

การให้อย่างคริสเตียน

Christian Giving

By John F. Hopkins

โดย จอห์น เอฟ ฮอบกินส์

ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรม
สหคริสตจักรเพนเตคอสแห่งประเทศไทย
96/2 บ. หลังกฤษกร ต. ดอนศิลา
อ. เวียงชัย จ. เชียงราย 57210
โทร. 01-2877940, 053-736294

สารบัญ

คำนำ

1. จิตใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง	8
2. คริสเตียนที่เป็นเชลย	12
3. ใครเป็นเจ้านายของเรา	17
4. กฎแห่งการหว่านและการเก็บเกี่ยว	23
5. แก่ผู้รับใช้ของพระเจ้าก่อนหรือ	26
6. คริสเตียนที่ตระหนี่	28
7. สิบลด (ทศางค์)	30
8. กฎระเบียบหรือพันธะแห่งความรัก	41
9. คนเลวี	53
10. ทำไมเราต้องถวายสิบลด	57
11. มนุษย์จะขໍอพระเจ้าหรือ	61
12. พระเยซูและการให้	64
13. ใจของเราเป็นอย่างไร	70
14. หลักการสามประการ	73
15. ความมั่งคั่ง	74
16. ปัญหาของชาวโครินธ์	77
17. การปกป้องตนเอง	81
18. ข้อพิสูจน์จากธรรมชาติ	84
19. ข้อพิสูจน์จากธรรมเนียมปฏิบัติ	89
20. ธรรมเนียมปฏิบัติโบราณสำหรับปัญหาสมัยใหม่	91
21. การหว่านของสำหรับวิญญาณ การเก็บเกี่ยวของสำหรับเนื้อหนัง	94
22. การสละสิทธิ์	96
23. เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐเรื่องพระคริสต์	99
24. สิบลดภายใต้พระคุณ	106
25. เหตุผลของเปาโล	108
26. การสอนของศิษยาภิบาล	114
27. การแนะนำที่มีประโยชน์	117
28. เกียรติที่แท้จริง	121
29. เครื่องบูชาที่ทรงโปรด	123
30. วิญญาณของผู้ให้	124
31. โครงการต่างๆ ขององค์การ	125
32. บทสรุป	126

คำนำ

เมื่อก่อนเน้นเรื่องการเงินในคริสตจักรโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องสืบลด เป็นธรรมดาที่ศิษยาภิบาลจะรู้สึกเหมือนเป็นทหารที่ต้องเดินผ่านบริเวณที่มีทุ่นระเบิดโดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้ตรวจสอบระเบิดและไม่รู้ว่าระเบิดแห่งการวิพากษ์วิจารณ์และความคิดเห็นในแง่ลบจะระเบิดขึ้นในที่ประชุมเมื่อไรหรือที่ไหน

การที่เรื่องเงินก่อให้เกิดปฏิกริยาที่แตกต่างกันไปในกลุ่มธรรมิกชนนั้นแสดงถึงอิทธิพลที่สำคัญของเงินในชีวิตของเราแม้หลังจากมาเชื่อพระเจ้าแล้วก็ตาม ดูเหมือนว่าเงินเป็นสิ่งที่ใกล้ชิดกับใจของมนุษย์ที่สุด ดังนั้นจึงเป็นอุปสรรคสำหรับหลาย ๆ คน อาจเป็นไปได้ว่าเหตุนี้ทำให้วอลเตอร์ผู้เชื่อว่าไม่มีพระเจ้าคิดค่ากล่าวขึ้นมากว่า “เมื่อเป็นเรื่องเงิน ทุกคนนับถือศาสนาเดียวกัน [ทุกคนชอบเงินเหมือนกัน]” พระเยซูคริสต์ ผู้สร้างชีวิต ตรัสถึงเรื่องเงินไว้ว่า “เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย” (มัทธิว 6:21) ทศคนคิดในเรื่องเงินของเราเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงสภาพทางฝ่ายวิญญาณของใจเรา การไม่ต้องการที่จะให้เพื่อกิจการงานของพระเจ้าแสดงให้เห็นถึงใจที่ถูกผูกมัดด้วยวิญญาณแห่งความโลภ อันสะท้อนให้เห็นว่าคุณคนนั้นไม่เคยเรียนรู้ที่จะเอาชนะสิ่งชั่วที่สุดอย่างหนึ่งซึ่งก็คือการรักเงินทอง (1ทิโมธี 6:10)

เราคาดว่า จะได้ยินคำวิพากษ์วิจารณ์และค่ากล่าวหาเกี่ยวกับการเงินของคริสตจักรจากผู้ที่ไม่เชื่อ แต่สิ่งที่น่าเศร้าคือว่าผู้ที่ไม่เชื่อเหล่านั้นมักจะไม่ใช่คนส่วนใหญ่ที่วิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับสืบลดและเงินถวาย บ่อยครั้ง ผู้ที่แสดงความไม่พอใจในการถวายแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าคือธรรมิกชนผู้ได้รับการไถ่ด้วยพระโลหิตของพระเยซูโปดก คริสเตียนบางคนถือว่าเรื่องสืบลดไม่ได้เป็นไปตามพระคัมภีร์ คนเหล่านี้ถนัดในการโจมตีและทำให้คริสเตียนที่ขาดประสบการณ์เกิดความสับสน ผู้ซึ่งอาจจะถูกชักจูงให้ต่อต้านการถวายสืบลดได้ โดยอาจมีเหตุเนื่องมาจากการขาดการสอน ความเชื่อถือส่วนบุคคลหรือความยึดติดกับเงินทอง

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เขียนขึ้นเพื่อผู้ที่ต่อต้านการให้สืบลดและเงินถวาย แต่เพื่อบุตรที่ซื่อสัตย์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งมีความสนใจอย่างแท้จริงในการช่วยเหลือด้านการเงินแก่คริสตจักรท้องถิ่นของตน ข้าพเจ้าได้พยายามที่จะนำเสนอให้เห็นว่าสืบลดเป็นหลักการของพระเจ้าและเป็นแบบอย่างการอารักขาของเราภายใต้พระคุณ ข้าพเจ้าตระหนักว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ได้ครอบคลุมทุกข้อได้เถียงที่สนับสนุนหรือต่อต้านคำสอนเรื่องสืบลด ข้าพเจ้าต้องการที่จะนำเสนอหลักการทั่วไปบางประการเกี่ยวกับการอารักขาเงินของเราโดยเน้นเรื่องสืบลดเป็นพิเศษ

ในการศึกษาเรื่องสืบลดและเงินถวาย ผู้ศึกษาจะต้องยอมรับความจริงสองประการเกี่ยวกับการเงินในแผ่นดินของพระเจ้า ประการแรกคือผู้รับใช้และคริสตจักรท้องถิ่นจะต้องมีแหล่งเงินเพื่อทำให้ภารกิจที่ยิ่งใหญ่สำเร็จได้ (มาระโก 16:15; มัทธิว 28:19) เราจะต้องเชื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงมีแผนทางการเงินเพื่อการประกาศข่าวประเสริฐที่มีราคาเป็นโลหิตของพระองค์เองอย่างนั้นหรือ คงจะไม่สมเหตุสมผลที่จะคิดว่าคริสตจักรสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยไม่มีวิธีการทางวิญญาณและทางการเงินที่จำเป็นในการทำให้งานสำเร็จ

พระเจ้าได้ทรงประทานอำนาจแก่เราทางฝ่ายวิญญาณ แต่เราจะได้รับเงินเพื่อประกาศข่าวประเสริฐจากที่ใด บางคนอาจกล่าวว่า “ให้มีความเชื่อ พระเจ้าจะทรงจัดหาเงินไว้ในวิถีทางที่อัศจรรย์วิธีใดวิธีหนึ่ง” แต่คำตอบนี้เป็นคำตอบที่รวบรัดเกินไปสำหรับคำถามที่ซับซ้อน แม้ว่าพระเจ้าจะทรงจัดหาเงินในวิถีที่อัศจรรย์ได้ และหลายครั้ง พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น แต่ไม่ได้เป็นเช่นนั้นเสมอไป จริงอยู่พระเจ้าจะทรงจัดหาแหล่งเงินให้ แต่ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติเป็นความเชื่อที่ตายแล้ว (ยากอบ 2:26) เราจะมีเงินได้เมื่อเราสอนและปฏิบัติตามหลักการตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องการเงินให้

ความจริงประการที่สองคือ คริสตจักรมีหน้าที่ในการออกค่าใช้จ่ายของตนเอง เงินจะมาจากไหนเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายช่วยเหลือผู้รับใช้ในคริสตจักรท้องถิ่น จากโลกนี้ อย่างนั้นหรือ กลุ่มต่างๆ ที่มีสมาชิกไปตามบ้านหรือยืนอยู่ที่สนามบิณขเงินนั้นเป็นคำพยานอย่างไร พระเจ้าของเราเป็นขอทานอย่างนั้นหรือ พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้คริสตจักรได้เงินมาจากภายนอก แต่จาก

* ทศคนคิด (ทรรคนะ) หมายถึง แนวความคิดเห็น ทั้งนี้ ยังรวมถึง ท่าทาง พฤติกรรม และการแสดงออกของอารมณ์ อีกด้วย

ภายใน หากเราซึ่งเป็นผู้ที่เชื่อไม่รู้สึกภาระหน้าที่ในการให้เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในกิจการงานของพระเจ้าแล้ว ใครจะรู้สึก ถ้าเราอุทิศตนเพื่อเข้าถึงชุมชนและโลกของเราด้วยข่าวประเสริฐ เราจะต้องยอมรับหน้าที่ของเราโดยช่วยเหลือทางการเงินเพื่อให้เป้าหมายนี้สำเร็จ บุตรของพระเจ้าทุกคนมีหน้าที่ในการให้เงินทุนเพื่อการประกาศความจริง

การคำนึงถึงแนวความคิดสองประการนี้จะช่วยให้เราเข้าใจหน้าที่ทางการเงินของเราต่อการทำงานของพระเจ้าได้ดียิ่งขึ้น

เราไม่สามารถปฏิเสธบทบาทของเงินซึ่งมีความสำคัญยิ่งในคริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระคัมภีร์กล่าวถึงเรื่องเงินและหน้าที่ทางการเงินของเราต่อพระเจ้าไว้อย่างมากมาย พระคัมภีร์กล่าวถึงเงินและการให้ถึง 1,539 ครั้ง แต่กล่าวถึงการอธิษฐานเพียง 523 ครั้ง ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่า การอธิษฐานมีความสำคัญเพียงเล็กน้อย (เพราะการอธิษฐานเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้เลย) แต่เราจะเห็นได้ว่าเงินเป็นปัจจัยสำคัญในแผนการของพระเจ้าเช่นกัน หากไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว พระองค์คงจะไม่เน้นเรื่องเงินซ้ำแล้วซ้ำอีกในพระคัมภีร์ ซาโลมอนผู้มีปัญญา กล่าวว่า “เงินก็จัดให้ได้ทุกอย่าง” (ปัญญาจารย์ 10:19) เงินจึงไม่เพียงตอบสนองของความจำเป็นของมนุษย์เท่านั้น แต่ยังสนับสนุนการงานของพระเจ้าในคริสตจักรอีกด้วย คริสเตียนทุกคนจะต้องเรียนรู้และปฏิบัติตามหลักการของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการให้ในชีวิตของเขา

เปิดใจของท่านต่อการศึกษานี้ และหากจำเป็นต้องเปลี่ยนความคิดบางอย่างของท่านเกี่ยวกับการให้ จงทำเสียเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

จิตใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง

ผู้ที่เชื่อจะต้องให้แผนการของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ชี้นำและเปลี่ยนแปลงความคิดของเขา อีสยาห์ 55:8 กล่าวว่า “ความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้า” วิธีมองดูสิ่งต่างๆ ของพระเจ้าแตกต่างจากวิธีของมนุษย์เป็นอย่างมาก ผู้ที่อ่านพระคัมภีร์ด้วยใจที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง (ไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลง) จะไม่สามารถเข้าใจพระคัมภีร์ได้อย่างแท้จริง มนุษย์ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะไม่เข้าใจสิ่งสารพัดของพระเจ้า เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่ (1 โครินธ์ 2:14) เปาโลกล่าวว่า “เหตุที่ใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็ศัตรูต่อพระเจ้า หาได้อยู่ได้บังคับกรรมบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ได้บังคับกรรมบัญญัตินั้นไม่ได้” (โรม 8:7)

หลักการในการใช้ชีวิตคริสเตียนคือการต่อต้านสิ่งที่ควบคุมจิตใจทางฝ่ายเนื้อหนัง ดังนั้น จึงไม่แปลกที่คริสเตียนใหม่จะปรับเปลี่ยนใจของเขาต่อวิถีคิดใหม่ๆ ได้ยาก อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์เขียนไว้ว่าเราจะต้องเปลี่ยนวิถีการคิดตามอย่างโลกให้เป็นความเข้าใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง คำสั่งในพระคัมภีร์คือ “อย่าประพฤติตามอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า จะได้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัยและจะไต่ถอยอดเยี่ยม” (โรม 12:2) คริสเตียนที่แท้จริงจะไม่ประพฤติตามความคิดและปรัชญาของโลกนี้ แต่เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือ “มีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป” เช่นอย่างศักดิ์ศรีที่มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นพระวิญญาณ (2 โครินธ์ 3:18)

เราสามารถเรียกกระบวนการนี้ว่าเป็น “การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางฝ่ายวิญญาณ” การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างคือการเปลี่ยนแปลงรูปร่าง โครงสร้างหรือหน้าที่ของบางสิ่ง ทั้งนี้ เป็นการเปลี่ยนแปลงแบบถึงราก ลูกช็อคกลายเป็นกบโดยกระบวนการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างนี้ อันเป็นการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างแบบถึงราก และดักแด้ต้องผ่านกระบวนการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างไปถึงขั้นสุดท้ายซึ่งคือผีเสื้อ กบไม่มีลักษณะคล้ายคลึงกับลูกช็อคเลย และผีเสื้อก็ไม่มีลักษณะคล้ายคลึงกับดักแด้ เพราะสัตว์ทั้งสองชนิดได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงแบบถึงรากแล้ว เนื่องจากสัตว์ทั้งสองชนิดได้รับการเปลี่ยนแปลง พวกมันจึงมีลักษณะที่แตกต่างไปจากรูปร่างเดิมโดยสิ้นเชิง

เมื่อเรามาเป็นคริสเตียน เราต้องผ่านกระบวนการที่เปลี่ยนแปลงรูปร่าง โครงสร้างและหน้าที่ของเรา พระเจ้าได้ทรงตั้งเราไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์ (โรม 8:29) จากนั้นที่เรากลายเป็นผู้ที่เชื่อ เราเริ่มกระบวนการในการทิ้งมนุษย์เก่าของเราและการเปลี่ยนแปลงลักษณะจิตใจของเรา พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางความคิดของเราเพื่อให้เป็นไปตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์ เราไม่ได้มีลักษณะเหมือนมนุษย์เก่าที่เราเคยเป็นเลย เราได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยฤทธิ์เดชของพระคริสต์ให้เป็นคนใหม่ และด้วยการเปลี่ยนแปลงนั้น เราเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมาใหม่ (เอเฟซัส 4:22-24; 2 โครินธ์ 5:17)

ตัวอย่างที่ดีของกระบวนการ “การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางฝ่ายวิญญาณ” คือซีโมน และเขาโลชาวเมืองทาร์ซัส ชื่อของซีโมนหมายถึง “ต้นอ้อ” ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่มั่นคง ไหวไปมาง่าย เปลี่ยนแปลงได้ แต่พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่าชื่อของเขาจะเปลี่ยนเป็นเคฟาสซึ่งหมายถึง “ศิลา” (ยอห์น 1:42) ชีวิตของซีโมนได้รับการเปลี่ยนแปลงจากต้นอ้อเป็นศิลา ผู้ที่ปฏิเสธพระเยซูเป็นคนเดียวกันกับผู้ที่ถูกคนหาข่าวประเสริฐเป็นครั้งแรกในวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:14-38) ช่างเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ดีจริงๆ เขาโลชาวเมืองทาร์ซัสเห็นชอบด้วยการตายของสเทเฟน และกำลังเดินทางไปยังดามัสกัสเพื่อจับผู้ที่ออกนามของพระเยซู แต่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกเขา ชายคนเดียวกันนี้ได้รับการเปลี่ยนแปลงเป็นอัครทูตเปาโลผู้ยิ่งใหญ่ (กิจการ 9:1-6; 20-21) เขาได้รับการเปลี่ยนแปลงจากผู้ข่มเหงเป็นผู้เทศนา

เราจะต้องเข้าใจพระวาระของพระเจ้าในทางฝ่ายวิญญาณ และจะต้องบังเกิดใหม่ทางฝ่ายวิญญาณ เมื่อบุคคลคนหนึ่งได้บังเกิดใหม่ เขาจะสามารถเข้าใจสิ่งที่พระคัมภีร์สอนได้ที่ละเล็กทีละน้อย พระคัมภีร์กล่าวว่า “เราก็มีพระทัยของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 2:16) “ครั้งนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้น เพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์” (ลูกา 24:45) “ตาใจของ

ท่านสว่างขึ้น” (เอเฟซัส 1:18) เมื่อเราได้รับการเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่ เราจะสามารถเข้าใจและซึมซับความคิดและแบบอย่างอันดีเลิศที่กล่าวไว้ในพระวจนะของพระเจ้าได้ เราอยู่ในพระคริสต์ และในพระองค์ เราได้รับคุณค่าทางศีลธรรมและวิญญานใหม่ที่ช่วยให้เราดำเนินตามชีวิตใหม่ได้ (2โครินธ์ 5:17) ความคิดทางโลกที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังได้รับการแทนที่ด้วยความคิดตามพระคัมภีร์อย่างต่อเนื่อง (เอเฟซัส 4:17-32; สดุดี 119:105) ผู้ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังผู้มีชีวิตที่เคยถูกชี้นำไปด้วยเหตุต่างๆ ทางฝ่ายเนื้อหนังได้รับการเปลี่ยนแปลงกลายเป็นผู้เชื่อที่มีพระวิญญานทรงนำ เป็นผู้อนุญาตให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหว่านความคิดตามพระคัมภีร์ไว้ในใจของเขาอยู่เสมอ (โรม 8:5-9)

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมีความสำคัญเมื่อเรานำมาใช้กับการรักษาด้านการเงิน การจัดการแหล่งเงินที่พระเจ้าทรงมอบไว้กับเรา หากเรามีความคิดที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการรักษาของคริสเตียนในเรื่องการเงิน ก็จะส่งผลกระทบต่อด้านอื่นๆ ในชีวิตฝ่ายวิญญานของเราด้วย (มัทธิว 6:19-21) ความคิดเห็นเกี่ยวกับเงินทองหลายประการที่เราได้รับมาจากพ่อแม่ของเราหรือวัฒนธรรมของเราเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ผู้ที่เชื่อใหม่มาหาพระคริสต์พร้อมกับความคิดเกี่ยวกับเงินทองอันก่อขึ้นจากระบบของโลกในปัจจุบันเป็นส่วนใหญ่ ความคิดที่ไม่ถูกต้องเหล่านี้จะต้องแก้ไขให้ถูกต้องตามพระคัมภีร์

พระวจนะของพระเจ้ากล่าวว่า “เพราะเขาคิดในใจอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น” (สุภาษิต 23:7 ฉบับคิงเจมส์) น่าสนใจว่าเนื้อหาของสุภาษิต 23:7 นั้นเกี่ยวข้องกับความจริง “อย่าทำงานเพื่อเห็นแก่ทรัพย์ศฤงคาร จงฉลาดพอที่จะยับยั้งไว้ เจ้าจะพงศของเจ้าอยู่ที่ของอนิจจังหรือ เพราะทรัพย์สมบัติมีปีกแน่นอนที่เดียว มันจะบินไปในท้องฟ้าเหมือนนกอินทรี อยู่กินอาหารของคนที่ตระหนี่ อย่าปรารถนาของโอชะของเรา เพราะเขาเป็นเหมือนคนที่คอยนับอยู่ข้างใน (เพราะเขาคิดในใจอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น) เขาพูดกับเจ้าว่า ‘จงกินและดื่มเถิด’ แต่ใจของเขามีได้อยู่กับเจ้า” (สุภาษิต 23:4-7)

เมื่อคำนึงถึงเนื้อหาแล้ว เราสามารถเข้าใจข้อนี้ได้ว่า “เพราะเขาคิดในใจ [เกี่ยวกับเงิน] อย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น” ถ้าเรามีความคิดเกี่ยวกับเงินทองที่ไม่ถูกต้องแล้ว ความคิดนั้นจะส่งผลกระทบต่อทัศนคติทุกอย่างของเราในเรื่องการให้เพื่อกิจการงานของพระเจ้า แต่หากเรามีความคิดเกี่ยวกับเงินทองที่ถูกต้อง ก็จะส่งผลกระทบต่อความคิดของเราเกี่ยวกับการให้

บุคคลคนหนึ่งเป็นผลรวมของความคิดและความคิดเห็นของเขา ไม่ว่าจะผ่านทางบวกหรือลบ โดยส่วนใหญ่แล้ว การกระทำของเราเป็นภาพสะท้อนการตัดสินใจของเรา เราจะต้องมีทัศนคติที่ถูกต้องในเรื่องหน้าที่ทางการเงินของเราต่อพระเจ้า ความคิดและความคิดเห็นต่างๆ เกี่ยวกับเงินทองจะต้องถูกแทนที่ด้วยความคิดของพระเจ้าในเรื่องนี้ ทั้งนี้ จะเกิดขึ้นได้ก็เมื่อเราอนุญาตให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงก่อให้เกิดใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงในเราทางพระวิญญานของพระองค์ เราจะต้องอนุญาตให้พระวิญญานสร้างทัศนคติทางความคิดที่เปลี่ยนแปลงใหม่และถูกต้องเกี่ยวกับการให้เงินของเราเพื่อให้แผ่นดินของพระเจ้าขยายออกไป

ความคิดเกี่ยวกับการรักษาเงินของเราที่ไม่ถูกต้องหลายประการเกิดขึ้นเพราะการขาดความรู้เป็นส่วนใหญ่ พระคัมภีร์เน้นว่า “เพราะฉะนั้นชนชาติของเราจึงตกไปเป็นเชลย เพราะขาดความรู้” (อิสยาห์ 5:13) ผู้เชื่อจำนวนมากเป็นเชลยต่อความคิดเห็นที่ไม่มีรากฐานเกี่ยวกับหน้าที่ทางการเงินของพวกเขาต่อพระเจ้าเพียงเพราะขาดการสอนที่เหมาะสมในเรื่องที่สำคัญเช่นนี้ ในชีวิตคริสเตียน คริสเตียนจำนวนมากไม่ถวายสิบลดและเงินถวายตามระบบเพราะเป็นเชลยต่อสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

น่าสนใจว่าเมื่อชาวอิสราเอลถูกจับไปเป็นเชลยในบาบิโลน พวกเขาไม่ได้ถวายสิบลด เมื่อเขากลับจากการเป็นเชลยอยู่เจ็ดสิบปีและได้อ่านบทบัญญัติอีกครั้งหนึ่ง เขาเริ่มถวายสิบลดอีก (เนหะมีห์ 10:37-39) ผู้เชื่อจำนวนมากที่ถูกศัตรูจับเป็นเชลยไม่ได้ถวายเงินของตนเพื่อกิจการงานของพระเจ้า เมื่อพระเจ้าทรงช่วยเขาให้พ้นจากการเป็นเชลยนี้และเขามีความรู้โดยการอ่านพระวจนะของพระองค์ เขาเริ่มที่จะให้

อิสยาห์กล่าวว่าผู้ที่ขาดความรู้จะถูกศัตรูจับเป็นเชลยได้ง่าย “ความรู้” หมายถึงการรู้ความจริงในจิตใจ การรู้ความจริงจะทำให้เราเป็นอิสระ (ยอห์น 8:32) ในความหมายตามพระคัมภีร์ คำว่า “โง่เขลา” หมายถึงบุคคลที่ขาดความรู้ทางฝ่ายวิญญาณ ความโง่เขลาทางฝ่ายวิญญาณไม่ได้หมายถึงบุคคลที่ไม่ได้รับการศึกษาตามมาตรฐาน แต่หมายถึงบุคคลที่ไม่ได้รับความเข้าใจเกี่ยวกับความจริงของพระคริสต์จากพระองค์ (เอเฟซัส 4:18; 1เปโตร 1:14) ผู้ที่เข้าสู่พระคริสต์มี “ความรู้เกี่ยวกับความจริง” และเป็นอิสระจากความโง่เขลาทางฝ่ายวิญญาณ (1ทิโมธี 2:4; ฮีบรู 10:26)

ความรู้เป็นสิ่งที่มีลำดับชั้น เมื่อเรามาหาพระคริสต์ เราได้รับความรู้พื้นฐาน แต่เราต้องดำเนินต่อไปเพื่อให้มีความรู้ในพระองค์และในพระวจนะของพระองค์มากยิ่งขึ้น ลำดับชั้นตอนนี้เรียกว่าการเติบโตขึ้นในความรู้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (2เปโตร 3:18; เอเฟซัส 4:12-16; โคลโลสี 2:19)

เปาโลต่อสู้กับความโง่เขลาทางฝ่ายวิญญาณของผู้ที่เชื่อเป็นอย่างมาก เขารู้ว่าตราบเท้าที่คริสเตียนมีความสงสัยและสับสนในเรื่องคำสั่งสอนบางประการ ฝีมาร์จะได้เปรียบและผู้ที่จะกลายเป็นเชลยของศัตรูได้โดยง่าย (2โครินธ์ 2:11) ด้วยเหตุนี้เราจะเห็นว่าอัครทูตเปาโลกล่าวถึงปัญหาเรื่องความโง่เขลาทางฝ่ายวิญญาณอย่างจริงจังเพียงใด (1โครินธ์ 10:1; 12:1; 2โครินธ์ 2:11; 1เธสะโลนิกา 4:13; 2เปโตร 3:8) ผู้เชื่อที่ไม่มีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการถวายแต่พระเจ้าจะกลายเป็นเชลยของศัตรูและคำสั่งสอนที่ผิดได้โดยง่าย

ฝีมาร์ต้องการปิดบังไม่ให้ผู้เชื่อเห็นความจริงเกี่ยวกับการอวยพรที่ยิ่งใหญ่อันเกิดจากการให้แก่งานของพระเจ้า (ลูกา 6:38) ซาตานรู้ว่าเมื่อผู้เชื่อมีความรู้เช่นนั้นแล้ว ผู้เชื่อจะรู้สึกถึงหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตาม ดังนั้น ซาตานจึงพยายามขัดขวางไม่ให้บุตรของพระเจ้ามีความรู้เกี่ยวกับการให้เงินแก่กิจการงานของพระเจ้า (ดูยอห์น 10:10) ซาตานใช้การอ้างเหตุผลทางเนื้อหนัง ความคิดอันไร้ประโยชน์ ผู้เชื่อที่รู้สึกขมขื่น ผู้รับใช้ที่ไม่มีความเชื่อถือนั้น และวิธีอื่นๆ อีกมากมายเพื่อขัดขวางและกีดกันความรู้ในเรื่องความจริงที่สำคัญนี้ ซาตานจะกล่าวว่า “เงินนั้นเป็นเงินของเธอ เธอทำงานอย่างหนักเพื่อให้ได้เงินมา และตอนนี้จะเอาไปให้คริสตจักรหรือศิษยาภิบาลอย่างนั้นหรือ...ตัวเองก็แทบจะมีเงินไม่พอใช้ ไม่ต้องพูดถึงจะเอาไปให้คริสตจักรหรือศิษยาภิบาลใช้... เรื่องการถวายสิบลดไม่เป็นความจริง” ฝีมาร์จะได้เปรียบในเรื่องความรู้เกี่ยวกับความจริงเสมอ เพราะรู้ว่าโดยธรรมชาติแล้ว ผู้ที่เชื่อจะแยกออกจากเงินได้ยาก รู้ว่าหากเราเรียนรู้ที่จะถวายแต่พระเจ้า เราจะได้รับการอวยพรจากพระองค์ และแผ่นดินของพระเจ้าจะเติบโตขึ้น

อย่างไรก็ตาม พระเยซูเสด็จมาเพื่อทำลายงานของฝีมาร์โดยให้มนุษย์ได้ทราบเกี่ยวกับบ่วงของมารนั้น (ยอห์น 3:8; ฮีบรู 2:14-15) พระเยซูเสด็จมาเพื่อทำให้เราเป็นอิสระจากความผิดบาปของเรา ความคิดที่ไม่ถูกต้องหรือการลำเอียงที่เราอาจได้รับมาจากระบบของโลกนี้ด้วย (ยอห์น 8:36) การอยู่ “ในพระคริสต์” คือการเป็นอิสระอย่างแท้จริง

พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้เราเป็นอิสระจากการเป็นเชลยของศัตรู แม้ในเรื่องของการเงิน องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานอำนาจแก่เราในการรอดพ้นจากการเป็นเชลยที่จะไม่ให้แก่งานของพระเจ้า พระองค์ทรงให้เราพร้อมที่จะทำสงครามกับซาตาน อาวุธของเรามีฤทธิ์อำนาจเป็นอย่างมาก สามารถทำลายป้อมได้ ทำลายความคิดที่มีเหตุผลจอมปลอมและทิวิมานะทุกประการที่ตั้งตัวขัดกับความรู้อันสูงของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงรับฟังพระคริสต์ (2โครินธ์ 4:5) ฝีมาร์จะต่อสู้เพื่อที่เราจะไม่ต้องเรียนรู้ความจริงเกี่ยวกับการถวายเป็นพระเจ้าของพระเจ้า แต่ศาสตราจารย์ของพระวิญญาณจะทำลายความคิดที่ยังงมงายทุกความคิดที่เกิดขึ้นขัดกับความรู้อันสูงของพระเจ้า ในที่ใดซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับการถวายเป็นพระเจ้าของพระเจ้า สมาชิกก็จะเป็นอิสระจากการเป็นเชลยของการไม่ให้แก่งานของพระองค์

เมื่อศิษยาภิบาลที่เชื่อดีสอนเกี่ยวกับการถวายเป็นพระเจ้าของพระเจ้า ไม่ได้เป็นการทำตามอำเภอใจหรือเป็นความคิดส่วนบุคคล หรือไม่ใช่การเอาเงินไปจากสมาชิก แต่เขากำลังทำหน้าที่ของตนในการบอกคริสตจักรเกี่ยวกับความจริงที่สำคัญนี้ เขากำลังช่วยปลดปล่อยสมาชิกจากการเป็นเชลยของศัตรูโดยสอนความรู้เกี่ยวกับว่าคนๆ หนึ่งจะให้แก่งานขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไรและมีเหตุผลอะไร หากเขาไม่สอนคำสอนนี้แก่สมาชิกของตนเขาก็ไม่สอนความจริงที่จะนำการอวยพรของพระเจ้ามายังชีวิตของคนเหล่านั้นได้

ดังนั้น จะต้องระลึกว่าความรู้นำไปสู่ฤทธิ์เดชและความรับผิดชอบ การมีความรู้ทำให้เรามีฤทธิ์เดชในการรู้ว่าเราจะทำอะไรได้บ้าง การมีความรู้เป็นอาวุธที่ทรงพลังซึ่งเราใช้เพื่อหนีจากการคุมขังของศัตรู (2โครินธ์ 2:11; 10:4-5) ความรู้เปลี่ยนเป็นฤทธิ์เดช

ความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดทำให้เราไม่ผิดพลาด และยังทำให้เรามีความรับผิดชอบในการเชื่อฟังความจริงตามความรู้ที่เราได้รับมาอีกด้วย ความรู้ทุกอย่างเป็นสิ่งคู่กับหน้าที่รับผิดชอบ (ยากอบ 4:17) ผลของการได้รับความรู้ที่สำคัญยิ่งขึ้นเกี่ยวกับบางสิ่งนี้คือเรามีหน้าที่รับผิดชอบต่อความจริงที่เราได้รับ (2เปโตร 2:21; ลูกา 12:48) หากเราได้รับความรู้เกี่ยวกับการถวายเป็นพระเจ้าของพระเจ้า เรามีหน้าที่ในการเชื่อฟังความจริงที่เราได้อ่านนั้น ถอนไปสู่อิสราเอลในด้านการเงินที่แท้จริงคือการปฏิบัติตามความรู้ในเรื่องการถวายเป็นพระเจ้าของพระเจ้าตามพระคัมภีร์

ถ้าเรามีความสงสัยในเรื่องหน้าที่ทางการเงินของเรา เราควรตรวจสอบความคิดของเราและให้จิตใจของเราได้รับการเปลี่ยนใหม่เพื่อให้เป็นเหมือนกับสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้าได้กล่าวถึงไว้ จิตใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงจะไม่มีปัญหาในการเชื่อฟังความจริงเรื่องการถวายเป็นพระเจ้าของพระเจ้า ตอนนี้ เราเป็นคนใหม่ ดังนั้นวิถีคิดของเราเกี่ยวกับการเงินจึงต้องเป็นสิ่งใหม่ด้วย พระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าจะให้การขึ้นทางฝ่ายวิญญาณในทุกด้านในชีวิตของเรา พระวจนะกล่าวว่า “พระองค์ทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์” (สดุดี 16:11) อิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า “และเมื่อเจ้าหันไปทางขวา หรือหันไปทางซ้าย หูของเจ้าจะได้ยินวณะข้างหลังเจ้าว่า ‘นี่เป็นหนทาง จงเดินในทางนี้’ ” (อิสยาห์ 30:21) หากเราทูลขอ พระองค์จะทรงให้การขึ้นทางฝ่ายวิญญาณที่เราจำเป็นต้องมีเป็นอย่างมาก พระเจ้าทรงประสงค์ให้เรามีความเข้าใจในเรื่องการอวยพรอันเกิดจากการให้แก่งานของพระองค์

ความคิดที่ผิดๆ จะเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเห็นความสำคัญของพระวจนะของพระเจ้า ความผิดพลาดหลายอย่างเกิดขึ้นในสมัยของโยสียาห์เพราะว่าธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าได้สูญหายไป เมื่อพบธรรมเนียมปฏิบัติอีกครั้ง ประชากรของพระเจ้าตื่นตัวครั้งยิ่งใหญ่ พวกเขาหันกลับมาหาพระเจ้าและบัญญัติของพระองค์ เมื่ออ่านข้อพระคัมภีร์ ผู้เชื่อจำนวนมากจะพบความสำคัญของการถวายเป็นพระเจ้าของพระเจ้า คริสตจักรของเราจะเป็นเช่นไรหากคริสเตียนแต่ละคนเข้าใจความสำคัญในการให้แก่งานของพระองค์ ผู้รับใช้และครอบครัวของเขาจะไม่ขาดแคลนหรือมีไม่พอใช้ หรือคริสตจักรจะได้รับสิ่งจำเป็นต่างๆ มากมาย

เป็นการง่ายที่จะคิดเหมือนเช่นผู้ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังในการไม่ยอมรับหรือเข้าใจพระทัยของพระคริสต์ในเรื่องเงิน แต่หากเราทำเช่นนั้น เราจะไม่ได้ใจงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเรา เรามีหน้าที่ศึกษาและเปลี่ยนความคิดของเราให้เป็นตามพระวจนะของพระเจ้า เมื่อมีความรู้และปฏิบัติตามเท่านั้น เราจึงจะสามารถหนีจากการเป็นเชลยต่อการทำผิดพลาดได้ เมื่อเราได้รับความรู้เกี่ยวกับการถวายเป็นพระเจ้าของพระเจ้าและนำความรู้เหล่านั้นมาใช้ ฝีมาร์จะเสียอำนาจของมันในเรื่องนั้นในชีวิตของเรา ความจริงที่ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับการถวายเป็นพระเจ้าของพระเจ้าจะทำให้เรามีเสรีภาพในชีวิตของเรา (ยอห์น 8:32)

ใครเป็นเจ้านายของเรา

พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายได้ เพราะว่าจะซังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปฏิบัติพระเจ้าและจะปฏิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้” (มัทธิว 6:24) เบคอน นักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า “เงินเป็นบ่าวที่ดี แต่เป็นเจ้านายที่แย่”

เงินในตัวของมันเองไม่ใช่สิ่งชั่ว แต่การรักเงินซึ่งทำให้คนทั้งหลายเป็นทาสจนไม่สามารถใช้เงินได้อย่างถูกต้องนั้นเป็นสิ่งชั่ว (1ทิโมธี 6:10) เงินไม่ควรจะทำให้เราเป็นทาส แต่ควรจะเป็นบ่าวของเรา บางคนเป็นบ่าวของเงิน แต่บางคนเรียนรู้ว่าจะใช้เงินให้เป็นประโยชน์ต่อครอบครัวและกิจการงานของพระเจ้าได้อย่างไร

ในการที่เราจะไม่ติดกับดักกลายเป็นบ่าวของเงินนั้น เราจะต้องรู้ว่าใครเป็นเจ้านายที่แท้จริงของเงินของเรา

พระเจ้าทรงเป็นเจ้านายของทุกสิ่ง

คนทั้งหลายมักจะพูดว่า “รถของฉัน” หรือ “เงินของฉัน” การกล่าวเช่นนี้ไม่ใช่สิ่งที่แย่ในตัวของมันเอง แต่บางครั้งเป็นการแสดงถึงความคิดไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการอวยพรทางวัตถุสิ่งของจากพระเจ้า คนจำนวนมากคิดว่าพวกเขาเป็นเจ้าของทรัพย์สินของตัวโดยไม่คำนึงว่าพระเจ้าทรงเป็นเจ้านายและเจ้าของของทุกสิ่ง

เมื่อเราศึกษาพระคัมภีร์แล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าใครเป็นเจ้านายของทุกสิ่ง พระเจ้าทรงเป็นเจ้านายของโลก เพราะ “แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในนั้นเป็นของพระเจ้า ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น” (สดุดี 24:1) (ดูสดุดี 50:10-12; อพยพ 19:5) แม้ลูกหลานของเราก็เป็นของพระเจ้า และเมื่อเราได้ถวายพวกเขาให้แก่พระองค์แล้ว เราต้องรู้ถึงสิทธิของพระองค์ในการเป็นเจ้าของพวกเขา (สดุดี 127:3; เอเสเคียล 16:20-21)

นอกจากนี้ พระเยซูทรงเป็นเจ้าของคริสตจักร เพราะพระองค์ทรงได้มาด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง (กิจการ 20:28) พระเยซูตรัสว่า “บนศิลานี้ เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้” (มัทธิว 16:18) นอกจากสิทธิในคริสตจักรแล้ว พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของผู้ที่เชื่อแต่ละคนอีกด้วย เพราะเราเป็น “กรรมสิทธิ์ เป็นที่ถวายสรรเสริญแด่พระสิริของพระองค์” (เอเฟซัส 1:14) เปาโลกล่าวว่า “พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้ว ด้วยราคาสูง เหตุฉะนั้น ท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่านเกิด” (1โครินธ์ 6:20) เราเป็นของพระเจ้าอย่างถูกต้อง พระองค์ทรงเป็นเจ้านายที่มีสิทธิของเรา (1โครินธ์ 7:23; 2เปโตร 2:1) เราเป็นประชากรของพระเจ้า (1เปโตร 2:9-10)

หากพระเจ้าทรงมีสิทธิในการครอบครองสิ่งที่ได้กล่าวถึงไปแล้ว จึงเป็นสิ่งถูกต้องที่พระองค์จะทรงมีสิทธิในเงินของเรา พระคัมภีร์กล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายของเงินและทอง “เงินเป็นของเรา และทองคำเป็นของเรา พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ” (ฮักกัย 2:8) เงินเป็นของเราเพียงในความหมายที่ว่าพระเจ้าทรงให้เราี่ยมเพื่อที่เราจะสามารถเลี้ยงดูครอบครัวของเราและประกาศข่าวประเสริฐ แม้ว่าเราจะให้เกียรติแก่พระเจ้าด้วยรายได้หนึ่งในสิบของเรา แต่เราไม่ควรจะคิดว่าเพียงสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่เป็นของพระองค์ แก่สิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือยังเป็นของพระองค์อยู่ เราควรจะระวังในการใช้เงินในส่วนนี้ในวิถีทางที่พอพระทัยพระองค์

เมื่อเราอยู่ในโลกนี้ ใฝ่ฝันเป็นเจ้านายของชีวิต ร่างกาย วิญญาณ บ้าน และแม้แต่เงินของเรา แต่ตอนนี้เราอยู่ในคริสตจักรแล้ว เรามีผู้ครอบครองใหม่ นั่นคือพระเยซู เราจะต้องตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็นเจ้านายเหนือทุกสิ่งในชีวิตของเรา แม้แต่เงินของเราก็ตาม นำเศร้านี้อย่างใดที่คนจำนวนมากเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเขา แต่ไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งกระเป๋าเงินของเขา พระเจ้าจะไม่ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเราหากพระองค์ไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งเงินของเราด้วย ใครเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา องค์พระเยซูเจ้า หรือเงิน “อันทรงฤทธิ์”

เมื่อได้บังเกิดใหม่ พระเจ้าทรงเป็นเจ้านายแห่งชีวิตของเรา พระองค์ทรงเป็นเจ้านายของร่างกาย วิญญาณหรือแม้แต่เงินของเรา เราจะต้องรับผิดชอบในสิ่งที่เราทำด้วยร่างกายและวิญญาณ รวมทั้งรับผิดชอบต่อวิธีที่เราใช้เงินที่พระเจ้าทรงมอบไว้กับเราด้วย

ผู้อารักขา

เพราะพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่าง ความสัมพันธ์ของผู้ที่เชื่อมกับเงินที่พระเจ้าทรงมอบไว้ให้นั้นควรจะเป็นอย่างไร ผู้เชื่อไม่ใช่เจ้าของ แต่เป็นผู้อารักขาเงินนั้น คำว่า “ผู้อารักขา” ในพระคัมภีร์ใหม่มาจากภาษากรีกว่า *oikonomos* และเป็นหน้าที่ของผู้รับใช้และครูอาจารย์ (1โครินธ์ 4:1-2) ผู้เชื่อโดยทั่วไป (1เปโตร 4:10) และผู้ปกครอง (ศิษยาภิบาล) ของคริสตจักรต่าง ๆ (ทิตัส 1:5-10) โดยคำนี้มีความหมายตามตัวอักษรว่า “ผู้ที่จัดการดูแลบ้าน” ในฐานะผู้จัดการบ้านหรือทรัพย์สินของ ผู้อารักขาเป็นผู้ที่มีหน้าที่ในการทำสิ่งที่ตนได้รับมอบหมายอย่างราบรื่น (ลูกา 12:42-44) ผู้อารักขาเป็นผู้จัดการ ชำนาญปกครอง หรือควบคุมกิจการงานของอีกคนหนึ่ง เมื่อกล่าวถึงการเป็นผู้อารักขาของคริสเตียน เราหมายถึงการทำหน้าที่ของเราในการเป็นผู้อารักขาหรือดูแลทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงมอบให้เราดูแล รวมทั้งเงินด้วย

สิ่งสำคัญของผู้อารักขาไม่ใช่ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ แต่เป็นความสัตย์ซื่อ “ฝ่ายผู้อารักขาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่ไว้วางใจได้ทุกคน” (1โครินธ์ 4:2) ความสัตย์ซื่อในสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบไว้แก่เราเป็นสิ่งจำเป็นต่อหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นที่พระองค์ทรงมอบแก่เรา พระเยซูทรงเน้นความจริงที่สำคัญนี้เมื่อตรัสว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นทาสดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก” (มัทธิว 25:21) คำสำคัญในชีวิตของคริสเตียนคือ “ความสัตย์ซื่อ” “เจ้าจะมีใจมั่นคงอยู่ (เป็นผู้สัตย์ซื่อ) ตราบเท่าวันตาย” (วิวรณ์ 2:10) เราจะคาดหวังให้พระเจ้าประทานหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่กว่าได้อย่างไรหากเราไม่สัตย์ซื่อในสิ่งเล็กน้อยในชีวิตคริสเตียนของเรา ขอให้เราเป็นผู้สัตย์ซื่อและมั่นคงโดยมีความรับผิดชอบที่ไม่โอนไปเอนมา

การเป็นผู้อารักขาไม่ได้จำกัดอยู่แค่งานหรือการรับใช้ที่พระเจ้าทรงประทานแก่เรา แต่รวมถึงทุกด้านในชีวิตคริสเตียนรวมทั้งด้านการเงินของเราด้วย พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของเงินทั้งหมด และเราเป็นผู้อารักขาส่วนที่พระเจ้าทรงมอบไว้แก่เรา เรามีหน้าที่ในการดูแลเงินที่พระเจ้าทรงให้ไว้ในอำนาจของเราอย่างสัตย์ซื่อ ไม่ว่าจะเป็นจำนวนมากหรือน้อย ผู้ที่เชื่อจะต้องแสดงความสัตย์ซื่อในหน้าที่ทางการเงินของตนต่อพระเจ้า เหมือนเช่นด้านอื่นๆ ในชีวิตของพวกเขา

พระคัมภีร์ให้ตัวอย่างในเรื่องผู้อารักขาไว้หลายตัวอย่าง เอลีเยเซอร์เป็นผู้อารักขาของอับราฮัม (ปฐมกาล 15:2) โยเซฟมีคนต้นเรือน (ปฐมกาล 43:19) 1พงศาวดาร 28:1 กล่าวถึง “ผู้ดูแลทรัพย์สมบัติ และฝูงสัตว์ของพระราชินีและโอรสของพระองค์” และเฮโรดมีคนต้นเรือนซึ่งมีภรรยาเป็นสาวกของพระเยซู (ลูกา 8:3) ตัวอย่างเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงบุคคลคนหนึ่งที่อยู่ดูแลธุรกิจของอีกคนหนึ่ง และเป็นความสัมพันธ์ของผู้ที่เชื่อต่อพระเจ้า เงินที่พระองค์ทรงประทานแก่เราจริงๆ แล้วเป็นของพระองค์ แต่พระองค์ทรงมอบเงินไว้แก่เราเพื่อที่เราจะดูแลเงินนั้นอย่างเหมาะสม สิ่งนี้เป็นหน้าที่ความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่

ตัวอย่างที่ดีที่สุดในการเป็นผู้ดูแลหรือผู้อารักขาอาจจะเป็นมัทธิว 25:14-30 ในอุปมาเกี่ยวกับตะลันต์ เราจะเห็นคำอธิบายเกี่ยวกับการเป็นผู้อารักขาจากพระโอษฐ์ของพระเยซู บ่าวแต่ละคนได้รับจำนวนตะลันต์ตามความสามารถของตน (พระเจ้าทรงประทานเงินให้แก่เราตามความสามารถของเราในการดูแลเงินนั้น) คนจำนวนมากคิดว่า “ตะลันต์” ในข้อนี้หมายถึงความสามารถหรือสติปัญญาที่คนๆ หนึ่งมี แต่ในความจริงแล้ว หมายถึงเงิน ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าคำว่า “ตะลันต์” ไม่อาจมีความหมายในทางสัญลักษณ์ได้ แต่เราควรจะตระหนักว่าคำนี้มีความหมายตามตัวอักษรด้วย คำว่าตะลันต์มีความหมายตามตัวอักษรหมายถึงหน่วยชั่งทอง เงินและโลหะที่มีค่าอื่นๆ ของชาวฮีบรู ทองคำหนึ่งตะลันต์มีค่าประมาณ 29,000,000 เหรียญ [สหรัฐฯ] และเงินหนึ่งตะลันต์มีค่าเท่ากับ 2,000 เหรียญ [สหรัฐฯ]

แม้ว่าอุปมานี้จะประยุกต์ใช้ได้กับการปรนนิบัติของคริสเตียนในหลายๆ ด้าน แต่ก็ประยุกต์ใช้กับการดูแลเงินที่พระเจ้าทรงมอบไว้ให้แก่เราได้อย่างแน่นอน บ่าวที่สัตย์ซื่อรู้ว่าเงินไม่ได้เป็นของเขา เขาจึงดูแลเงินนั้นเป็นอย่างดี ข้อ 18 กล่าวว่าบ่าวที่ได้รับเงินหนึ่งตะลันต์ “ซ่อนเงินของนายไว้” ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่าเงินที่พระเจ้าทรงประทานแก่เราเป็นของพระองค์ ไม่ใช่ของเรา

เงินที่พระเจ้าทรงมอบไว้แก่เรามาจากพระองค์ เพราะของประทานอันดีทุกอย่างมาจากพระเจ้า (ยากอบ 1:17) พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของเงิน และเราเป็นผู้รักษา เมื่อเราดูแลเงินที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบไว้แก่เรา ไม่ว่าจะมากหรือน้อย เราควรจะทำเหมือนเช่นบ่าวที่สัตย์ซื่อในอุปมานั้น เรามีหน้าที่บริหารเงินขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างชาญฉลาด เราควรระวังไม่ใช้เงินนั้นเพื่อความจำเป็นของตัวเองเพียงอย่างเดียว แต่ลงทุนในงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วโลก

ไม่มีเหตุใดที่ยิ่งใหญ่เท่ากับการที่พระเยซูถูกตรึงที่ไม้กางเขน และไม่มีการลงทุนใดที่ดีไปกว่าแผ่นดินของพระเจ้า เพราะเป็นสิ่งที่ให้ประโยชน์มากที่สุด หากเราไม่พร้อมที่จะลงทุนในบางสิ่ง ก็เป็นเพราะเราไม่เชื่อว่าเหตุนั้นมีค่าพอที่จะลงทุนไป แต่เหตุของพระองค์เป็นการลงทุนที่มีค่ายิ่ง เงินขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะให้เงินปันผลมากขึ้นเมื่อเราลงทุนในคริสตจักร คริสเตียนแต่ละคนควรจะต้องงบประมาณต่างๆ โดยคำนึงถึงผู้รับใช้และคริสตจักรท้องถิ่น

พระเจ้าจะทรงตอบแทนความสัตย์ซื่อในทุกๆ ด้านในชีวิตทางฝ่ายวิญญาณของเรา และวันหนึ่งเราจะไต่ถามคำที่มีความสำคัญที่สุดที่คริสเตียนจะไต่ถามได้ “เจ้าเป็นทาสดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก” เราจงปฏิบัติตนเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงสามารถให้รางวัลความสัตย์ซื่อในการจัดการดูแลเงินของพระองค์ได้

กฎแห่งการหว่านและการเก็บเกี่ยว

กฎสำคัญอย่างหนึ่งของพระเจ้าคือกฎแห่งการหว่านและการเก็บเกี่ยว ในเวลาเริ่มต้น พระเจ้าทรงกำหนดกฎนี้ขึ้นในโลกธรรมชาติ (ปฐมกาล 1:11-12) และยังคงมีผลเป็นกฎทางฝ่ายวิญญาณในพันธสัญญาใหม่ กาลาเทีย 6:7 กล่าวว่า “อย่าหลงเลย ท่านจะหว่านอะไรก็จะได้เกี่ยวสิ่งนั้น”

กฎนี้รวมถึงเรื่องทางการเงินด้วย สุภาพิต 11:24-25 กล่าวว่า “บางคนยิ่งจำหนายยิ่งมั่งคั่ง บางคนยิ่งยึดสิ่งที่ควรจำหนายไว้ยิ่งขัดสนก็มี บุคคลที่ใจกว้างขวางย่อมได้รับความมั่งคั่ง บุคคลที่รดน้ำ เขาเองจะรับการรดน้ำ” ปัญญาจารย์ 11:1 กล่าวว่า “จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนน้ำ อีกหลายวันเจ้าจะพบมันได้” ไม่ช้าก็เร็ว สิ่งที่เราได้ให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้า เราจะได้รับกลับคืนมา (สุภาพิต 19:17) ไม่เพียงแต่จะกลับคืนมาหาเราอีกครั้งเท่านั้น แต่จะกลับคืนมาพร้อมกับการอวยพร

ลูกา 6:38 กล่าวว่า “จงให้เขา และท่านจะได้รับด้วย และในตักของท่านจะได้รับตวงด้วยทะนานถั่วขนาดสี่นิ้วแน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะได้ทรงตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น” เปาโลกล่าวกับชาวโครินธ์ว่า “นี่แหละคนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก” (2โครินธ์ 9:6)

การให้เป็นหลักการของพระเจ้า และหากเราปฏิบัติตาม เราจะเก็บเกี่ยวได้ผลที่ดีในคริสตจักรและชีวิตส่วนตัวของเรา ซาโลมอนกล่าวว่า “จงถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยทรัพย์สินของตน และด้วยผลแรกแห่งผลิตผลทั้งสิ้นของเจ้า แล้วผู้ของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดม และบ่อเก็บของเจ้าจะล้นด้วยเหล้าองุ่น” (สุภาพิต 3:9-10) เมื่อชาวสะมาเรียผู้ใจดีได้ฝากชายที่บาดเจ็บไว้กับเจ้าของโรงแรม เขากล่าวกับเจ้าของโรงแรมว่า “จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเงินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้” (ลูกา 10:35) คำกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่าทุกสิ่งที่เราลงเงินไปเพื่องานของพระเจ้าจะได้รับกลับคืนมาในชีวิตนี้ หรือเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาอีกครั้ง

บางคนใช้ชีวิตอยู่ด้วยความคิดว่า “ทุกสิ่งเป็นของฉัน ไม่มีสิ่งใดให้คนอื่น” เพราะพวกเขาไม่ได้เรียนรู้กฎของพระคริสต์ว่า “การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” (กิจการ 20:35) มีคนเรียกคำกล่าวนี้ว่าเป็นพรอย่างที่ไม่ดีเนื่องจากไม่มีผู้เขียนหนังสือพระกิตติคุณคนใดบันทึกไว้ในงานเขียนของพวกเขา แต่เปาโลเขียนถ้อยคำเกี่ยวกับพรอันเกิดจากการให้นี้จากพระโอษฐ์ขององค์เจ้านาย

เราจะอยู่ทางฝ่ายวิญญาณและได้รับการอวยพรทางการเงินเมื่อเราปฏิบัติตามกฎแห่งการหว่านและการเก็บเกี่ยวในทางการเงินของเรา อย่างไรก็ตาม เราไม่ได้ให้เพื่อที่จะได้รับ หากเราทำเช่นนั้น เหตุจูงใจของเราก็ไม่ถูกต้อง เราไม่ได้ให้เพื่อที่จะได้รับความรอด แต่เพราะเราได้รับความรอดแล้ว เราจึงให้ การให้เป็นผลผลิตของความรอด เราให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าและงานของพระองค์เพราะเรารักพระองค์ ความรักควรจะเป็นเหตุในการให้ และหากเราให้เพราะเรารัก เราจะได้รับการอวยพรในตอนนี้และในชีวิตหน้า

สิ่งหนึ่งที่ฉันได้เรียนรู้
ในชีวิตนี้ที่กำลังดำเนินอยู่
ฉันไม่อาจเอาชนะพระเจ้าได้
ในเรื่องการให้
ไม่ว่าฉันจะให้พระองค์มากเพียงใด
พระองค์ทรงให้มากกว่าฉัน
เพราะพระองค์ทรงให้กลับคืน
มากกว่าที่ฉันได้ให้แก่พระองค์

คนหนึ่งอาจให้โดยไม่รัก
คนหนึ่งไม่อาจรักโดยไม่ให้
หากฉันให้ ไม่ใช่เพราะฉันมี
แต่ฉันมี เพราะฉันให้
เมื่อพระเจ้าทรงขอสิ่งหนึ่งจากฉัน
ก็เพราะพระองค์ทรงประสงค์ที่จะให้บางสิ่งแก่ฉัน
และเมื่อพระเจ้าของฉันทรงให้บางสิ่งแก่ฉัน
ก็เพราะพระองค์ทรงประสงค์ที่จะขอบางสิ่งจากฉัน

หากเธออยากจะลองดูบ้าง
เริ่มให้พระองค์ในวันนี้
และไม่นานหลังจากนี้
เธอจะพูดได้ว่า
สิ่งหนึ่งที่ฉันได้เรียนรู้
ในชีวิตนี้ที่กำลังดำเนินอยู่
ฉันไม่อาจเอาชนะพระเจ้าได้
ในเรื่องการให้

ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง

แก่ผู้รับใช้ของพระเจ้าก่อนหรือ

ให้แก่ผู้รับใช้ของพระเจ้าก่อนหรือ ผู้ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะไม่ยอมรับความคิดนี้ในทันที ผู้ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังเห็นแก่ตัวต้องการทุกสิ่งเพื่อตนเอง แต่เมื่อเราได้รับการเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณจะทรงทำให้เรามีความปรารถนาที่จะแบ่งปันกับผู้อื่น

เมื่อเอลียาห์มาถึงบ้านของหญิงม่ายชาวศาราเฟท ท่านเห็นเธอกำลังเก็บฟืนอยู่จึงพูดกับเธอว่า “ขอน้ำเล็กน้อยใส่ภาชนะมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้ดื่ม” (ดู 1 พงศกษัตริย์ 17:9-16) เมื่อผู้เผยพระวจนะเห็นความตั้งใจอันดีของเธอ โดยทราบพระเจ้าได้ทรงสั่งเธอให้ช่วยเหลือท่าน ท่านจึงขอขนมปังจากเธอ เธอได้บอกถึงความขาดแคลนของเธอ เธอมีเพียงแป้งหนึ่งกำมือในหม้อ และน้ำมันเล็กน้อยในไห เอลียาห์จึงกล่าวแก่เธอว่า “จงทำขนมก้อนเล็กให้ฉันก่อน” ผู้ที่เชื่อบางคนจะกล่าวว่า “ผู้รับใช้ทำอะไรทำไมรอดดีอย่างนี้” แต่เรากำลังพูดถึงหลักการตามพระคัมภีร์อยู่ ไม่ใช่พูดถึงศิษยาภิบาลที่ไม่มีเหตุมีผล

ถ้าเราให้แก่ผู้รับใช้ก่อน แม้ให้โดยที่ตัวเราก็ตกใจ เราจะไม่ขาดสิ่งจำเป็นในบ้านของเรา เราอาจใช้ข้ออ้างว่าเรามีไม่พอ แม้แต่สำหรับครอบครัวของเรา อย่างไรก็ตามผู้รับใช้และครอบครัวของเขาเลย แต่เราควรจะคำนึงว่า พระเจ้าองค์เดียวกับที่ทอดพระเนตรเห็นการให้อย่างเสียสละของเรา ทรงเห็นความจำเป็นส่วนตัวของเราด้วย หากเราให้แก่ผู้รับใช้พระเจ้าก่อน เราจะไม่ขาดสิ่งใดในบ้านของเรา 1 พงศกษัตริย์ 17:16 กล่าวว่า “แบ่งในหม้อก็ไม่หมด น้ำมันในไหก็ไม่ขาด”

บันทึกจากพระคัมภีร์นี้แสดงให้เราเห็นหลักการที่สำคัญหลายประการได้แก่

1. พระเจ้าทรงคาดหวังให้ทุกคนมีส่วนในการช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระองค์ ไม่ว่าจะสถานการณ์ทางการเงินของเราจะเป็นอย่างไร ความยากจนไม่ใช่ข้ออ้างในการไม่ถวายแด่พระเจ้า
2. ถ้าเราให้แก่พระเจ้า พระองค์จะทรงให้เราแบ่งปันมากยิ่งขึ้น (ดูยอห์น 6:1-14)
3. ถ้าเราให้แก่พระเจ้า พระองค์จะทรงให้สิ่งที่เราขาดอยู่ (ฟิลิปปี 4:19)

การให้เงินส่วนหนึ่งกลับคืนแก่พระเจ้าทำให้เราเป็นอิสระจากอำนาจของเงิน เมื่อเราให้ แสดงว่าเราตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็นที่มาของเงินอย่างแท้จริง และเราให้ความสำคัญกับพระองค์และงานของพระองค์เป็นที่หนึ่ง ไม่ใช่ที่สอง เราเน้นเรื่องความเกรงกลัว (ความยำเกรง) พระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:23) การให้แก่ผู้รับใช้พระเจ้าเป็นการหนุนน้ำใจเขา (2 พงศาวดาร 31:4) เพราะเขาจะรักและรักถึงผู้รับใช้พระเจ้า เขาจึงเจริญขึ้น (2 พงศาวดาร 31:2-21)

ภายใต้ธรรมบัญญัติของโมเสส พระเจ้าทรงจัดทำให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ก่อน ชาวอิสราเอลต้องแยกผลรุ่นแรก เป็นส่วนแรกไว้เพื่อพระเจ้า และส่วนนี้จะให้ไว้กับผู้รับใช้ก่อน (กันดารวิถี 18:12-13) พระเยซูทรงเน้นความจำเป็นในการให้ความสำคัญกับสิ่งต่างๆ อย่างถูกต้อง เมื่อตรัสว่า “จงแสวงหาแผ่นดิน และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ (สิ่งที่จำเป็นต่อชีวิต) ให้” (มัทธิว 6:33)

เมื่อที่ให้อยู่เสมอจะไม่มีความกังวล จงจัดลำดับความสำคัญอย่างถูกต้องก่อน อย่าถือว่าสืบลดและเงินถวายเป็นสิ่งสำคัญอันดับสองหรือไม่จำเป็นต้องมียกก็ได้ แทนที่จะพูดว่า “ถ้าอาทิตย์นี้เหลือ ก็จะจ่ายสืบลด” เราควรจะถวายแก่พระเจ้าก่อนสิ่งอื่นใด เราควรจะทำสิ่งบางอย่างเพื่อพระเจ้า หากเราให้แก่ผู้รับใช้พระเจ้าก่อน เราจะได้รับการอวยพร

คริสเตียนบางคนชี้ให้เห็นเกี่ยวกับพระเจ้า ตอนที่พวกเขาอยู่ในโลก เขาไม่รู้สักอะไรเมื่อใช้เงินซื้อเหล่า บุหรี่ เต็นท์รา ดูปาพยนตร์ เทียวผู้หญิงและเล่นพนัน พวกเขาได้เงินมากมายสำหรับผีมาร แต่เมื่อคนเหล่านี้ได้รับการชำระล้างด้วยพระโลหิตของพระคริสต์แล้ว พวกเขา กลับไม่มีเงินให้แก่กิจการงานของพระองค์

เมื่อมีคนพูดกับเขาเรื่องสิบลดและเงินถวายเป็น เขาทำเหมือนกับว่าถูกเอาไปนึ่งเงินไป คนเหล่านี้ให้หน่วยที่สุด แต่สร้างปัญหา มากที่สุด พวกเขาบ่นเสียงดัง บอกกับทุกคนว่าไม่มีเงิน ศิษยาภิบาลโลก เป็นขโมย แล้วก็พูดว่า “พูดกันถึงแต่เรื่องเงิน” คนเหล่านี้ ลืมไปว่าตัวเขาใช้เงินมากกว่าสิบลดเปอร์เซ็นต์ในกิจกรรมการทำบาปต่างๆ บางคนใช้เงินที่ได้มามากถึงห้าสิบลดเปอร์เซ็นต์เพื่อทำความ บาป และบางคนกลับบ้านมาโดยไม่เหลือเงินในกระเป๋าเลย น่าเศร้าที่ตอนนี้เมื่อเขาอยู่ในพระคริสต์แล้ว กลับไม่สามารถให้แม่แต่ สิบลดเปอร์เซ็นต์เพื่อแผ่นดินของพระองค์จะขยายออกไป พวกเขาได้เงินมากมายให้แก่ผีมาร แต่ให้พระเจ้าเพียงแต่ส่วนที่เหลือ (ดูลูกา 21:4)

คริสเตียนประเภทนี้ควรจะตรวจสอบตนเองเพื่อดูว่าเขาเป็นสิ่งที่ชีวิตใหม่หรือยังคงอยู่ใต้อำนาจของเจ้านายเก่าของเขา ซึ่งคือผีซาตาน ทำไมเมื่อเขาเป็นคนบาป จึงมีเงินทำบาป แต่ตอนนี้อยู่ในคริสตจักรแล้ว กลับมีไม่พอให้พระเจ้า

การเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรเป็นเหมือนกับการเปิดบัญชีใหม่ในธนาคาร ใครรู้อ่างที่เราประหยัดเงินได้เท่าไรเพียง เพราะเราไม่ใช้เงินไปกับสิ่งชั่วและความเพลิดเพลินที่ไม่ได้ให้ความพอใจ เนื่องจากเราไม่ลงทุนในความบาป เราควรจะมิให้กับงาน ของพระเจ้ามากขึ้น เงินเดียวกับที่เราเคยใช้ให้กับแผ่นดินของซาตาน ในตอนนี้ควรจะนำมาใช้เพื่อแผ่นดินของพระเจ้า

ขอให้ระลึกว่าเราเป็นเพียงผู้รักษาและไม่ใช่เจ้าของของสิ่งที่เราได้มา เมื่อเราอยู่ในโลก เราใช้เงินของเราอย่างไม่ฉลาด เพราะความโง่เขลา ตอนนี้เราควรจะจัดการเงินนั้นเพื่อเลี้ยงดูครอบครัวของเราและให้แก่คริสตจักรท้องถิ่น เพื่อสนับสนุนแผ่นดิน ของพระเจ้า พระคัมภีร์กล่าวว่า “จงส่งบัญชีหน้าที่ดินเรื่อนของเจ้า” (ลูกา 16:2) เราจะต้องเป็นผู้รักษาที่สัตย์ซื่อเพราะเรามีหน้าที่ รับผิดชอบต่อพระเจ้าในการดูแลเงินที่พระองค์ทรงมอบไว้แก่เรา มีคำกล่าวที่ดีว่า ผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่เพื่อตนเองนั้น ใช้ชีวิตเพื่อมตะที่ทน ทุกข์ทรมานที่สุดในโลก เนื่องจากเราเป็นคริสเตียน ขอให้เราเป็นคริสเตียนที่ใจกว้าง “แต่เขาที่เป็นผู้ดีก็ประดิษฐ์แต่สิ่งที่ดี เขาดำรง อยู่เพื่อสิ่งที่ดี” (อิสยาห์ 32:8)

คำว่า “สิบลด” ในภาษาฮีบรูคือ มาสเซอร์ (maser) ในภาษากรีกคือ เดคาเท (dekate) มีความหมายว่า “ส่วนสิบ” สิบลดคือหนึ่งในสิบส่วนหรือสิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้ของบุคคลคนหนึ่ง สิบลดเป็นหนึ่งในสิบส่วนของแผ่นดิน (พืชผล) รวมทั้งผลจากต้นไม้ด้วย (เลวีนิติ 27:30) สัตว์ก็เช่นเดียวกัน จะต้องให้สัตว์หนึ่งในสิบส่วนด้วยเพราะธรรมเนียมบัญญัติกล่าวว่าสัตว์หนึ่งในสิบตัวที่ลอบได้ไม่เท่าเมื่อผู้เลี้ยงแกะหรือเจ้าของฝูงนับแกะนั้นจะต้องเป็นสิบลดแด่พระเจ้า (เลวีนิติ 27:32) สิบลดเป็นหนึ่งในสิบส่วนของทุกสิ่งจาก “พืชพันธุ์ในนา” หรือรายได้หรือกำไรทั้งหมดที่ประชากรได้รับ (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:22)

ที่มาตามประวัติศาสตร์

ผู้มัสการพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม รวมทั้งผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าให้สิบลดมาตั้งแต่เวลาเริ่มต้น พระคัมภีร์และงานเขียนอื่นๆ กล่าวถึงข้อเท็จจริงนี้ พจนานุกรม *Unger's Bible Dictionary* เขียนไว้ว่า

การถวายสิบลดหนึ่งของทรัพย์สินของคนๆ หนึ่งแต่พระเจ้าเป็นธรรมเนียมดั้งเดิมที่เก่าแก่ที่สุดอย่างหนึ่ง เหมือนเช่นการหยุดพักในวันสะบาโตหรือการมีคู่สมรสคนเดียว ซึ่งมีที่มาจากความสัมพันธ์แรกของพระเจ้ากับมนุษย์ และส่งต่อกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่าในอารยธรรมเมโสโปเตเมียก่อนที่มนุษยชาติจะเสื่อมทรามลงดังที่เปาโลกล่าวถึงในโรม (โรม 1:18-32) เราพบหลักฐานเกี่ยวกับธรรมเนียมตามศาสนานี้ในวรรณกรรมที่เก่าแก่ที่สุด เช่น ลาเออร์ซิโอ (Laercio) กล่าวว่าเมื่อพิสทิสตราตัส (Pisistratus) ผู้เผด็จการของเอเธนส์เขียนจดหมายไปหา โซลอน (Solon) เพื่อพยายามชักชวนโซลอนกลับมาয়เมืองเอเธนส์นั้นและยอมรับการปกครองของเขา ได้บอกกับโซลอนว่าทุกคนจ่ายสิบลดของสินค้าทั้งหมดเป็นของถวายแด่พระเจ้าทั้งหลาย พลินี (Pliny) บอกเขาว่าพ่อค้าชาวอาหรับที่ค้าขายเครื่องเทศไม่กล้าขายสิ่งหนึ่งสิ่งใดจนกว่าจะจ่ายสิบลดแก่ซาบิส (Sabis) พระของเขาเสียก่อน และพลูทาร์ก (Plutarch) กล่าวไว้ในงานเขียนของเขาเกี่ยวกับธรรมเนียมของโรมในการให้สิบลดของสิ่งที่ปล้นเอามาทั้งหมดจากศัตรูของพวกเขาแก่เฮอรัลคัส (Hercules)

หากสิบลดเป็นสิ่งสำคัญในอารยธรรมเมโสโปเตเมียแล้ว จึงมีเหตุผลสมควรที่จะสรุปว่าเหตุผลหนึ่งที่พระเจ้าทรงทำให้ผู้บุชารูปเคารพเหล่านี้กระจัดกระจายไปจากบาบิโลเนียโบราณคือ พวกเขาเริ่มให้สิบลดและถวายเงินแก่พระเจ้าต่างชาติเพื่อเป็นการนมัสการอย่างหนึ่ง ผู้บุชารูปเคารพได้เริ่มการปฏิบัตินี้ไปจากผู้มัสการพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม

พระคัมภีร์กล่าวถึงผู้บุชารูปเคารพว่า “เพราะถึงแม้ว่าเราทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่” (โรม 1:21-23) การถวายสิบลดแด่พระเจ้าเป็นทางหนึ่งในการแสดงความขอบคุณของเราต่อพระเจ้าหรือผู้มัสการพระองค์ เมื่อคนทั้งหลายเริ่มลืมนับพระเจ้า พวกเขาขาดการขอบพระคุณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องหน้าที่ทางการเงินต่อพระองค์ คนจำนวนมากอาจไม่ให้สิบลดและเงินถวายที่แทบเท้าของพระเจ้าต่างชาติ แต่จะวางเงินนั้นที่แท่นบูชาของความโลภ ความเห็นแก่ตัว และความพอใจแห่งโลกนี้

คริสเตียนบางคนลงเงินของเขาทั้งหมดในตัวเองหรือวัตถุสิ่งของโดยไม่รู้จัก แล้วการลงทุนในสิ่งต่างๆ ทางฝ่ายวิญญาณ สิ่งที่สำคัญที่สุดของเราคืออะไร เราซึ่งเป็นผู้ที่เชื่อจะต้องรักษาทัศนคติในการขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ ทั้งนี้ รวมถึงการให้เงินส่วนหนึ่งของเราแก่พระองค์ด้วยใจที่ให้อภัยจะสัมผัสพระองค์ เพราะการให้เป็นลักษณะอย่างหนึ่งของพระองค์ พระเยซูรักษาชายองยสิบคน แต่มีเพียงคนเดียวที่กลับมาขอบคุณพระองค์ อยาให้เราเป็นผู้ที่ขาดการขอบคุณเหมือนเช่นชายเก่าคนนั้น แต่ให้เงินของเราแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเป็นการนมัสการด้วยใจที่ขอบพระคุณ

สืบลดก่อนธรรมบัญญัติ

ผู้อธิบายพระคัมภีร์หลายคนได้เสนอว่าการถวายสืบลดมีที่มาจากสวนเอเดน ที่ซึ่งพระเจ้าทรงปลูกฝังหลักการที่ว่าบางสิ่งควรจะถูกเก็บรักษาไว้เป็นพิเศษเพื่อพระองค์ (ต้นไม้ในสวน - ปฐมกาล 2:15-17) แก่อาดัมและเอวา ต้นไม้ต้องห้ามสอนความคิดพื้นฐานคล้ายเรื่องสืบลด มีบางสิ่งที่เป็นของพระเจ้าโดยเฉพาะและมนุษย์ไม่ควรจะแตะต้อง

บางคนคิดว่าเครื่องบูชาทดแทนที่พระเจ้าทรงให้มีขึ้นเพื่อลบล้างความบาปของอาดัมและเอวา (ปฐมกาล 3:22) มีความคล้ายคลึงกับระบบการถวายสืบลด การถวายเครื่องบูชาของคาอินและอาเบลเกี่ยวข้องกับการลบล้างด้วยโลหิต (ซึ่งแตกต่างจากการกระทำที่ไร้ผล) และยังเป็นการถวายผลรุ่นแรกอีกด้วย (นั่นคือ มนุษย์ถวายสิ่งที่ได้มาส่วนหนึ่งให้แก่พระเจ้า) (ปฐมกาล 4:3-4) คาอินและอาเบลคงจะต้องได้เรียนรู้เกี่ยวกับการถวายบางสิ่งคืนแก่พระเจ้าจากพ่อแม่ของเขา และพ่อแม่ของเขาคงจะต้องได้เรียนรู้สิ่งนั้นจากพระเจ้า (ปฐมกาล 3:21)

การสอนเรื่องการให้หนึ่งในสืบลดคืนแก่พระเจ้าได้ส่งต่อกันมาโดยคำเล่าปากเปล่าจากพ่อสู่ลูก ก่อนหน้าธรรมบัญญัติของโมเสส ไม่มีกฎเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับการถวายสืบลด อย่างไรก็ตาม คำเล่าปากเปล่านั้นมีผลเช่นเดียวกับกฎที่เป็นลายลักษณ์อักษรมีผลในเวลาต่อมา

ประมาณ 420 ปีก่อนธรรมบัญญัติของโมเสส อับราฮัมให้สืบลด (ปฐมกาล 14:20) และมากกว่า 200 ปีก่อนธรรมบัญญัติ ยาโคบสัญญาว่าจะถวายสืบลดแก่พระเจ้า (ปฐมกาล 28:22) ตัวอย่างทั้งสองนี้แสดงให้เห็นว่าการถวายสืบลดไม่ได้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของธรรมบัญญัติของโมเสส แต่มีผู้ปฏิบัติมาเป็นเวลาหลายร้อยปี ใครก็ตามที่กล่าวว่า การถวายสืบลดเป็นเพียงส่วนหนึ่งของธรรมบัญญัติของโมเสส ไม่เข้าใจประวัติศาสตร์ ไม่ได้อ่านพระคัมภีร์เป็นอย่างดี หรือไม่ต้องการข้อสงสัยกับพระคัมภีร์ สืบลดมีขึ้นก่อนธรรมบัญญัติ และภายหลังกลายเป็นส่วนหนึ่งของธรรมบัญญัติ เราจึงมีหลักสำคัญตามพระคัมภีร์เพื่อสอนเรื่องนี้ในปัจจุบัน ตัวอย่างของอับราฮัมและยาโคบแสดงให้เห็นว่าการถวายสืบลดมีอยู่ในสมัยบรรพบุรุษ ไม่ใช่แต่เพียงภายใต้ธรรมบัญญัติของโมเสสเท่านั้น

การถวายสืบลดมีขึ้นก่อนธรรมบัญญัติของโมเสสเพราะมักจะเป็นสิ่งที่มนุษย์กระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า การถวายสืบลดเป็นหลักการทำงานของพระเจ้า แบบอย่างของพระเจ้า และกฎของพระเจ้าที่มนุษย์สามารถใช้ตรวจสอบการอารักขาเงินของตนเอง การถวายสืบลดมีขึ้นก่อนธรรมบัญญัติเพราะเป็นหลักการทำงานของพระเจ้าในการนมัสการที่พระองค์ได้ทรงให้ไว้แก่มนุษย์

การแสดงออกถึงความเชื่อ

เราทุกคนที่เป็นของคริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเชื้อสายทางวิญญาณของอับราฮัมและเราควรจะปรารถนาที่จะเลียนแบบตัวอย่างของอับราฮัมในเรื่องความเชื่อ (โรม 4:16; กาลาเทีย 3:29) เมื่ออับราฮัมให้สืบลดของเขา เขาไม่ได้ให้เพียงเพราะเป็นหน้าที่หรือเพื่อทำตามข้อกำหนดที่พระเจ้าทรงเขียนไว้ แต่เขาให้เพราะความขอบคุณที่เขารู้สึกในใจของเขาต่อพระเจ้า (ปฐมกาล 14:20) อับราฮัมให้สืบลดของเขาเพื่อสรรเสริญพระเจ้าเพราะทรงเป็นผู้ประทานการอวยพรทุกอย่าง เขาให้สืบลดเพราะตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าสูงสุด ผู้เป็นเจ้าของสวรรค์และแผ่นดินโลก (ปฐมกาล 14:22) การให้เป็นการแสดงออกถึงเชื่ออันเกิดจากใจที่ขอบพระคุณ เป็นการแสดงออกอย่างเต็มใจถึงความรักของเขาต่อพระเจ้า เป็นการนมัสการ ลูกหลานฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงของอับราฮัมจะให้ส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้าประทานแก่เขาโดยอัตโนมัติ

ลองศึกษาการให้สืบลดของอับราฮัม กษัตริย์บางองค์ที่ต่อต้านกษัตริย์เมื่องโซโดมได้จับโยท หลานชายของอับราฮัม และริบเอาสิ่งของของโยทไป เมื่ออับราฮัมทราบเรื่องนั้น เขาได้ติดตามกษัตริย์เหล่านั้นไปและนำสิ่งของทุกอย่างกลับคืนมา รวมทั้งโยทสินค้าของเขา ผู้หญิงและคนทั้งหลาย และทรัพย์สินสิ่งต่างๆ (ปฐมกาล 14:14-16) เมื่ออับราฮัมกลับจากสงคราม เมลคีเซเดค กษัตริย์เมื่องซาเลม ออกมาพบกับเขา เมลคีเซเดคเป็นปุโรหิตของพระเจ้าสูงสุด และตามหนังสือฮีบรู ท่านเป็นแบบของพระคริสต์ (ฮีบรู 6:20; 7:1-10) ท่านได้ให้ขนมปังและเหล้าองุ่นแก่อับราฮัม (ปฐมกาล 14:18)

ชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ทำให้อับราฮัมเข้าใจการอวยพรของพระเจ้า แต่เพื่อให้อับราฮัมเข้าใจยิ่งขึ้น เมลคีเซเดคอวยพรเขาอีกครั้ง (ปฐมกาล 14:19-20) การอวยพรนั้นว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ให้มีชัยชนะ ถ้อยคำของเมลคีเซเดคทำให้เกิดการตอบสนองโดยทันทีในชีวิตของอับราฮัม นั่นคือ เขาให้สิบลดหนึ่งของทุกสิ่งที่มี อับราฮัมไม่เพียงแต่รู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับการอวยพรเท่านั้น แต่เขายังได้แสดงความรู้สึกนั้นโดยให้หนึ่งในสิบลดของสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ นั่นคือเงินแก่พระองค์

อับราฮัมให้สิบลดโดยไม่มีธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส กฎเกณฑ์หรือระเบียบใดๆ เขาตอบสนองต่อชัยชนะและการอวยพรของเมลคีเซเดคเป็นการกระทำด้วยความเต็มใจและในทันที เขาไม่ได้ให้ด้วยจำนวนที่ประมาณ กะเอาหรือไม่แน่ชัด แต่ให้หนึ่งในสิบลด พระวิญญาณทรงนำอับราฮัมเมื่อเขาเลือกหนึ่งในสิบลดเพื่อเป็นจำนวนที่จะคืนให้แก่พระเจ้า เพราะเขาทำเช่นนั้นด้วยความเชื่อ

การให้สิบลดไม่ใช่เพียงคำสั่งภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ยังเป็นการแสดงถึงความเชื่ออีกด้วย โรม 4:12 กล่าวถึงผู้ที่ “มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด” สิ่ง que แสดงถึงความเชื่ออย่างหนึ่งของอับราฮัมคือการให้สิบลด เราทำตามแบบอับราฮัมหรือไม่ เราให้สิบลดของเราแก่พระเจ้าหรือเปล่า หากเราเป็นลูกหลานของอับราฮัมทางความเชื่ออย่างแท้จริง เราจะต้องกระทำตามอับราฮัมด้วย (ยอห์น 8:30) สิบลดไม่ใช่เพียงกฎระเบียบ แต่เป็นการแสดงออกถึงการขอบคุณจากผู้ที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัม

ควรจะสังเกตว่าบันทึกนี้เป็นกรกล่าวถึงสิบลดโดยตรงเป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ การกล่าวถึงประเพณีอย่างหนึ่งอย่างใดเป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์เป็นสิ่งที่มีความสำคัญค่อนข้างมากในการกำหนดวัตถุประสงค์และการปฏิบัติที่แท้จริง ตัวอย่างการให้สิบลดของอับราฮัมนี้ให้เหตุผลในการให้สิบลดและวิธีที่เราควรจะให้ เหตุที่เหมาะสมในการให้สิบลดไม่ใช่เพราะเราถูกบังคับให้ทำ แต่เพราะเราต้องการที่จะรับรู้ว่าเป็นพระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าสูงสุด และต้องการให้คืนสิ่งที่เราได้มาส่วนหนึ่งแก่พระเจ้าจากใจของเราด้วยความขอบคุณ

สิบลดภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ

ก่อนที่จะมีธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส ไม่มีกฎที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่กำหนดให้ประชากรให้สิบลด การให้สิบลดรวมทั้งคำสอนเรื่องอื่นๆ อาจถูกส่งต่อกันมาจากพ่อสู่ลูกโดยการเล่าปากเปล่า อับราฮัมให้สิบลดของเขา 420 ปีก่อนที่จะมีธรรมเนียมปฏิบัติและปลูกฝังคำสอนนี้ด้วยถ้อยคำและการกระทำให้แก่ลูกชายของเขา ปีแล้วปีเล่า ยาโคบสัญญาว่าจะให้สิบลด ดูเหมือนว่าอับราฮัมสอนอิสอัค และอิสอัคสอนยาโคบลูกชายของเขา เราเห็นหลักฐานของการเล่าปากเปล่าในเรื่องการถวายสิบลด

อับราฮัมและยาโคบให้สิบลดอย่างเต็มใจ แต่ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ พระเจ้าทรงเน้นว่าการถวายสิบลดเป็นสิ่งที่ต้องทำ ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสสั่งให้คนทั้งหลายให้สิบลด (เลวีนิติ 27:30; มาลาคีย์ 3:10) สิบลดเป็นของพระเจ้า (เลวีนิติ 27:30-33; มาลาคีย์ 3:8) การถวายสิบลดไม่ได้เป็นเพียงการกระทำที่เต็มใจเท่านั้น แต่ยังเป็นหน้าที่อีกด้วย ธรรมเนียมปฏิบัติกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “ผลได้เป็นปีๆ จากพืชพันธุ์ในนาของท่านนั้น ท่านจงถวายทศางค์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:22)

ธรรมเนียมปฏิบัติเป็น “ผู้ควบคุม” ที่นำเราไปสู่พระคริสต์ แต่เนื่องจากความเชื่อได้มาแล้ว เราจึงไม่ได้อยู่ภายใต้ผู้ควบคุมอีกต่อไป (กาลาเทีย 3:24-25) แม้ว่าเราจะไม่ได้อยู่ภายใต้ผู้ควบคุมแล้ว แต่เราจะต้องไม่ลืมคำสอนของผู้ควบคุมนั้น ธรรมเนียมปฏิบัติสอนหลักการที่เป็นส่วนหนึ่งของน้ำพระทัยและลักษณะของพระเจ้า

พระเจ้าทรงประทานธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อสอนมนุษย์เกี่ยวกับความผิดพลาดของเขา “เพราะว่าธรรมเนียมปฏิบัตินั้นทำให้เรารู้จักบาปได้” (โรม 3:20) ธรรมเนียมปฏิบัติมีขึ้นเพื่อทำให้การละเมิดมีปรากฏมากขึ้น (โรม 5:20) พระเจ้าทรงให้มีธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อให้เห็นบาปของมนุษย์

ธรรมเนียมปฏิบัติมีคำสั่งให้ถวายสิบลด พระเจ้าทรงเห็นความจำเป็นในการกำหนดให้มนุษย์มีธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้ เพราะคนส่วนใหญ่ไม่ได้ทำด้วยความเต็มใจ ธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับสิบลดทำให้มนุษย์ตระหนักว่าเขาไม่ได้ทำหน้าที่ที่ใจของเขาควรจะกระตุ้นให้เขาทำ ชาวอิสราเอลทราบเรื่องสิบลดมาก่อนโดยไม่ต้องสงสัย เพราะอับราฮัมและยาโคบได้ให้สิบลดเป็นตัวอย่าง และเราได้

เห็นว่าสิบลดเป็นที่รู้จักกันในอารยธรรมโบราณ พระเจ้าทรงกำหนดให้มนุษย์ถวายสิบลดเพื่อสอนเขาว่าเขาควรจะให้อย่างน้อยสิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้กลับคืนแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า จึงทรงเปิดเผยพระทัยของพระองค์ถึงจำนวนที่น้อยที่สุดที่มนุษย์ควรจะให้เพื่อให้งานของพระองค์ก้าวหน้าต่อไป

ความเชื่อและธรรมเนียมปฏิบัติ

อะไรคือสิ่งที่เราเรียนรู้ได้จากการให้สิบลดของอับราฮัมด้วยความเชื่อ และข้อกำหนดของพระเจ้าในภายหลังที่ให้ชาวอิสราเอลถวายสิบลดภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส บทเรียนคือว่าพระเจ้าทรงคาดหวังหนึ่งในสิบส่วน ทำให้ไม่อับราฮัมจึงเลือกหนึ่งในสิบส่วนเพื่อให้แก่พระเจ้า ทำให้เขาไม่เลือกหนึ่งในห้าส่วนหรือหนึ่งในยี่สิบส่วน เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงชื่นชมเขา เขาได้แสดงถึงความเชื่อเมื่อเขาให้สิบลด เขารู้สึกขอบพระคุณพระเจ้ามากจนต้องการถวายเงินของเขาส่วนหนึ่งคืนแก่พระองค์ พระเจ้าทรงนำเขาในการให้หนึ่งในสิบส่วน ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ พระเจ้าทรงสำแดงอย่างเด่นชัดเกี่ยวกับเรื่องหนึ่งในสิบส่วน

ดังนั้น แม้ในยุคคริสตจักร ลูกหลานของอับราฮัมทางความเชื่อจะให้อย่างน้อยหนึ่งในสิบส่วนของรายได้แก่พระเจ้า การให้หนึ่งในสิบส่วนภายใต้พระคุณเทียบเท่ากับจำนวนที่อิสราเอลให้ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ ด้วยวิธีนี้ เราจึงทำตามความเชื่อของอับราฮัมและความคิดในเรื่องการให้สิบลดของพระวิญญาณตามที่เปิดเผยไว้ในธรรมเนียมปฏิบัติ เราไม่ได้รักษารวมธรรมเนียมปฏิบัติ แต่เราทำตามหลักการของพระเจ้าในเรื่องหนึ่งในสิบส่วนที่มีอยู่ในธรรมเนียมปฏิบัติ

สิบลดประเภทต่างๆ

ผู้อธิบายพระคัมภีร์หลายคนสรุปว่า ชาวอิสราเอลถวายสิบลดสามประเภทด้วยกัน สิบลดประเภทแรกซึ่งอาจเป็นสิ่งที่รู้จักกันมากที่สุดนั้นเป็นสิ่งที่ให้เพื่อช่วยเหลือคนเลวี (กันดารวิถี 18:20-24) คนเลวีจะให้สิบลดหนึ่งของสิบลดนี้แก่มหาปุโรหิต (กันดารวิถี 18:26-28) ศิษยาภิบาลผู้สอนเรื่องสิบลดจะต้องปฏิบัติตามด้วย เพราะผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้องเป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะในทุกด้าน (1 เปโตร 5:3)

สิบลดประเภทที่สองจะถวายทุกปีในงานเฉลิมฉลอง (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:5-19) ผู้ให้จะนำสิบลดนี้ไปยังสถานที่ที่พระเจ้าทรงเลือก และจะต้องกินสิบลดนั้น อย่างไรก็ตาม คนเลวีจะได้รับส่วนของสิบลดนี้ด้วย (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:17-19; 14:22-27) วัตถุประสงค์สำคัญของสิบลดนี้คือเพื่อเป็นอาหารแก่ครอบครัวของผู้ให้สิบลดในระหว่างเวลาเฉลิมฉลองของชาติอิสราเอล ในหลายประเทศ คริสตจักรต่างๆ มีกิจกรรมที่ถือเป็นสิบลดพิเศษนี้ได้ หากผู้ที่เชื่อแต่ละคนจะแยกสิบลดพิเศษออกมาปีละครั้งออกไปจากสิบลดสำหรับผู้รับใช้แล้ว คริสตจักรท้องถิ่นจะมีเงินเพื่อใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางและอาหารในการประชุมประจำปีของคริสตจักร

สิบลดประเภทที่สามถวายเมื่อ “ครบสามปี” (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:28) ทุกสามปี ชาวอิสราเอลทุกคนจะให้สิบลดพิเศษ นอกเหนือไปจากสองประเภทแรก สิบลดพิเศษนี้มีวัตถุประสงค์ทางสังคมเพื่อ “คนต่างด้าวและลูกกำพร้า และแม่ม่าย” อย่างไรก็ตาม คนเลวีจะได้รับส่วนหนึ่งของสิบลดนี้ด้วย (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:29) สิ่งหนึ่งที่ชัดเจนคือ พระเจ้าทรงจัดหาให้แก่ผู้นำทางฝ่ายวิญญาณของพระองค์เสมอ เมื่อเรารวมสิบลดทั้งสามประเภทนี้ เครื่องถวายบูชา และการถวายด้วยสมัครใจ จะเห็นได้ว่าทำไมบางคนจึงสรุปว่าชาวอิสราเอลให้มากถึงสามสิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้า

เมื่อครบสามปี ชาวอิสราเอลแต่ละคนต้องทูลต่อพระเจ้าถึงความสัตย์ซื่อของตนในการถวายสิบลด (เฉลยธรรมบัญญัติ 26:12-13) หากว่าเราต้องมาอยู่ต่อพระเจ้าและทูลถึงความสัตย์ซื่อของเรา ในการช่วยเหลือกิจการงานของพระองค์จะเป็นอย่างไร เราจะทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ไหมว่าเราได้ทำอย่างดีที่สุดแล้ว วันหนึ่งเราจะต้องรายงานพระเจ้าถึงการจัดการเงินที่พระองค์ทรงมอบไว้แก่เรา (มัทธิว 25:19)

ผลรุ่นแรก

บางคนสับสนระหว่างสืบลดและผลรุ่นแรก โดยคิดอย่างผิดๆ ว่าเป็นสิ่งเดียวกัน สืบลดเป็นปริมาณที่แน่นอน (สืบลดเปอร์เซ็นต์) แต่พระคัมภีร์ไม่ได้กำหนดปริมาณของผลผลิตที่ได้จากไร่ที่ถวายเป็นผลรุ่นแรก ดูเหมือนว่าพระเจ้าจะทรงให้ผู้ให้ตัดสินใจเอง ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับ การขอบคุณของผู้ให้

ผลรุ่นแรกของการเก็บเกี่ยวคือส่วนของพืชพันธุ์ พืชผัก ผลไม้และผลิตผลอื่นๆ ที่แยกออกมาเพื่อพระเจ้า แม้ว่าจำนวนที่ถวายเป็นผลรุ่นแรกเป็นการให้ด้วยสมัครใจ แต่การถวายผลรุ่นแรกนั้นเป็นหน้าที่ ไม่ใช่ทางเลือกหรือสิทธิพิเศษ พระคัมภีร์กล่าวว่าผลรุ่นแรกเป็นของพระเจ้า (อพยพ 22:29; 23:19; เฉลยธรรมบัญญัติ 26:10)

ชาวอิสราเอลแต่ละคนตัดสินใจว่าพืชผลที่ได้เป็นผลรุ่นแรกโดยวิธีนี้ เมื่อเขาเห็นเมล็ดข้าวรวงแรก องุ่นพวงแรกและพืชผักแรกก่อตัวขึ้นบนต้น เขาจะผูกกันไม้ (ลำแพก) ไว้กับส่วนนั้นที่เขาตั้งใจให้เป็นผลรุ่นแรกแก่พระเจ้า เมื่อเขาเก็บเกี่ยวพืชพันธุ์ เขาจะแยกส่วนที่เขาตั้งใจให้เป็นผลรุ่นแรกนั้นแก่พระเจ้า หลังจากถวายผลรุ่นแรกแล้ว เขาจะให้สืบลดตามที่เขาเก็บเกี่ยวมาได้ ถ้าเก็บเกี่ยวเพียงครั้งเดียว เขาจะแยกผลรุ่นแรกและสืบลดออกไว้เพียงครั้งเดียว บางคนอาจถวายผลรุ่นแรกครั้งเดียว แต่ตามพระคัมภีร์พวกเขาต้องถวายสืบลดตามรายได้ทั้งหมดของเขา

ผลรุ่นแรกต้องเป็นส่วนที่ดีที่สุดของการเก็บเกี่ยว (กันดารวิถี 18:12) ผลรุ่นแรกของสัตว์ตัดสินได้ง่าย คือเมื่อสัตว์ออกลูกหัวปีมา เขาจะแยกลูกหัวปีนั้นไว้เป็นผลรุ่นแรกต่อพระเจ้า (กันดารวิถี 18:15-17) ปุโรหิตและคนเลวีได้รับผลรุ่นแรก รวมทั้งสืบลดด้วย (กันดารวิถี 18:12-21)

วัตถุประสงค์ของผลแรกคือเพื่อเตือนชาวอิสราเอลถึงการที่พระเจ้าทรงนำเขาออกมาจากอียิปต์มาสู่แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 26:1-10) การถวายผลรุ่นแรกถือเป็นสิ่งเตือนความจำ หลักการของการถวายผลรุ่นแรกคือ (1) ตระหนักว่าพระเจ้าทรงนำเรามาจากไหน (2) ตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ให้การอวยพรทางวัตถุสิ่งของทุกอย่าง (3) ให้สิ่งที่ดีที่สุดที่เรามีแก่พระเจ้าเสมอ และ (4) ให้พระเจ้าก่อนในทุกสิ่งอย่าง (มัทธิว 6:33) การให้ของเราแก่พระเจ้าในทุกวันนี้ควรจะเป็นไปโดยหลักสี่ประการนี้

ธรรมบัญญัติเกี่ยวกับสืบลดและผลรุ่นแรกมีรายละเอียดมาก ทำให้ยากต่อการเข้าใจในทุกวันนี้ การเข้าใจหลักการที่อยู่ในธรรมบัญญัติเกี่ยวกับสืบลดและผลรุ่นแรกมีความสำคัญมากกว่ารายละเอียดวิธีและเวลาในการให้ การเน้นรายละเอียดและสิ่งเล็กน้อยเกี่ยวกับธรรมบัญญัติมากเกินไปเป็นสิ่งที่เกือบจะเป็นไปไม่ได้ และยังมีลักษณะกฎระเบียบที่พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้มีสำหรับธรรมิกชนของพระองค์ในปัจจุบันอีกด้วย การเข้าใจว่าพระเจ้าทรงคาดหวังอย่างน้อยสืบลดเปอร์เซ็นต์จากเราและเพื่อเราที่จะให้พระองค์ก่อนเพื่อระลึกถึงการอวยพรอันมากมายของพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่เพียงพอแล้ว

กฎระเบียบหรือพันธะแห่งความรัก

การถวายสิบลดยังคงมีผลบังคับภายใต้พระคุณเพราะเป็นหลักการของพระเจ้า การถวายสิบลดถือเป็นแบบอย่างหรือรูปแบบที่พระเจ้าทรงกำหนดขึ้นเพื่อแสดงถึงจำนวนที่น้อยที่สุดที่เราจะต้องให้แกกิจการงานของพระองค์

สิบลดเป็นจำนวนที่แน่นอนไม่เปลี่ยนแปลง ซึ่งถือเป็นมาตรฐานที่ใช้วัดการอารักขาเงินของเรา หน่วยวัดมาตรฐานมีอยู่ เช่น หนึ่งฟุตมีสิบสองนิ้ว หนึ่งปอนด์มีสิบหกออนซ์ สิบลดเป็นหน่วยมาตรฐาน เป็นจำนวนที่น้อยที่สุดที่ผู้ที่จะต้องใช้ถวายแก่พระเจ้าภายใต้พระคุณ เราสามารถให้ได้มากกว่านั้น แต่เราจะต้องไม่ให้น้อยกว่า พระเยซูไม่เคยวิจารณ์หรือยกเลิกรากการถวายสิบลด และแม้ว่าอัครทูตเปาโลไม่ได้ใช้คำว่า “สิบลด” เมื่อสอนว่าเราควรจะช่วยเหลือผู้รับใช้ เขาใช้สิบลดเป็นพื้นฐานในคำกล่าวของเขา (1โครินธ์ 9:8-9) (ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการถวายสิบลดภายใต้พระคุณจากบทที่ 25)

บางคนโต้เถียงว่า เพราะคริสเตียนไม่ได้อยู่ภายใต้ธรรมนูญของโมเสส จึงไม่ต้องให้สิบลดในปัจจุบัน แต่เพราะสิบลดมีก่อนธรรมนูญหลายร้อยปี การโต้เถียงนี้จึงไม่มีมูลความจริง ผู้ถวายสิบลดคนแรกที่บันทึกไว้ตามพระคัมภีร์คืออับราฮัมนั้นได้ให้สิบลดเมื่ออยู่ภายใต้ความเชื่อและพระสัญญา ไม่ใช่ธรรมนูญ เมื่อเขาให้สิบลด เขาได้ปฏิบัติตามความเชื่อ ไม่ใช่ธรรมนูญ ในการถวายสิบลดทุกวันนี้ เราไม่ได้ทำตามธรรมนูญของโมเสส แต่ทำตามบิดาแห่งความเชื่อ

หากคนทั้งหลายกล่าวว่าเราอยู่ภายใต้ธรรมนูญเมื่อเราถวายสิบลด พวกเขา ก็กล่าวหาอับราฮัมด้วยเช่นกัน แต่เขาจะประณามอับราฮัมเรื่องอะไร ในเรื่องการเป็นผู้เคร่งกฎระเบียบมากเกินไป ในการรักษาธรรมนูญหรือในการแสดงการขอบพระคุณต่อพระเจ้าโดยให้พระองค์หนึ่งในสิบส่วน หากข้าพเจ้าให้สิบลดของข้าพเจ้าเหมือนเช่นอับราฮัมได้ทำ คนเหล่านั้นไม่อาจกล่าวหาข้าพเจ้าว่าเป็นผู้เคร่งกฎระเบียบมากเกินไปหรืออยู่ภายใต้ธรรมนูญได้ ข้าพเจ้าเพียงแต่ปฏิบัติตามตัวอย่างที่อับราฮัมให้ไว้ก่อนที่พระเจ้าจะทรงให้มีธรรมนูญ การถวายสิบลดเหมือนเช่นอับราฮัมทำให้เราอยู่ภายใต้ความเชื่อ ไม่ใช่ภายใต้ธรรมนูญ ไม่มีใครจะกล่าววิจารณ์อับราฮัมในการถวายสิบลด แล้วทำไมบางคนจึงไม่เห็นด้วยที่ลูกหลานทางฝ่ายวิญญาณของอับราฮัมปฏิบัติตามแบบอย่างของเขาในเรื่องการให้สิบลด ผู้ที่วิจารณ์ไม่สามารถตอบคำถามได้ หากเขาประณามข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้าถวายสิบลด เขาคงจะถือว่าอับราฮัมและยาโคบทำผิดด้วย แต่หากข้าพเจ้าประพฤติเช่นเดียวกับท่านทั้งสองนี้ ข้าพเจ้าก็ประพฤติเหมือนสองคนที่ประพฤติดี

นอกจากนี้ ควรจะระลึกว่า อัครทูตสอนคริสตจักรโดยมีพื้นฐานจากพระคัมภีร์เก่า เราพบว่ามีการอ้างถึงพระคัมภีร์เก่ามากกว่า 240 ครั้งในงานเขียนของอัครทูตเปาโล และหากเราถือเอาหนังสือฮีบรูเป็นงานส่วนหนึ่งของเขา เราจะพบว่ามีการอ้างถึงพระคัมภีร์เก่าเพิ่มอีก 100 ครั้ง รวมทั้งหมด 340 ครั้ง

ตัวอย่างที่แน่ชัดของการใช้ชื่อพระคัมภีร์เก่าโดยผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่คือ 1โครินธ์ 9:8-9 เมื่อเปาโลอ้างจากเฉลยธรรมนูญบัญญัติ 25:4 เพื่อสนับสนุนเหตุผลของเขาเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้รับใช้ ในการใช้ข้อความจากธรรมนูญบัญญัติของโมเสสกับคริสตจักร อาจารย์เปาโลได้แสดงให้เห็นว่าหลักการต่างๆ ที่มีอยู่ในธรรมนูญบัญญัติยังคงมีผลภายใต้พระคุณ ตัวอย่างอีกประการหนึ่งคือ 1โครินธ์ 9:13-14 เมื่อเปาโลใช้ธรรมนูญบัญญัติของโมเสสเกี่ยวกับการช่วยเหลือคนเลวด้วยสิบลดเพื่อสอนชาวโครินธ์เกี่ยวกับหน้าที่ในการช่วยเหลือผู้รับใช้ของเขา เปาโลได้ใช้หลักการที่มีอยู่ในธรรมนูญบัญญัติของโมเสสกับคริสตจักร ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหลักการต่างๆ ที่ธรรมนูญบัญญัติสอนนั้น ไม่ใช่ระบบระเบียบของธรรมนูญบัญญัติ ยังคงมีผลใช้ในทุกวัน

ผู้ที่กล่าวว่าสิบลดอยู่ภายใต้ธรรมนูญ และเราไม่สามารถอ้างพระคัมภีร์เก่าเพื่อสนับสนุนการถวายสิบลดนั้น เป็นผู้ที่ขัดแย้งกับหลักการของพระคัมภีร์ตามที่อัครทูตเปาโลได้สั่งสอน หากเปาโลอ้างคำกล่าวและตัวอย่างจากพระคัมภีร์เก่า (จากธรรมนูญบัญญัติ) เพื่อสอนเรื่องการช่วยเหลือผู้รับใช้ด้วยสิบลด ทำไมเราจึงไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ เห็นได้ชัดว่าเราสามารถให้ธรรมนูญบัญญัติของโมเสสเพื่อสอนคำสั่งสอนหลายประการถ้าเราแสดงถึงหลักการที่มีอยู่ในธรรมนูญบัญญัตินั้นและไม่ใช่ตัวธรรมนูญเอง ธรรมนูญบัญญัติของโมเสสไม่มีผลควบคุมคริสตจักรในปัจจุบัน แต่เป็นสิ่งที่แสดงถึงหลักการของพระเจ้าหลายประการที่สามารถใช้ได้

ภายใต้พระคุณ คำสั่งสอนที่สำคัญ เช่น ความรอด การอุทิศตน การแยกจากโลก และคำสั่งสอนอื่นๆ เป็นส่วนหนึ่งของธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส และเป็นส่วนหนึ่งของพระคุณด้วย

แม้ว่าเราไม่ได้อยู่ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ หลักการของพระเจ้าที่มีอยู่ในธรรมเนียมปฏิบัติเป็นสิ่งที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่มิได้อยู่ชั่ววันรันดร์ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งหลักการ ไม่ใช่เพียงกฎต่างๆ กฎเป็นเพียงข้อบังคับหรือระเบียบที่จำเป็น แต่หลักการเป็นเมล็ด ต้นอ่อน รากฐาน พื้นฐาน ก่อนที่พระเจ้าทรงให้การถวายสิบลดเป็นกฎในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส การถวายสิบลดเป็นหลักการ เป็นรากฐาน พื้นฐานในความสัมพันธ์ของมนุษย์กับพระเจ้าอยู่แล้ว ข้อเท็จจริงว่าอับราฮัมและยาโคบถวายสิบลดก่อนที่จะมีธรรมเนียมปฏิบัติเขียนไว้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงปลุกฝังรากฐานในทางหนึ่งทางใดมาแล้ว พระองค์ทรงสร้างกฎจากหลักการนั้นโดยรวมหลักการนั้นไว้ในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส อย่างไรก็ตาม หลักการมีมาก่อนธรรมเนียมปฏิบัติ เหมือนเช่นความคิดเกิดขึ้นก่อนที่จะกล่าวถ้อยคำออกมา การที่หลักการกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้หมายความว่าหลักการที่มีมานั้นหายไป

สิบลดเป็นหลักการระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ ไม่ใช่เพียงส่วนหนึ่งของธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส หลักการของพระเจ้าอยู่เหนือขอบเขตเวลาใดๆ ดังที่เราได้เห็นแล้ว สิบลดเป็นหลักการของพระเจ้าก่อนหน้าธรรมเนียมปฏิบัติ ภายหลัง จึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของระบบนั้น แต่เพราะสิบลดเป็นหลักการของพระเจ้า ไม่ใช่เพียงธรรมเนียมปฏิบัติที่เขียนไว้ สิบลดจึงมีผลแม้หลังธรรมเนียมปฏิบัติ มีหลักการมากมายที่พระเจ้าทรงประทานไว้ในธรรมเนียมปฏิบัติที่เป็นส่วนหนึ่งของพระคุณ

ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติซึ่งเป็นผู้ควบคุมเรา พระเจ้าทรงกำหนดกฎสองประการที่แสดงหลักการของพระองค์ในเรื่องการให้ของเรา ประการแรก พระเจ้าทรงกำหนดให้มนุษย์ถวายสิบลดเพื่อเตือนเขาว่าเขาจะต้องคืนรายได้ของตนอย่างน้อยสิบเปอร์เซ็นต์ให้แก่กิจการงานของพระเจ้า ประการที่สอง พระเจ้าทรงให้สิบลดนี้เพื่อช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระองค์ หลักการสองประการนี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป สิ่งเดียวที่เปลี่ยนแปลงไปคือวิธีการที่พระเจ้าทรงทำให้หลักการนี้สำเร็จ เราได้ออกจากผู้ควบคุม (ครู) ไปสู่ความเชื่อ ผู้ควบคุมกำหนดให้มนุษย์ถวายสิบลด แต่ความเชื่อสอนหลักการเดียวกันนี้ด้วยความรัก ไม่ใช่อำนาจของธรรมเนียมปฏิบัติ

ในพระเจ้า ไม่มีการแปรปรวนหรือเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง (ยากอบ 1:17) และแม้ว่าเราไม่ได้อยู่ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง หลักการที่ถูกต้องของพระองค์ซึ่งมีอยู่ในธรรมเนียมปฏิบัติยังคงมีผลให้อยู่ หลักการเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระองค์และการที่มนุษย์คืนรายได้อย่างน้อยสิบเปอร์เซ็นต์ให้แก่พระเจ้าเพื่อช่วยเหลือผู้รับใช้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปภายใต้พระคุณ สิ่งเหล่านี้เพียงแต่ปรากฏในวิธีการใหม่เท่านั้น

ผู้ควบคุมสอนเราว่ามนุษย์จะต้องคืนส่วนหนึ่ง (สิบเปอร์เซ็นต์) ของรายได้แก่พระเจ้า ถ้าเราไม่ได้เรียนรู้สิ่งนี้ ก็ไม่ใช่เพราะผู้ควบคุมไม่ได้สอนเรา แต่เป็นเพราะเราไม่ใช่นักเรียนที่ดี งานของผู้ควบคุมคือเพื่อนำนักเรียนไปสู่ระดับหนึ่ง โดยเตรียมนักเรียนสำหรับก้าวต่อไป ดังนั้น ธรรมเนียมปฏิบัติได้สั่งสอนเราเกี่ยวกับสิบลด โดยเตรียมเราไปสู่การเรียนรู้วิธีใช้หลักการนี้ภายใต้ครูที่ยิ่งใหญ่กว่าซึ่งคือ พระคริสต์

น่าเศร้าที่ผู้เชื่อบางคนไม่ได้ก้าวไปจากธรรมเนียมปฏิบัติสู่พระคุณ พวกเขาจำเป็นต้องมีธรรมเนียมปฏิบัติบังคับพวกเขาให้เป็นเด็กที่เชื่อฟัง พระคัมภีร์กล่าวถึงระดับการพัฒนาทางฝ่ายวิญญาณอย่างน้อยสองระดับได้แก่ ทารกในพระคริสต์ และผู้ที่มีความเป็นผู้ใหญ่ทางฝ่ายวิญญาณ (ฮีบรู 5:13-14; 1เปโตร 2:2) เราจะต้องเชื่อสัตย์และตระหนักว่าในคริสต์จักร มีผู้ที่มีพัฒนาการทางฝ่ายวิญญาณที่แตกต่างกัน บางคนเป็นทารกและบางคนเป็นผู้ใหญ่

บางคนยังคงเป็นทารกในพระคริสต์ ซึ่งก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ทารกเหล่านี้ต้องได้รับการสอนอย่างหนักแน่น แต่อดทน ทารกต้องการความรักและความเข้าใจเป็นอย่างมาก แต่เราคาดหวังว่าผู้ใหญ่เหล่านั้นจะประพฤติด้วยความเป็นผู้ใหญ่และมีความรับผิดชอบ เด็กคนหนึ่งที่ได้รับการสอนเป็นอย่างดีในช่วงวัยเด็กจะเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบ เขาจะไม่ต้องให้คอยเตือนอยู่เสมอเกี่ยวกับบทเรียนที่เขาควรจะเรียนรู้เหมือนเช่นเด็ก ผู้เชื่อที่ต้องได้รับการเตือนเกี่ยวกับหน้าที่ทางการเงินต่อพระเจ้าอยู่เสมอเป็นผู้ที่ไม่เป็นผู้ใหญ่ เห็นได้ชัดว่าบางสิ่งขาดหายไปเมื่อครั้งเป็นทารกในความเชื่อ และอาจอยากที่จะแก้ไข เพราะ “ไม่อ่อนดัดง่าย ไม่แค้นดัดยาก”

ผู้เชื่อบางคนตอบสนองต่อคำสั่งสอนเรื่องสิบลดเมื่อศิษยาภิบาลออกคำสั่งอย่างแข็งขันและตรวจสอบการถวายสิบลดเป็นการส่วนตัวเท่านั้น แต่ในเรื่องความเข้าใจทางฝ่ายวิญญาณแล้ว คนเหล่านี้ยังคงอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติ ผู้ที่เป็นผู้ใหญ่จากธรรมบัญญัติสู่พระคุณจะถวายสิบลดด้วยความรักต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

ทุกวันนี้ พระเจ้าไม่ได้บีบบังคับเราด้วยธรรมบัญญัติเพื่อให้เราถวายสิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้แก่กิจการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงให้แบบอย่างของอับราฮัมและยาโคบ ผู้ให้สิบลดของพวกเขาก่อนหน้าธรรมบัญญัติ และพระองค์ทรงให้แบบอย่างเดียวกันภายใต้ธรรมบัญญัติ (ผู้ควบคุม) เพื่อแสดงให้เห็นว่าหลักการของการให้สิบลดเป็นสิ่งสำคัญภายใต้ความเชื่อเช่นเดียวกับภายใต้ธรรมบัญญัติ เนื่องจากสิบลดมีอยู่ก่อนธรรมบัญญัติและระหว่างธรรมบัญญัติ จึงเหมาะสมที่จะสรุปว่าสิบลดก็มีอยู่หลังธรรมบัญญัติด้วยเช่นกัน เพราะเป็นหลักการที่ควบคุมการให้ของเรา สิบลดเป็นเรื่องการเงินเพียงอย่างเดียวที่พระคัมภีร์ระบุไว้เป็นแนวทางหรือแบบแผนในการรักษาทางการเงิน ผู้เชื่อที่จริงจังในการดำเนินไปกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องยอมรับว่าสิบลดเป็นแบบอย่างหรือแบบแผนของการรักษาทางการเงินในปัจจุบัน

เราอยู่ภายใต้บัญญัติที่ดีกว่าธรรมบัญญัติของโมเสส นั่นคือ บัญญัติแห่งรัก ความรักให้หน้าที่ความรับผิดชอบแก่มนุษย์มากกว่าธรรมบัญญัติ สำหรับผู้ที่ไม่เป็นผู้ใหญ่ การถือกฎระเบียบเป็นทางปฏิบัติตามได้ง่ายกว่าความรัก เขาทำบางสิ่งเพราะต้องทำง่ายกว่าเพราะต้องการที่จะทำ คริสเตียนบางคนปฏิบัติตามหลักการความบริสุทธิ์บางอย่างเพื่อจะได้รับความรอด แต่ความคิดนั้นไม่ถูกต้อง เราไม่ได้บริสุทธิ์เพื่อจะได้รับความรอด แต่เพราะเราได้รับความรอดแล้ว ความบริสุทธิ์เป็นผลผลิตและผลตามธรรมชาติของความรอดของเรา หากเราได้รับความรอดอย่างแท้จริง เราจะดำเนินในความบริสุทธิ์

แนวคิดเช่นเดียวกันนี้ใช้ได้กับการให้ เราไม่ได้ให้เงินของเราเพื่อที่จะได้รอด แต่เพราะเราได้รับความรอดแล้ว บางคนอาจกล่าวว่า “ถ้าคุณไม่ให้สิบลดของคุณ คุณจะตกนรก” แม้จะเป็นเช่นนั้น คริสเตียนบางคนก็จะไม่ถวายสิบลด ความกลัวและกฎระเบียบอาจทำให้มนุษย์ทำสิ่งต่างๆ พยายามที่จะได้รับความรอด (ไม่ใช่เพราะเขาได้รอดแล้ว) แต่เมื่อความรักครอบครองคริสเตียนแล้ว ชีวิตเขาทั้งชีวิตจะเปลี่ยนไป เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติอย่างครบถ้วน” (โรม 13:10) เหตุที่เราควรจะให้ไม่ใช่เพราะความกลัวนรกหรือแนวความคิดเกี่ยวกับการรอดด้วยการกระทำ การให้เป็นการแสดงออกถึงความรักของเราต่อพระเจ้า และผู้ที่รักพระเจ้าจะไม่มีปัญหาในการให้คืนเพียงส่วนหนึ่ง (สิบเปอร์เซ็นต์) ของรายได้เพื่อช่วยเหลือผู้รับใช้พระเจ้า พวกเขาจะทำโดยไม่บ่น ไม่รู้สึกถูกบังคับให้ทำ ไม่ต้องให้บอกว่าเป็นกฎ แต่เป็นผลตามธรรมชาติของความรักเพื่อพระเจ้าและงานของพระองค์

บางคนอาจจะกล่าวว่า “สรรเสริญพระเจ้า เราไม่ต้องให้สิบลด” แน่แน่นอนว่าในชีวิตนี้ เราไม่จำเป็นต้องทำอะไรเลย เราไม่ต้องไปโบสถ์ สรรเสริญพระเจ้า อธิษฐาน อ่านพระคัมภีร์หรือทำอะไรๆ แต่ถ้าเรารักพระเจ้าและเห็นความสำคัญของชีวิตทางฝ่ายวิญญาณของเรา เราจะทำสิ่งเหล่านี้และอื่นๆ อีกมาก เราไม่ต้องให้ถูกบังคับเพื่อถวายสิบลดเหมือนผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ใต้ธรรมบัญญัติของโมเสส แต่ถ้าเรารักพระเจ้า คริสตจักรและผู้รับใช้ เราจะถวายสิบลดอย่างน้อยตามที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ เมื่อความรักครอบครองคริสเตียน เขาจะปฏิบัติตามธรรมบัญญัติโดยถวายสิ่งที่พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าสมควร (สิบลด)

อับราฮัมรักพระเจ้าของเขาจนถวายสิบลดแต่พระองค์ แม้จะไม่ได้มีข้อกำหนดของธรรมบัญญัติก็ตาม ดังนั้น จึงเป็นการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติด้วยความรัก ในทำนองเดียวกัน ผู้ที่เชื่อทุกวันนี้จะยอมรับพระเจ้าของเขาโดยการคืนรายได้ส่วนหนึ่งให้แก่พระองค์ด้วยเหตุเพราะความรัก แม้ว่าเราจะไม่ “ต้อง” ให้สิบลดและเงินถวายเพราะข้อบังคับภายใต้ธรรมบัญญัติของโมเสส แต่เราต้องถวายสิบลดเพราะกฎแห่งความรักที่สำคัญกว่าซึ่งได้ครอบครองเรา

คริสเตียนจะต้องดำเนินชีวิตด้วย “กฎแห่งเสรีภาพ” ซึ่งคือความรัก (ยากอบ 1:25; 2:12; กาลาเทีย 5:13-14) ในพระคริสต์ เรามีเสรีภาพ แต่ไม่ใช่เพื่อให้โอกาสแก่เนื้อหนัง (กาลาเทีย 5:13; 1 เปโตร 2:16; ยูดา 4) เสรีภาพไม่ได้หมายความว่าไม่มีข้อบังคับหรือข้อกำหนด พระคุณของพระเจ้าไม่ได้ทำให้เราไม่ต้องมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้า เมื่อบางคนเริ่มให้สิบลดด้วยความรักไม่ใช่ด้วยการถูกบังคับ เขาเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์ ด้วยการนี้เอง เขาจึงเติบโตจากธรรมบัญญัติสู่พระคุณ จากเด็กสู่ผู้ใหญ่ จากโมเสสสู่พระคริสต์ เขาได้เข้าใจว่ากฎแห่งเสรีภาพไม่ได้ “ทำให้เป็นอิสระ” จากการเป็นผู้ชอบธรรมต่อ

พระเจ้าในเรื่องเงิน พระเจ้าไม่ได้ประทานพระคุณแก่เราเพื่อประพฤติอย่างผู้ที่ไม่มีภาระหน้าที่หรือให้เราซื้อแก้ตัวในการไม่ให้งานของพระองค์ บางคนที่ไม่ได้ให้เงินของเขาแก่พระเจ้าไม่ได้ใช้พระคุณของพระเจ้าอย่างถูกต้อง เขาได้ซ่อนอยู่หลังพระคุณเพื่อปกปิดความรักเงินของเขา

จะมีผู้ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังที่หาทางหลีกเลี่ยงการถวายสิบลดอยู่เสมอ ผู้ที่ต่อต้านความคิดเกี่ยวกับเงินสิบเปอร์เซ็นต์ไม่เคยเอาชนะความรักเงินของเขาได้ เขาไม่เคยได้เรียนรู้ที่จะรักพระเจ้า คริสตจักรหรือผู้รับใช้ของคริสตจักร

ความแตกต่างที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งระหว่างธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสและบทบัญญัติของพระคริสต์คือวิธีการ ไม่ใช่ผลลัพธ์ เพราะผลลัพธ์เหมือนกัน (นั่นคือเราเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้า) สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปคือวิธีที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อให้เกิดน้ำพระทัยที่ดีในเรา ธรรมเนียมบัญญัติเขียนไว้บนแผ่นหิน แต่พระธรรมของพระเจ้าได้เขียนไว้ในใจของผู้ที่เชื่อแล้ว (เยเรมีย์ 31:33) ธรรมเนียมบัญญัติมีอำนาจในตัวหนังสือ พระคุณมีอำนาจในพระวิญญาณ (2โครินธ์ 3:6)

เราจะกล่าวได้อย่างไรว่าความรักของพระเจ้าครอบครองในใจของเราถ้าเราไม่แม้แต่จะให้สิ่งที่น้อยที่สุดที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้สำหรับการอารักขาเงิน ถ้าประชากรของพระเจ้าให้สิบเปอร์เซ็นต์ภายใต้ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส ตอนนี้เราควรจะให้เท่าไร น้อยกว่าอย่างนั้นหรือ เราจะให้เจ้าน้อยกว่าผู้ที่อยู่ใต้ธรรมเนียมบัญญัติได้อย่างไร ถ้าเป็นอย่างนั้น จะไม่เป็นการบอกกับพระเจ้าและโลกทั้งโลกว่าธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสมีอำนาจมากกว่าความรักของพระคริสต์หรือ ชาวอิสราเอลผู้ให้สิบลดของเขาอย่างสัตย์ซื่อ รักพระเจ้ามากกว่าบางคนในคริสตจักรของเราผู้ที่ได้รับความรักและพระคุณของพระเจ้า ไม่ต้องการให้อย่างน้อยเท่ากับที่พวกเขาให้ ไม่ต้องพูดถึงการให้มากกว่านั้น คำถามเหล่านี้ต้องการคำตอบจากผู้ต่อต้านการถวายสิบลด

พระเจ้ายังทรงคาดหวังว่าผู้ที่เชื่อจะให้เพียงส่วนหนึ่ง (สิบเปอร์เซ็นต์) แก่กิจการงานของพระองค์ เหมือนเช่นอับราฮัมไม่ใช่เพราะถูกบังคับด้วยธรรมเนียมบัญญัติ แต่ด้วยความรัก ความรักมีกำลังที่แข็งแกร่งกว่าธรรมเนียมบัญญัติ นำมาหลายไม่อาจดับความรักให้หมดเสียได้ (เพลงซาโลมอน 8:7) คนๆ หนึ่งรักพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่ถ้าเขาตระหนักใจไม่ให้ส่วนที่เราควรจะให้เกียรติแก่พระเจ้าแม้แต่กับงานของพระองค์ พี่น้องคนหนึ่งกล่าวว่าเขารักพระเจ้าแต่ไม่รักพระองค์มากพอที่จะให้เงินของเขาจะได้รับความรักหรือไม่ นั่นไม่ใช่ความโลภหรือ การโลภอันเป็นการบูชารูปเคารพ (โคโลสี 3:5) คนๆ หนึ่งไม่ตกนรกเพียงเพราะเขาไม่ให้สิบลด แต่เพราะเขาไม่รักพระเจ้า หรือผู้รับใช้ของพระองค์ หรืองานของพระองค์ คนดังกล่าวไม่อนุญาตให้ความรักครอบครองเขา

เราไม่ได้ให้เพื่อที่จะได้รับความรอด แต่เพราะเราได้รับความรอดแล้ว ในทางตรงกันข้าม หากเราได้รับความรอดอย่างแท้จริง เราจะให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้า บุคคลที่ไม่ให้แก่พระเจ้าอาจหมายถึงเขาไม่ได้รับความรอดอย่างแท้จริง

น่าสงสัยว่าบุคคลคนหนึ่งรักพระเจ้าจริงหรือไม่ถ้าเขาไม่ให้เงินของเขาแก่กิจการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า ความรักมักจะแสดงออกในวิธีที่เสียสละเสมอ พระเจ้าทรงเป็นตัวอย่างของเราและพระองค์ทรงให้พระองค์เองอย่างไม่เสียตาย (เอเฟซัส 5:25; 1 ยอห์น 4:19; 2โครินธ์ 8:7-9) ข้อความต่อไปนี้ซึ่งไม่ปรากฏชื่อผู้แต่งอธิบายถึงหลักการในการให้

พระเจ้าทรงให้แบบอย่าง

พระเจ้าทรงสร้างดวงอาทิตย์ ดวงอาทิตย์ให้

พระเจ้าทรงสร้างดวงจันทร์ ดวงจันทร์ให้

พระเจ้าทรงสร้างดวงดาว ดวงดาวให้

พระเจ้าทรงสร้างอากาศ อากาศให้

พระเจ้าทรงสร้างเมฆ เมฆให้

พระเจ้าทรงสร้างทะเล ทะเลให้

พระเจ้าทรงสร้างต้นไม้ ต้นไม้ให้

พระเจ้าทรงสร้างดอกไม้ ดอกไม้ให้

พระเจ้าทรงสร้างนก นกให้

พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ สัตว์ให้

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ มนุษย์ให้หรือไม่

เมื่อเรารักพระเจ้า จะไม่ยากที่จะให้แก่งานของพระองค์ ความรักของเราต่อพระเจ้าจะมีมากกว่าความรักของเราต่อสิ่งที่มีอยู่ชั่วคราว (ยอห์น 21:15) มีคำกล่าวที่ว่า “เราอาจให้ได้โดยไม่รัก แต่เราไม่อาจรักได้โดยไม่ให้” ผู้ที่ไม่ให้แก่งานขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้รักพระองค์อย่างแท้จริง

คริสเตียนบางคนโต้แย้งว่า ภายใต้พระคุณ ผู้เชื่อทุกคนไม่ควรถูกจำกัดในการถวายสิบลดแต่พระเจ้า ผู้เชื่อไม่ควรรู้สึกถูกจำกัดในการให้เพียงสิบลดหนึ่งแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า อย่างไรก็ตาม เราควรจะให้อย่างน้อยสิบเปอร์เซ็นต์ เพราะเป็นแบบแผนที่พระเจ้าทรงกำหนด หากเราไม่ให้แม้แต่สิบเปอร์เซ็นต์แล้ว ทำไมต้องโต้แย้งเกี่ยวกับการให้มากกว่านั้นด้วย ถ้าผู้ที่กล่าวว่าไม่จำเป็นต้องถวายสิบลดไม่ให้มากกว่าสิบลด พวกเขาก็ไม่อนุญาตให้อำนาจแห่งความรักของพระเจ้าทำงานอย่างเต็มที่ในชีวิตของเขา น่าสังเกตว่าผู้ที่ต่อต้านการถวายสิบลดส่วนใหญ่เกือบจะไม่เคยให้มากกว่าหนึ่งในสิบส่วนแก่พระเจ้า หนึ่งในสิบส่วนเป็นหลักการ และอยู่ภายใต้พระคุณ เราไม่ควรจะให้เพียงจำนวนนั้น แต่ควรจะมากกว่านั้น ไม่มีประโยชน์ที่จะโต้เถียงเกี่ยวกับหนึ่งในสิบส่วนถ้าเราไม่ให้อย่างน้อยหนึ่งในสิบส่วนหรือมากกว่า

คริสตจักรต่างๆ ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของคริสตจักรเอง เราไม่อาจนำพระกิตติคุณไปในโลกนี้ได้หากไม่มีแผนการทางการเงินที่เหมาะสม พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งระเบียบ ทุกสิ่งที่กระทำในคริสตจักรจะต้องมีระเบียบ (1โครินธ์ 14:40) แม้แต่การให้ของเราต่อพระเจ้าจะต้องมีระบบ ศิษยาภิบาลมีอำนาจและยิ่งกว่านั้นยังมีหน้าที่ในการสอนแผนการทางการเงินในการครอบคลุมค่าใช้จ่ายของคริสตจักร มิฉะนั้นแล้ว เราจะต่อสู้อย่างไรจุดหมายโดยไม่มีการตรวจนับค่าใช้จ่าย

แผนการทางการเงินนี้ควรจะใช้หลักการตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับหนึ่งในสิบส่วน เป็นแผนการที่ดีซึ่งแสดงผลลัพธ์ที่ดีในทุกประเทศที่ใช้แผนการนี้ สิบลดถูกทดลองและทดสอบแล้ว ยิ่งกว่านั้น ยังเป็นพื้นฐานตามพระคัมภีร์อีกด้วย

ในคริสตจักรเจ็ดแห่งที่ข้าพเจ้าได้เป็นศิษยาภิบาล ข้าพเจ้าได้เห็นผู้เชื่อที่ไม่ถวายสิบลดกลายเป็นผู้ถวายสิบลดที่สัตย์ซื่อ พวกเขาได้เป็นพยานเกี่ยวกับการอวยพรของพระเจ้าในชีวิตหลังจากที่เริ่มถวายสิบลด โดยทั่วไป ผู้ที่ถวายสิบลดอย่างสัตย์ซื่อเป็นธรรมิกชนที่ดีที่สุดที่คริสตจักร เพราะเขาเป็นผู้ที่รับผิดชอบและมีระเบียบวินัย คริสตจักรที่ไม่สอนเรื่องสิบลดมักจะไม่มีการมีระเบียบวินัย คริสตจักรเช่นนั้นมักจะเป็นสถานที่ที่ดึงดูดใจสำหรับผู้เชื่อที่ไม่ชอบระเบียบและวินัย การขาดวินัยในการถวายแก่พระเจ้าเป็นการสะท้อนถึงด้านอื่นๆ ในชีวิตคริสเตียนด้วย นอกจากนี้ คริสตจักรต่างๆ ที่ไม่สอนหรือปฏิบัติเรื่องการถวายสิบลดมักจะมีจำนวนคนน้อย พวกเขาไม่เติบโต พระเจ้าไม่ทรงอวยพรแก่คริสตจักรที่ไม่ให้แก่งานของพระองค์ในวิธีที่เป็นระบบ

ที่ซึ่งคำสอนเกี่ยวกับการให้แก่พระเจ้าไม่เข้มแข็งเป็นเพราะผู้นำอ่อนแอ ผู้รับใช้ที่ไม่แน่ใจเกี่ยวกับสิ่งที่เขาสอนส่งผ่านความไม่แน่ใจของตนไปยังผู้ฟัง เสี่ยงที่แน่ชัดในเรื่องแผนการทางการเงินของคริสตจักรเท่านั้นที่สามารถพูดได้โดยปราศจากความกลัวและสงสัยในเรื่องเหล่านี้ คริสตจักรที่มีผู้นำสอนว่าการถวายสิบลดเป็นเพียงทางเลือกส่วนตัวมีผู้นำที่ขาดการชี้แนะของพระเจ้าสำหรับผู้ฟังที่เขาเลี้ยงดู

สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจและวิถีชีวิตได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากจากเวลาของอัครทูตจนถึงยุคปัจจุบัน ค่าใช้จ่ายในการประกาศข่าวประเสริฐอย่างมีประสิทธิภาพ การช่วยเหลือผู้รับใช้และการครอบคลุมค่าใช้จ่ายในการดำเนินการทั่วไปของคริสตจักรท้องถิ่นเป็นเงินจำนวนมาก เปาโลไม่ได้จ่ายค่าไฟฟ้าหรือน้ำประปา หรือมีอุปกรณ์เครื่องเสียง ไขปดิว หรือรายการวิทยุ ไม่ต้องเช่าอาคารเพื่อใช้ประชุม ค่าใช้จ่ายเหล่านี้ทั้งหมดทำให้ต้องมีแผนการทางการเงินในคริสตจักรท้องถิ่น สิบลดเป็นแบบอย่างที่ดีตามพระคัมภีร์เพื่อช่วยเหลือผู้รับใช้ของคริสตจักรท้องถิ่นแน่นอนว่า การซื้อที่ดินและอาคารคริสตจักรจะต้องใช้ความพยายามออกไปจากสิบลดธรรมดา เรามีตัวอย่างในการถวายด้วยสมัครใจเพื่อสร้างวิหารของซาโลมอน

โดยสรุป แม้ว่าเราจะไม่ได้ปฏิบัติตามบัญญัติ แต่ธรรมบัญญัติให้หลักการเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้รับใช้ และการให้อย่างน้อยสิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้า เราจะต้องให้ ไม่ใช่เพราะเราถูกบังคับเพราะธรรมบัญญัติ แต่เพราะการให้เป็น

ผลจากความรักและงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเรา การให้เป็นพระคุณของคริสเตียน ก่อนที่เราจะบังเกิดใหม่ เราเป็นคนเห็นแก่ตัว ตระหนี่ แสวงหาแต่ประโยชน์ของตนเองเท่านั้น แต่ตอนนี้ เพราะความรัก เราจึงให้อย่างน้อยสืบลดหนึ่งด้วยความเบิกบานใจ

คนเลวีหรือ “บุตรของเลวี” เป็นลูกหลานของเลวี พวกเขาได้รับการแยกออกเพื่อรับใช้ในพลับพลา ภายใต้การดูแลของปุโรหิต (กันดารวิถี 8:6; 18-22; เอษรา 2:70) ผู้อธิบายพระคัมภีร์หลายคนให้เหตุผลว่าพวกเขาได้รับการเรียกเพราะการเชื่อฟังในเวลาที่มีการนมัสการวัวทองคำ (อพยพ 32:26-28) เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรเห็นความสัตย์ซื่อของพวกเขาต่อโมเสส พระองค์ทรงตัดสินพระทัยที่จะแยกคนเลวีออกเพื่อปฏิบัติงานในพลับพลา (กันดารวิถี 3:5-9) พวกเขาได้อุทิศตนต่อพระเจ้า โดยได้รับตำแหน่งบุตรหัวปีของชนทั้งชาติ (กันดารวิถี 3:12-15)

โมเสสแยกเลวีออกเป็นสามกลุ่มตามลูกชายสามคนของเลวี ได้แก่ เกอร์โชน โคซาท เมราวี โดยตระกูลเกอร์โชนมีหน้าที่ดูแล “งานพลับพลา งานเต็นท์พร้อมกับเครื่องคลุมเต็นท์ และม่านประตูเต็นท์นั้น พบ ม่านบังลานและม่านประตูลาน ซึ่งอยู่รอบพลับพลาและแท่นบูชา รวมทั้งเชือกโยง ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้” (กันดารวิถี 3:25-26) ตระกูลโคซาทมีหน้าที่ดูแล “หีบพระบัญญัติ ใต้ คันประทีป แท่นบูชาทั้งสองและเครื่องใช้ของสถานนมัสการ ซึ่งปุโรหิตใช้ปฏิบัติงานและม่าน ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้” (กันดารวิถี 3:29-31) ลูกหลานของเมราวีมีหน้าที่ดูแล “ไม่กรอบพลับพลา ไม่กลอน ไม่เสา ฐานรองและเครื่องประกอบ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ และเสารอบลาน พร้อมกับฐานรองหลักหมุดและเชือกโยง” (กันดารวิถี 3:36-37)

นอกจากมีหน้าที่รับผิดชอบอุปกรณ์ต่างๆ ของพลับพลาแล้ว คนเลวีมีหน้าที่ในการรักษาธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้าให้บริสุทธิ์จากคนรุ่นหนึ่งสู่อีกคนหนึ่ง โดยสอนธรรมเนียมบัญญัตินั้นและทำให้แน่ใจว่าธรรมเนียมบัญญัตินั้นไม่มีการเปลี่ยนแปลง และมีการปฏิบัติตามอย่างสัตย์ซื่อ (เลวีนิติ 10:11; เฉลยธรรมบัญญัติ 17:18; 31:9-13; 33:8-10; เนหะมีย์ 8:9; เอเสเคียล 44:21-23; มาลาคีย์ 2:7) การที่พวกเขามีหน้าที่รับผิดชอบดูแลเครื่องเรือนในพลับพลาเป็นสิ่งสำคัญ เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นสัญลักษณ์ของการนมัสการ สรรเสริญและความรอดของชาติอิสราเอล โดยทั่วไป คนเลวีมีหน้าที่ดูแลในเรื่องฝ่ายวิญญาณของประชากรของพระเจ้า

คนเลวีได้รับการแยกออกจากคนอื่นๆ เนื่องจากได้อุทิศตนต่องานของพระเจ้า เผ่าเลวีจึงไม่ได้รับมรดกในแผ่นดินคานาอัน (โยชูวา 14:3-4; 21:2-3) มรดกของเลวีคือพระเยโฮวาห์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:9; กันดารวิถี 18:20) พระเจ้าทรงจัดเตรียมโดยแยกเมืองสี่สิบแปดเมืองให้เขาได้อยู่อาศัย (กันดารวิถี 35:1-8) นอกจากนี้ พระเจ้ายังทรงให้เขามีทุ่งหญ้าเพื่อเลี้ยงสัตว์ของเขา นอกจากนี้ พระเจ้ายังทรงให้สืบลดแก่พวกเขา รวมทั้งผลรุ่นแรกแห่งไร่นา และฝูงสัตว์ รวมทั้งส่วนของเครื่องถวายบูชาด้วย (เลวีนิติ 2:10; กันดารวิถี 18:1-24) สืบลดและผลรุ่นแรกเป็นส่วนหรือมรดกของคนเลวี

คนเลวีต้องรับใช้ในวิหารและใช้เวลาที่เหลือในเมืองเพื่อดูแลฝูงสัตว์ (กันดารวิถี 35:3) เห็นตัวอย่างได้ชัดเจนจากเศคาริยาห์ บิดาของยอห์นผู้ให้บัพติศมา (ลูกา 1:5, 8-9) ในขณะที่คนเลวีไม่ได้อยู่ในเยรูซาเล็มเพื่อทำหน้าที่ของตน พวกเขายังคงได้รับการช่วยเหลือจากสืบลด

คนเลวีในพระคัมภีร์เก่าเป็นเหมือนกับผู้ดูแลฝูงแกะของพระเจ้า เปาโลกล่าวว่า “ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติในโบสถ์ก็กินอาหารของโบสถ์ และคนปรนนิบัติที่แท่นบูชา [ปุโรหิต] ก็รับส่วนแบ่งจากเครื่องบูชา นั่น ท่านองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐ [รับใช้ข่าวประเสริฐ] ควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” (1โครินธ์ 9:13-14)

บางคนอาจโต้แย้งว่าผู้รับใช้ในปัจจุบันไม่เหมือนกับคนเลวี เพราะพระเจ้าได้ยกเลิกการเป็นปุโรหิตของคนเลวีแล้ว เป็นความจริงว่าทุกวันนี้ พระเจ้าไม่ได้เลือกปุโรหิตพิเศษเพื่อนำประชากรของพระองค์ การเป็นปุโรหิตในทุกวันนี้คือการเป็นปุโรหิตของผู้ที่เชื่อ เราทุกคนเป็น “อาณัติกร [กษัตริย์] และปุโรหิต” และ “ปุโรหิตหลวง” (วิวรณ์ 1:6; 1เปโตร 2:9) ผู้เชื่อแต่ละคนสามารถถวายเครื่องบูชาอันเป็นที่ยอมรับแก่พระเจ้าได้โดยไม่มีคนกลาง

แต่เราจะต้องตระหนักว่าพระเจ้าทรงมีสิทธิในการแต่งตั้งผู้รับใช้ไว้ในคริสตจักรเพื่อให้สิทธิชนเป็นคณิศรรอบคอบ (เอเฟซัส 4:11-12) พระเจ้าทรงมอบหมายให้ผู้นำเหล่านี้ “รักษา [เลี้ยงดู] ฝูงแกะและ ‘ดูแล’ วิญญาณของพวกเขา (กิจการ 20:28; ฮีบรู

13:17) พวกเขาทำหน้าที่ผู้รับใช้เหมือนเช่นคนเลวี นั่นคือการรับใช้ในการดูแลฝ่ายวิญญาณของประชากรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลกล่าวว่าผู้รับใช้เหล่านี้ควรจะรับการตอบแทนเหมือนเช่นคนเลวี ผู้ได้รับการช่วยเหลือด้วยสิบลดและผลรุ่นแรก (1 โครินธ์ 9:13-14) เหมือนเช่นคนเลวีได้รับการช่วยเหลือด้วยสิบลด ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องได้รับการช่วยเหลือในวิธีเดียวกันในทุกวันนี้

คนเลวีจำนวนมากได้รับใช้เป็นนายประตู นักดนตรี นักร้องและแม้แต่คนเลี้ยงแกะของพระวิหาร (1 พงศาวดาร 15:16-28; 16:37-42) พวกเขาทุกคนได้รับการช่วยเหลือจากสิบลด เราสามารถนำหลักการนั้นมาใช้กับคริสตจักรทุกวันนี้ที่มีผู้รับใช้หรือผู้ช่วยเหลือหลายคน เช่น ศิษยาภิบาลร่วม หัวหน้าแผนกดนตรี และผู้รับใช้แผนกอนุชน ทั้งนี้ เพื่อใช้สิบลดบางส่วนเพื่อช่วยเหลือผู้รับใช้เหล่านี้

ในที่ประชุมขนาดเล็กกว่านั้น มีรายได้ไม่มากนัก สิบลดทั้งหมดมักจะเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อช่วยเหลือผู้รับใช้ แต่ด้วยงานที่เติบโตขึ้น ศิษยาภิบาลผู้ซึ่งตระหนักถึงหน้าที่ของเขาในการดูแลเงินอย่างถูกต้อง จะให้สิบลดบางส่วนแก่ผู้รับใช้อื่นๆ ในคริสตจักร เราควรจะสังเกตว่า ในพระคัมภีร์ การก่อสร้างและซ่อมแซมสำเร็จได้ด้วยการถวายด้วยใจสมัครจากประชากรของพระเจ้า ไม่ใช่จากสิบลด (อพยพ 35:4-9; 1 พงศาวดาร 29:9) ในทำนองเดียวกัน ทุกวันนี้ เราไม่ควรจะคาดหวังว่าสิบลดจะเพียงพอต่อการสร้างคริสตจักร แต่เราจะต้องถวายด้วยใจสมัคร ให้คำมั่น หรือทำกิจการที่สัตย์ซื่อ

ทำไมเราต้องถวายสิบลด

บางคนคิดว่าพวกเขามีสิทธิ์ที่จะถวายสิบลดได้ตามใจปรารถนา หรือแจกจ่ายสิบลดได้ตามความพอใจของตนเอง บางคนให้สิบลดของตนกับผู้เทศนาทางวิทยุหรือโทรทัศน์ ไม่ได้ให้แก่คริสตจักรท้องถิ่น พระคัมภีร์ไม่ได้สนับสนุนความคิดเหล่านี้

ธรรมบัญญัติได้กำหนดสถานที่เฉพาะที่ชาวอิสราเอลจะต้องถวายสิบลดของเขา “ท่านจงแสวงหาสถานที่จากเขตแดนของบรรดาเผ่าของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงเลือกเพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ไว้ คือให้เป็นที่พักของพระองค์ ท่านทั้งหลายจงไปเฝ้าพระองค์ที่นั่น และท่านทั้งหลายจงนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาของท่านไปที่นั่น ทั้งทศางค์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:5-7) ชาวอิสราเอลไม่ได้ตัดสินใจว่าจะให้สิบลดที่ใด พระเจ้าทรงกำหนดที่เฉพาะเพื่อถวายสิบลด

มาลาคีย์ 3:10 แสดงให้เราเห็นความคิดเกี่ยวกับคลัง ถ้าเราเข้าใจเกี่ยวกับความคิดตามพระคัมภีร์นี้ ก็จะไม่ยากที่จะเห็นว่าเราควรจะให้สิบลดและเงินถวายที่ไหน ในภาษาฮีบรู คำว่า “คลัง” หมายถึง “ห้อง ที่เก็บเงิน” ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับความหมายของคลังตามพระคัมภีร์ “จากคนเหล่านั้น อาหิยาห์ดูแลคลังพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสิ่งของถวาย” (1พงศาวดาร 26:20) “แล้วเยเซเคียห์จึงทรงบัญชาให้เขาจัดห้องในพระนิเวศของพระเจ้าและเขาทั้งหลายก็จัดไว้ และเขาทั้งหลายนำสิ่งบริจาคมอบเข้ามาอย่างซื่อสัตย์ ทั้งทศางค์ และของมอบถวาย หัวหน้าเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลคือ โคนานิยาห์คนเลวี” (2พงศาวดาร 31:11-12)

น่าสังเกตว่าสิบลดของประชากรมีมากจนมีเหลืออยู่มาก (2พงศาวดาร 31:10) แม้กระนั้น ไม่มีการให้สิบลดคืนหรือให้อยู่ภายใต้การควบคุมของชาวอิสราเอลที่นำสิบลดมา แต่คนเลวีเป็นผู้ดูแล เพียงเพราะมีสิบลดมากมายไม่ได้ทำให้ประชากรมีสิทธิ์ในการเรียกร้องเงินนั้น เราควรจะต้องสิ่งนี้เป็นตัวอย่างสำหรับเรา แม้ว่าจะมีสิบลดจำนวนมากเข้ามาในคริสตจักรท้องถิ่น สิบลดเหล่านี้เป็นของพระเจ้า ไม่ใช่สมาชิกคนใดคนหนึ่ง ผู้รับใช้จะต้องเป็นผู้ดูแลสิบลดเหล่านี้

“และยูดาห์ทั้งปวงได้นำทศางค์ที่เป็นข้าว เหล้าองุ่นใหม่และน้ำมันเข้ามายังเรือนพัสดุ ข้าพเจ้าได้แต่งตั้งคนให้ดูแลเรือนพัสดุ คือเซเลมียาห์บุโรฮิต...และเปดายาห์แห่งคนเลวี...” (เนหะมีย์ 13:12-13) (ดูเนหะมีย์ 10:36-39) บุโรฮิตและคนเลวีเป็นผู้ดูแลคลังสิบลด ด้วยเหตุนี้ จึงต้องรายงานต่อพระเจ้าในการจัดการสิบลด เมื่อมีการดูแลสิบลดอย่างไม่ถูกต้อง พระเจ้าจะทรงลงโทษ (ดังมีตัวอย่างแล้ว) แต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงเป็นผู้ลงโทษ (1ซามูเอล 2:12-17, 34; 4:17) ศิษยาภิบาลดูแลวิญญาณและต้องถวายรายงานต่อพระเจ้าดังผู้อารักขาทุกสิ่งที่ได้ทรงมอบไว้แก่พวกเขา รวมทั้งสิบลดด้วย (ฮีบรู 13:17-18)

จากข้อพระคัมภีร์ที่เราได้กล่าวถึงไป เราสามารถสรุปได้ว่าพระเจ้าทรงมีสถานที่เฉพาะสำหรับสิบลดและเงินถวาย คลังมีความคล้ายคลึงกับที่เก็บของคริสตจักรท้องถิ่นที่เราเป็นสมาชิกอยู่ สถานที่ผู้เชื่อแต่ละคนได้รับอาหารทางฝ่ายวิญญาณ การให้สิบลดแก่คลัง (ที่เก็บ) ของคริสตจักรท้องถิ่นของเราแสดงว่าเราช่วยเหลือผู้รับใช้ของที่ประชุม เราเป็นผู้เชื่อที่ยอมจำนนซึ่งตระหนักถึงหน้าที่ของเราในการช่วยเหลือกิจการงานของพระเจ้า และการประกาศพระกิตติคุณผ่านทางความช่วยเหลือผู้รับใช้และการรับใช้ของคริสตจักรท้องถิ่น การให้สิบลดแก่คริสตจักรท้องถิ่นผูกพันผู้เชื่อเข้ากับคริสตจักรนั้น

การสรุปนี้ยังเป็นเรื่องของสามัญสำนึกและความถูกต้อง จะไม่เป็นการขาดสามัญสำนึกและความถูกต้องหรือหากเราไม่จัดหาให้แก่ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ใส่ใจชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรา ถูกต้องหรือที่เราจะละทิ้งศิษยาภิบาลของเราเพื่อช่วยเหลือผู้รับใช้อื่น มาลาคีย์ 3:10 กล่าวว่า “จงนำทศางค์ เต็มขนาดมาไว้ในคลังเพื่อว่าจะมีอาหารในนิเวศของเรา” ชาวอิสราเอลสัญญาว่า “เราจะไม่เพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา” (เนหะมีย์ 10:39) เมื่อเราไม่นำส่วนของเรามาเพื่อช่วยเหลือผู้รับใช้ในคริสตจักรท้องถิ่นของเรา เราก็เพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้า

ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อคือคนที่ต้องทิ้งที่ประชุมไป ไม่ใช่เพราะเขาต้องการทำเช่นนั้น แต่เพราะผู้ที่เชื่อเพิกเฉยต่อหน้าที่ของตนในการช่วยเหลือผู้รับใช้ ไม่มีอาหาร (เงิน) เพียงพอในพระนิเวศของพระเจ้าเพื่อช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระองค์และครอบครัวของเขา

ในพระคัมภีร์ คลังอยู่ภายใต้การดูแลของคนเลวีอยู่เสมอ ในเนหะมีย์ 13:4-14 เอลียาชีบปุโรหิต ผู้ดูแลห้อง (คลัง) ของพระนิเวศของพระเจ้า ได้ผูกมิตรกับชายคนหนึ่งชื่อโทบียาห์ เอลียาชีบได้อนุญาตให้โทบียาห์เข้าไปในคลังพร้อมกับครอบครัวของเขาและเครื่องเรือนของเขา พระคัมภีร์กล่าวว่าการละเมิดนี้กลายเป็นสิ่งที่ร้ายแรงมากจน “ส่วนของคนเลวีนั่น เขาก็ไม่ได้มอบให้ เพราะฉะนั้นคนเลวีและนักร้องผู้ปฏิบัติกรงาน ต่างก็หนีกลับไปยังไร่นาของคน” (เนหะมีย์ 13:10)

โทบียาห์ได้ควบคุมคลังและไม่ได้จ่ายแจกสิ่งของตามความจำเป็นของคนเลวี ดังนั้น คนเลวีจึงต้องกลับไปยังเมืองของตนเนื่องจากขาดอาหาร พวกเขาต้องพึ่งเรื่องฝ่ายวิญญาณของประชากรเพื่อดูแลความจำเป็นทางวัตถุของตนเอง

เมื่อเนหะมีย์มาถึงและเห็นภาพนี้ เขาเกิดความเจ็บปวดอย่างร้ายแรงจนได้โยนเครื่องเรือนของโทบียาห์ออกไปจากห้อง (เนหะมีย์ 13:8) ตัวอย่างนี้สอนเราว่าสิ่งของควรจะถูกควบคุมของผู้รับใช้ของพระเจ้า ไม่ใช่ตามอำเภอใจของสมาชิกคนหนึ่งคนใดของที่ประชุม แน่แน่นอนว่า ผู้รับใช้จะต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้า ภายใต้คริสตจักรและกฎหมายของแผ่นดิน (2พงศาวดาร 8:21) แต่ธรรมิกชนจะต้องใส่ใจในการรักษาของพวกเขา หากเราไม่อาจมีความมั่นใจว่าศิษยาภิบาลของเราจะใช้เงินซึ่งเป็นของโลกนี้ได้อย่างถูกต้อง เราจะสามารถใส่ใจเขาในการดูแลวิญญาณของเราซึ่งเป็นสิ่งนิรันดร์ได้อย่างไร

การศึกษาเรื่องสิบลดไม่อาจสมบูรณ์ได้หากไม่ศึกษามาลาคี 3:8-10 เพราะข้อพระคัมภีร์ในส่วนนี้คงจะเป็นส่วนที่ศิษยาภิบาลทั้งหลายใช้มากที่สุดเมื่อต้องการสอนคริสตจักรในเรื่องการถวายสิบลด

ภายใต้ธรรมนูญนิติของโมเสส พระเจ้าทรงเน้นเรื่องการอวยพรผู้ที่ถวายสิบลด มีการกล่าวถึงการแข่งسابผู้ที่ไม่ถวายสิบลดน้อยมาก เพราะสิ่งสำคัญในการที่พระเจ้าบัญชาให้มนุษย์ถวายสิบลดไม่ใช่เพื่อแข่งساب แต่เพื่ออวยพร (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:29) ชาวอิสราเอลซึ่งได้รับพระพรจากพระเจ้าได้ถวายสิบลดแก่พระองค์เพื่อเป็นการนมัสการและขอบพระคุณที่พระองค์ทรงอวยพร พระเจ้าทรงกำหนดให้มีสิบลดเพื่อเป็นการอวยพรแก่มนุษย์ ไม่ใช่การแข่งساب เพราะพระเจ้าทรงประสงค์ให้สิบลดมีผลในทางบวก ไม่ใช่ทางลบ

ศิษยาภิบาลควรระวังไม่ใช้วิธีการสอนสิ่งทีพระคัมภีร์กล่าวถึงในทางบวกด้วยวิธีทางลบ พระคัมภีร์เขียนไว้เกี่ยวกับพระพรที่เราได้รับจากการให้สิบลดและผลรุ่นแรก (สุภาษิต 3:9-10) ในธรรมนูญนิติ กล่าวถึงเรื่องนี้ในลักษณะที่ว่า เราได้รับพระพร เราจึงต้องถวายสิบลด (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:22-26) ทั้งนี้ ควรจะมีการสอนเรื่องการถวายสิบลดในลักษณะเช่นนี้ในคริสตจักรปัจจุบัน

ในการทำงานเดียวกัน มาลาคี 3:8-10 สัญญาถึงพระพร แต่ยังไม่ให้คำเตือนพิเศษเนื่องจากประชากรโดยทั่วไปเลิกถวายสิบลด พระเจ้าจึงทรงใช้ปากของผู้พยากรณ์เพื่อเตือนชนชาติอิสราเอลเพราะพวกเขาไม่เชื่อฟัง อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงลงท่ายคำสอนของพระองค์ในทางบวก พระองค์ตรัสว่าหากประชากรจะเริ่มนำสิบลดมาที่คลัง พระองค์จะทรงเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์เพื่อเทพรอย่างล้นไหลลงมาให้พวกเขา (ข้อ 10)

เมื่อธรรมิกชนของพระเจ้าละเลยหน้าที่โดยสิ้นเชิงเท่านั้น ผู้รับใช้ของพระเจ้าจึงควรระวังว่ากล่าวเขาโดยใช้ถ้อยคำที่รุนแรงเหมือนเช่นในมาลาคี 3:8-9 ได้ โดยทั่วไป ถ้าผู้รับใช้สอนเรื่องสิบลดในทางบวก ธรรมิกชนจะยอมรับในทางบวกและก่อให้เกิดผลในทางบวก บางครั้ง ศิษยาภิบาลจะต้องกล่าวถึงเรื่องสิบลดกับคริสตจักรเป็นปกติ แต่เมื่อให้คำเตือนในทางลบ จะต้องพูดถึงแง่มุมในทางบวกด้วย ศิษยาภิบาลไม่ควรจะทำให้ทั้งคริสตจักรต้องทนทุกข์เพียงเพราะความผิดพลาดของคนเพียงเล็กน้อย

ผู้พยากรณ์ต่อว่าประชากรอิสราเอลที่ฉ้อพระเจ้า เป็นไปได้หรือไม่ที่เราจะฉ้อพระเจ้าในปัจจุบันโดยการไม่ถวายสิบลดหรือให้เงินถวาย เราควรจะสังเกตว่าพระเจ้าทรงต่อว่าผู้ที่ฉ้อพระเจ้าไม่ใช่แต่เพียงในเรื่องสิบลดเท่านั้น แต่เงินถวายด้วย พระเจ้าตรัสถึงการให้โดยรวมและในทุกรูปแบบ นั่นคือ เมื่อคนๆ หนึ่งเพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้าโดยไม่ให้เงินแก่กิจการงานของพระองค์ เขากำลังฉ้อพระเจ้าอยู่ สิ่งนี้เป็นความจริงภายใต้ธรรมนูญนิติและภายใต้พระคุณ

มาลาคี 3:8-10 ทำให้เราได้เรียนรู้ว่า

1. ธรรมิกชนของพระเจ้าอาจฉ้อพระเจ้าได้โดยการไม่ถวายสิบลดและเงินถวายแก่กิจการงานของพระองค์
2. ธรรมิกชนที่ไม่ให้แก่พระเจ้าจะไม่ได้รับพระพรจากพระองค์
3. เราจะต้องนำสิบลดมายังคลัง (ที่เก็บ)
4. วัตถุประสงค์ของสิบลดคือเพื่อให้มีอาหาร (เงิน) อยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าเพื่อผู้รับใช้ของพระองค์
5. เราควรจะพิสูจน์ให้รู้ว่าพระวาระของพระเจ้าเป็นจริงหรือไม่เมื่อพระองค์ทรงสัญญาจะอวยพรแก่ผู้ที่ให้แก่งานของพระองค์ (ข้อพระคัมภีร์นี้เป็นหนึ่งในไม่กี่ข้อที่พระเจ้าทรงทำทนายเอาให้ทดลองพระองค์ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง)
6. พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะอวยพรทุกคนที่ถวายสิบลด

คำสัญญาไม่ใช่สัญญาสำหรับผู้ที่อยู่ภายใต้ธรรมนูญนิติเท่านั้น แต่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าผู้เชื่อที่ถวายสิบลดจะได้รับการอวยพรจากพระเจ้า เมื่อศึกษาคริสตจักรที่ต่างๆ จะให้เห็นว่าผู้ที่ถวายสิบลดได้รับพระพรมากกว่าผู้ที่ต่อต้านการถวายสิบลด

โดยทั่วไป กลุ่มคนที่ไม่ถวายเป็นศรัทธาจะคงเป็นคริสตจักรที่มีขนาดเล็กจนเกือบจะไม่เคยเติบโตเลย พวกเขาขาดวิสัยทัศน์เกี่ยวกับ
หน้าที่รับผิดชอบของผู้ที่เชื่อทุกคนในการให้เงินของตนเพื่อประกาศข่าวประเสริฐออกไป

เหมือนเช่นชาวยิวที่ดีทุกคนในสมัยนั้น พระเยซูทรงเชื่อฟังและถวายสิบลด มิฉะนั้นแล้ว พระองค์ก็คงจะไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติที่พระองค์เสด็จมาเพื่อทำให้สมบูรณ์ และชาวยิวคงจะมีสิ่งที่เขาสามารถใช้เพื่อกล่าวหาพระองค์ได้ พระเยซูไม่เคยยกเลิกการถวายสิบลดจากการเป็นวิธีให้เกียรติแก่พระเจ้าของมนุษย์ ในทางตรงกันข้าม พระองค์ทรงเห็นชอบกับผู้ที่ถวายสิบลด

พวกฟาริสีซึ่งเป็นผู้นำทางศาสนาในเวลากการรับใช้ของพระเยซูคริสต์เป็นผู้ที่เคร่งครัดอย่างมากเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติเรื่องสิบลด พวกเขาถวายสิบลดแม้จากของสมุนไพรวเล็กที่สุดจากสวนของตน แต่กลับขาดคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณอื่นๆ เช่น ความยุติธรรม ความเมตตา และความเชื่อ ในมัทธิว 23:23 พระเยซูทรงติเตียนพวกเขา ไม่ใช่เพราะว่าเขาถวายสิบลดอย่างสัตย์ซื่อ แต่เพราะเขาถวายสิบลดแต่ไม่มีความยุติธรรม ความเมตตาและความเชื่อ พระเยซูทรงสอนว่าเราจะต้องถวายสิบลด และไม่ละเลยความยุติธรรม ความเมตตาและความเชื่อ

การรับใช้ของพระเยซูเป็นเวลาของการเปลี่ยนแปลงจากธรรมเนียมปฏิบัติสู่คริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ ถ้าพระเยซูทรงประสงค์ที่จะประณามหรือยกเลิกการถวายสิบลดในพันธสัญญาใหม่ เวลาในมัทธิว 23:23 คงจะเป็นเวลาที่เหมาะสมที่จะทรงยกเลิก พระองค์ไม่ได้ประณามการถวายสิบลด แต่พระองค์ตรัสว่าไม่ควรละเลยความยุติธรรม ความเมตตาและความเชื่อด้วย

การที่พระเยซูทรงเห็นชอบในเรื่องการถวายสิบลดเป็นสิ่งสำคัญ ถ้าเราไม่เห็นด้วยกับคำสอนที่พระเยซูทรงชอบ เราก็ไม่เชื่อฟังคำสอนของพระองค์ไม่ใช่หรือ การประกาศแผ่นดินของพระเจ้าเริ่มต้นขึ้นจากการรับใช้ของยอห์นผู้ให้บัพติศมา (ลูกา 16:16) เราไม่ควรจะทำให้คำสอนของพระเยซูในช่วงเวลานี้มีความสำคัญลดน้อยลงไป เพราะคำสอนของพระองค์ในเวลานี้ก่อเป็นรากฐานของคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ ตัวอย่างเช่น พระเยซูตรัสว่าคนทั้งหลายจะต้องบังเกิดใหม่ (ยอห์น 3:3) คงไม่มีใครกล้าโต้แย้งคำสอนนี้ของพระเยซู แต่หากในช่วงเวลานั้น พระเยซูทรงเห็นชอบกับการถวายสิบลด เราเป็นใครที่จะประณามการถวายสิบลด การที่พระเยซูทรงเห็นชอบในเรื่องสิบลดทำให้การถวายสิบลดเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

การที่เปาโลและอัครทูตคนอื่นๆ ไม่ได้ใช้คำว่า “สิบลด” ในงานเขียนของพวกเขาไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่เชื่อในการถวายสิบลด ในยอห์น 3:3 พระเยซูตรัสว่าคนทั้งหลายจะต้องบังเกิดใหม่ แต่ไม่มีอัครทูตคนใดใช้ถ้อยคำเหมือนเช่นนั้นทุกประการในงานเขียนของตน เปาโลไม่ได้ใช้คำว่า “นรก” แต่สอนเรื่องนรกโดยใช้ถ้อยคำอื่นๆ (โรม 5:9; 1 เธสะโลนิกา 1:10; 2 เธสะโลนิกา 1:9) พระเยซูทรงใช้คำว่า “นรก” ซ้ำแล้วซ้ำเล่า (มัทธิว 5:22, 29; 10:28; 23:33) เช่นนี้ หมายความว่าเปาโลและพระเยซูเห็นไม่ลงรอยกันหรือ คำตอบคือไม่ใช่ เปาโลสอนคำสั่งสอนเดียวกับที่พระเยซูทรงสอน แต่ไม่จำเป็นต้องใช้ถ้อยคำเดียวกันบ่อยครั้งเท่ากัน พระเยซูทรงเห็นชอบกับการถวายสิบลด (มัทธิว 23:23) และแม้ว่าเปาโลจะไม่ได้ใช้คำว่า “สิบลด (ทศภาค)” แต่ก็สนับสนุนคำสอนนี้ (1 โครินธ์ 9:13-14)

พระเยซูไม่ทรงประณามเรื่องสิบลดเลย พระองค์ทรงสอนว่าแม้เราจะสัตย์ซื่อในการถวายสิบลด แต่ก็ควรจะแสดงคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณอื่นๆ ในชีวิตของเราด้วย พระองค์ทรงเตือนถึงอันตรายของการทำสิ่งต่างๆ เพียงเพื่อทำตามข้อกำหนดแทนที่จะทำจากใจด้วยความรัก พระองค์ตรัสถึงความผิดในการเน้นอาการในการให้มากกว่าวิญญาณของผู้ที่ให้ การกระทำทุกอย่างที่คริสเตียนกระทำออกมาควรจะมาจากภายใน ศาสนาเป็นเพียงภายนอก แต่ความรอดเริ่มต้นจากภายใน แล้วจึงสะท้อนออกมาภายนอก คนจำนวนมากให้สิบลดของตนและรู้สึกว่ามันถูกต้องแล้ว แต่ในวิญญาณของพวกเขา พวกเขาชอบติเตียน ชอบตัดสินผู้อื่น ไม่มีความรักและความเมตตา (ลูกา 18:10-14) พระเยซูทรงเรียกให้เรามีความสมดุลในชีวิตของเราเพราะเราทำสิ่งต่างๆ ด้วยเหตุแห่งความรัก ความชอบธรรม ความเมตตา และความเชื่อ

พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้น ของของซีชาร์จถวายแก่ซีชาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” (มัทธิว 22:21) บริบทของข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึงการจ่ายภาษีแก่ซีชาร์ พระเยซูทรงให้เราได้ว่าเราจะต้องจ่ายภาษีแก่รัฐบาล แต่ในทำนองเดียวกัน เราจะต้องถวายแด่พระเจ้าสิ่งที่เป็นของของพระองค์ด้วย

พระเยซูตรัสไว้อย่างชัดเจนว่าผู้รับใช้ชาวประเสริฐควรจะได้รับ的帮助เหลือ เมื่อพระองค์ทรงส่งอัครทูตสิบสองคนออกไปยังเมืองต่างๆ ของอิสราเอล พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “อย่าหาเหรียญทองคำหรือเงินหรือทองแดงไว้ในใต้ของท่าน หรือยามใช้ตามทาง หรือเสื้อ หรือถือไม้เท้า หรือสวมรองเท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน” (มัทธิว 10:9-10) ผู้ที่ยอมรับคำสอนของพวกเขาจะต้องช่วยเหลือพวกเขา

เมื่อพระเยซูทรงส่งสาวกเจ็ดสิบคนออกไป พระองค์ตรัสว่า “ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” (ลูกา 10:7) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เผยให้เห็นพระทัยของพระคริสต์เกี่ยวกับผู้ที่เทศนาข่าวประเสริฐ พวกเขาควรจะได้รับ的帮助เหลือจากผู้ที่พักพระวณะภายใต้การรับใช้ของเขา ใน 1 โครินธ์ 9:14 เปาโลกล่าวถึงความจริงนี้อีกครั้ง เขาสนับสนุนการที่ผู้เชื่อให้ความช่วยเหลือผู้รับใช้ โดยกล่าวว่าเป็นพระบัญชาของพระเยซู (ดู 1 ทิโมธี 5:18) พระเยซูและเปาโลเห็นลงรอยกัน ผู้รับใช้ควรจะได้รับ的帮助เหลือทางการเงินจากผู้ที่พักพระวณะของพระเจ้าภายใต้การรับใช้ของเขา

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงสนับสนุนเรื่องสิบลดและสอนว่าสิบลดเป็นสิ่งที่จะใช้เพื่อช่วยเหลือผู้ที่เทศนาข่าวประเสริฐ

เหตุจูงใจ

บางคนเกิดความสับสนเกี่ยวกับคำสอนของพระเยซูในเรื่องการทำงานในมัทธิว 6:1-4 คนเหล่านั้นใช้ข้อพระคัมภีร์ส่วนนี้เพื่อสร้างความเชื่อที่แปลกประหลาด เช่น คนๆ คนหนึ่งไม่ควรจะถวายสิบลดหรือให้เงินถวายอย่างเปิดเผย และคนๆ หนึ่งไม่ควรจะเขียนชื่อบนซองสิบลดเพื่อที่มือขวาจะไม่รู้ว่ามือซ้ายของเขาทำอะไร

ในมัทธิว 6 พระเยซูทรงประณามคนทั้งหลายที่ทำการต่างๆ เช่น ทำงานเพียงเพื่อปฏิบัติตามพิธีศาสนาและให้คนอื่น ๆ ได้เห็น สิ่งสำคัญที่จะนำไปสู่ความเข้าใจข้อความนี้คือ การรู้ว่าพระเยซูทรงประณามวิธีการที่พวกเขาทำสิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่การกระทำของพวกเขา พระองค์ทรงประณามเหตุจูงใจ ไม่ใช่การกระทำ

บทนี้เริ่มต้นด้วยถ้อยคำที่สำคัญว่า “จงระวัง อย่ากระทำศาสนกิจเพื่ออวดคนอื่น” (มัทธิว 6:1) “อย่ากระทำศาสนกิจ” หมายถึงธรรมเนียมของชาวยิวในการทำงานแก่คนยากจน ธรรมเนียมปฏิบัติสอนชาวยิวให้ช่วยเหลือคนยากจน พวกเขาปฏิบัติในเรื่องนี้อย่างมากจนรู้สึกว่ามีคนคนหนึ่งมีความชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าเพราะเขาทำงาน รับบี [อาจารย์ของศาสนายิว] กล่าวว่า การให้เงินเพียงเล็กน้อยแก่คนยากจนก็ทำให้มนุษย์ไปสวรรค์ได้ พวกเขาทำเพื่อให้ได้สิ่งตอบแทนจากพระเจ้าและให้คนทั้งหลายได้เห็น ที่ทางเข้าวิหารของเฮโรด พวกเขาทำเพื่อที่ใส่เงินสิบสามอันซึ่งมีรูปร่างเป็นแตง พวกเขาตั้งความสนใจของคนอื่น ๆ โดยทำเสียงดังเมื่อโยนเหรียญลงไปในที่ใส่เงินนั้น พวกเขาต้องการการสรรเสริญจากคนทั้งหลาย และเมื่อเขาได้รับการสรรเสริญนั้น เขาก็ได้รับสิ่งตอบแทน

คำว่า “ศาสนกิจ” ในภาษากรีกคือ *แอลเอไอโมซูเน่ (eleemosune)* (การกุศล การบริจาค) ทั้งนี้ไม่ได้หมายถึงการถวายสิบลดหรือเงินถวาย แต่หมายถึง “การทำงาน” พระเยซูไม่ได้ทรงประณามการบริจาคให้แก่คนยากจน เพราะพระองค์ตรัสว่า “ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำงาน” ซึ่งทำให้เรารู้ว่าเราควรจะทำทาน พระองค์ทรงประณามวิธีการและทัศนคติของฟาริสีซึ่งทำงานเพื่อคนทั้งหลายจะได้เห็น

พระเยซูทรงสอนพระทัยว่าอะไรเป็นเหตุจูงใจในการกระทำของเรา คริสเตียนบางคนให้เงินถวายและสิบลด แต่เขาทำเพียงเพื่อปฏิบัติตามข้อกำหนด ทำให้ศิษยาภิบาลพอใจ หรือให้คริสเตียนคนอื่น ๆ ได้เห็น เราควรจะให้แต่ให้ด้วยเหตุจูงใจที่ถูกต้อง

ในพระคัมภีร์ คนทั้งหลายถวายเงินและสิบลดอย่างเปิดเผย อัครทูตไม่ได้เข้าใจความหมายของ “ทานลับ” (มัทธิว 6:4) ว่าเป็นการห้ามไม่ให้ถวายเงินอย่างเปิดเผย (1 โครินธ์ 16:2; กิจการ 4:37; 5:1-2; 11:29-30; ฟิลิปปี 4:14-18) เปาโลเขียนถึงชาวโครีนธ์ให้แยกเงินถวายพิเศษเพื่อผู้เชื่อที่มีความขัดสนในทุกวันแรกของสัปดาห์ ทั้งนี้ เมื่อเปาโลมาถึง พวกเขาจะได้ไม่ต้องเก็บเงินถวายเพื่อวัตถุประสงค์นั้น เปาโลไม่ได้ห้ามไม่ให้รวบรวมเงินถวาย แต่แสดงให้เห็นว่าการถวายเงินอย่างเปิดเผยนั้นเป็นเรื่อง

ธรรมดาในคริสตจักรยุคแรก พระเยซูตรัสไว้ในมัทธิว 6:6 ว่าเราควรจะทำอธิษฐาน “ในห้องชั้นใน” แต่ไม่มีอัครทูตคนใดเข้าใจว่าเป็น การห้ามไม่ให้อธิษฐานในที่สาธารณะ (กิจการ 2:1-3, 42; 4:24, 31; 16:13)

พระเยซูทรงตรัสถึงเหตุจูงใจและทัศนคติ เราสามารถถวายเงินและสืบลดในที่สาธารณะได้ แต่ไม่ใช่ด้วยต้องการให้คนอื่น เห็นหรือให้ได้รับคำสรรเสริญ การให้อย่างเปิดเผยด้วยเหตุจูงใจที่ถูกต้องเป็นเหมือนกับการให้ในที่ลับ เพราะเราไม่ได้ทำเพื่อให้อื่นประทับใจ แต่เพื่อให้พระเจ้าพอพระทัย บางทีผู้ที่อ้างเหตุผลให้มีการถวายเงินในที่ลับทำให้ผู้อื่นสนใจตัวเขามากยิ่งกว่าผู้ที่ให้แก่พระเจ้าจากใจอย่างเปิดเผย

“อย่าให้มีมือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น” (มัทธิว 6:3) สอนเราไม่ให้ให้ด้วยความตั้งใจที่จะทำให้คนอื่นรู้ว่าเราให้เป็นจำนวนเท่าไร หลังจากที่เราให้เงินถวาย เราไม่ควรจะยึดติดกับความสำคัญของการกระทำนั้น เพราะเราต้องให้โดยไม่เสแสร้งหรือมีเหตุจูงใจที่ไม่ถูกต้อง

การเขียนชื่อของเรานบนของสืบลดไม่ได้ละเมิดคำสอน เพราะไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อประกาศการถวายของเรา แต่เพื่อให้สามารถบันทึกการอารักขาของเราอย่างถูกต้องเพื่อการดูแลของศิษยาภิบาลและการลดภาษี ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรควรจะทำด้วยระเบียบ รวมทั้งการให้สืบลดด้วย

โดยสรุป คำสอนของพระเยซูในมัทธิว 6:1-4 กล่าวถึงการทำทาน (การให้แก่คนยากจน) โดยตรง นอกจากนี้ พระเยซูทรงตรัสถึงเหตุจูงใจที่ทำให้เราให้ ไม่ว่าจะให้แก่คนยากจนหรือแก่คลังของคริสตจักรท้องถิ่น

ใจของเราเป็นอย่างไร

คริสเตียนบางคนเชื่อว่าวิธีการให้เงินคือตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ (2โครินธ์ 9:7) หลักการนี้มีเหตุผล ผลอย่างไรก็ตาม คนจำนวนมากที่เรียกร้องตามข้อพระคัมภีร์นี้ไม่เคยตั้งใจที่จะให้มากกว่าสิบเปอร์เซ็นต์ พวกเขาพยายามที่จะหลบเลี่ยงหรือหลีกเลี่ยงการถวายสิบลดตามที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้

ในความพยายามที่จะไม่ถวายสิบลด คนเหล่านี้ลืมไปว่าในบทเดียวกัน เปาโลกล่าวถึงการให้ โดยใช้คำว่า “ใจของท่านพร้อมอยู่แล้ว” “ความกระตือรือร้นของพวกท่าน” “จัดเตรียมทานของท่านไว้ตามที่ท่านได้สัญญาไว้แล้ว” “หวานมาก” “สิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่าง” และ “มั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น เพื่อให้ท่านมีแจ่มแจ้งอย่างใจกว้างขวาง ซึ่งโดยเราจัดแจ่มแจ้งจะให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า” (2โครินธ์ 9:2, 5, 6, 8, 11) ในบทก่อนหน้านั้น เปาโลกล่าวถึงการให้จาก “ความลำบากยากจนอย่างที่สุด” “ใจศรัทธายิ่ง” และ “เกินความสามารถของเขา” (2โครินธ์ 8:2-3) สิ่งแรกที่เราต้องตั้งมั่นคือว่า เมื่อเปาโลกล่าวถึงการให้ตามที่ได้อธิบายไว้ในใจของเรา เขาไม่ได้หมายถึงให้หาทางที่จะไม่ให้สิ่งที่ถูกต้องแก่พระเจ้า

เปาโลไม่ได้ทำให้สิบลดมีความสำคัญน้อยลง ข้อพระคัมภีร์บทนี้และข้อนี้ไม่ได้กล่าวถึงสิบลดหรือกล่าวถึงการช่วยเหลือผู้รับใช้ เปาโลได้สอนเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้รับใช้ 1 โครินธ์ 9 แต่ใน 2 โครินธ์ 9 เขาเขียนเกี่ยวกับการถวายด้วยสมัครใจแก่คริสเตียนที่ขัดสน การถวายด้วยสมัครใจเพื่อช่วยเหลือผู้เชื่อคนอื่นๆ และสิบลดเพื่อช่วยเหลือคริสตจักรท้องถิ่นนั้นเป็นคนละเรื่องกัน และเราไม่ควรจะสับสน

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ใช้ได้กับการถวายเงินก็ใช้ได้กับการถวายสิบลด ตามที่เปาโลกล่าวไว้ การให้มีความเกี่ยวข้องกับใจของคริสเตียนโดยตรง ความปรารถนาที่จะให้หรือไม่ให้เป็นเครื่องวัดที่ว่าสภาพทางฝ่ายวิญญาณของผู้ที่เชื่อเป็นอย่างไร ผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมีแนวโน้มที่จะให้แก่พระเจ้า การให้คือสิ่งที่คนๆ หนึ่ง “คิดหมาย” ว่าจะทำ

เปาโลคาดหวังว่า “ทุกคน” จะให้ ไม่มีใครได้รับการยกเว้นจากการให้แก่งานของพระเจ้า ทุกคนควรจะให้ ทุกคนควรจะให้ตามที่เขา “คิดหมาย” ไว้ในใจของเขา

เปาโลกล่าวถึงการให้เงินถวายแก่พี่น้องที่ขัดสน สำหรับหลายคน การให้เงินถวายเป็นสิ่งที่เขาทำเพียงเล็กน้อย แต่เปาโลกล่าวว่า “คิดหมาย” ที่จะให้ไว้ในใจ การคิดหมายหมายถึง “ตั้งใจหรือตกลงใจที่จะกระทำหรือทำให้สำเร็จ” คำกรีกใน 2 โครินธ์ 9:7 คือ *เพราะอาอีเรอมาอี* (*proairemai*) และมีความหมายว่า “เลือกเพื่อตนเองก่อนสิ่งอื่น ชอบมากกว่า เช่น ความหมายโดยนัยเสนอ (ตั้งใจ) คิดหมาย” ดังนั้น การให้เงินถวายควรจะเป็นการตัดสินใจที่มีสติและไตร่ตรองไว้ล่วงหน้า เราควรจะต้องตั้งใจที่จะทำ หรือชอบที่จะทำเช่นนั้น

เมื่อศิษยาภิบาลกล่าวว่า “เราจะรับเงินสิบลดและเงินถวาย” เราควรจะต้องคิดหมายไว้ในใจของเราที่จะให้ การให้เงินถวายไม่ใช่สิ่งเล็กๆ เพราะไม่มีคำบัญชาใดขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่เป็นสิ่งไม่สำคัญ ใจที่แข็งแกร่งในทางฝ่ายวิญญาณซึ่งรักงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะให้ด้วยใจกว้างขวาง แต่ใจที่ป่วยทางฝ่ายวิญญาณจะหาทางที่จะให้แก่งานของพระเจ้าน้อยลง ใจที่คิดหมายว่าจะให้แก่พระเจ้าเป็นใจที่รักพระองค์ ดาวิดชายผู้ตามชอบพระทัยพระเจ้าเป็นผู้มีใจกว้างขวาง ชายที่มีใจเพื่อพระเจ้าจะให้แก่กิจการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจกว้างขวาง

เราไม่ควรใช้ 2 โครินธ์ 9:7 เพื่อหาเหตุผลในการให้แก่พระเจ้าในสิ่งที่ดูเหมือนว่าดีสำหรับเรา แต่ไม่ให้อะไรที่ยุติธรรม ดังที่เราได้เห็นไปแล้ว ข้อพระคัมภีร์นี้ไม่ได้เกี่ยวกับสิบลด แต่เกี่ยวกับการถวายด้วยความรัก ผู้ที่พยายามใช้ข้อพระคัมภีร์นี้เพื่อพิสูจน์ว่าสิบลดไม่ใช่สิ่งจำเป็นได้บิดเบือนข้อพระคัมภีร์ให้เป็นตามคำสอนของเขา สำหรับผู้ที่ไม่ต้องการถวายสิบลด ก็มีทางเลือก พวกเขาสามารถให้ทุกสิ่งที่มีเหมือนเช่นผู้เชื่อในคริสตจักรเยรูซาเล็มได้ (กิจการ 4:34-35)

ยูดาสไม่เห็นด้วยกับการเหน็บแนมที่มืดมนของพระเยซู โดยกล่าวว่านำไปขายเพื่อให้แก่คนยากจนดีกว่า (ยอห์น 12:1-8) คำคัดค้านนี้ดูเหมือนจะมีเหตุผล แต่เหตุผลใจของเขาไม่ถูกต้อง บางครั้ง คำคัดค้านของพี่น้องคนหนึ่งเกี่ยวกับสิบลดอาจ

ดูน่าเชื่อถือ ตัวอย่างเช่น เขาอาจกล่าวว่าแทนที่จะถวายสิบลด เราควรจะให้พระเจ้าตามที่คิดหมายไว้ในใจจะดีกว่า สำหรับคริสเตียนที่ไม่มีความรู้หรืออยู่ฝ่ายเนื้อหนัง คำแนะนำดังกล่าวอาจดูยุติธรรม แต่หลายครั้งคำแนะนำเช่นนั้นเป็นเพียงข้ออ้างในการปกปิดเหตุจริงใจที่ไม่ถูกต้อง บ่อยครั้งสิ่งเหล่านี้เป็นข้อแก้ตัวในการปกปิดใจที่เห็นแก่ตัวที่ไม่คิดหมายจะให้เงินถวายที่ยุติธรรมแก่พระเจ้า ยูดาสมีความโลภ เขาไม่ได้สนใจที่จะให้แก่คนยากจน เขาต้องการเงินเพื่อตนเอง และเขาใช้คนยากจนเพื่อเป็นข้ออ้างปกปิดเหตุจริงใจที่แท้จริง

มารีย์ให้น้ำมันหอมซึ่งมีราคาเท่ากับเงินเดือนทั้งปีเพื่อนมัสการพระเยซู ยูดาสผู้ต่อต้านการใช้เงินของเธอ กลับเป็นผู้ทรยศพระเยซูด้วยสามสิบเหรียญเงิน (มาระโก 14:10-11) พระคัมภีร์กล่าวว่า สิ่งที่มาเรียได้ทำจะลือไปเป็นที่ระลึกถึงเธอที่ไหนๆ ที่ข่าวประเสริฐจะประกาศไป (มาระโก 14:9) ในทำนองเดียวกัน ยูดาสจะเป็นที่น่าติเตียนเพราะขายพระเยซูเพื่อเงิน พระเยซูทรงยืนยันว่าน้ำมันหอมที่มีราคาที่มาเรียเทบแทนทำของพระองค์นั้นเป็นการลงทุนที่ดี

ในทำนองเดียวกัน สิ่งที่เราให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเจ้าเป็นเครื่องถวายบูชาไม่ใช่การเสียเงินโดยเปล่าประโยชน์ เรากำลังลงทุนในสิ่งที่มีคุณค่า คือคริสตจักรของพระองค์ สิ่งที่ยูดาสเรียกว่าสินเปลื้อง พระเยซูเรียกว่าการนมัสการ การให้แก่พระเจ้าเป็นการนมัสการรูปแบบหนึ่ง

หลักการสามประการ

คำสอนใน 1โครินธ์ 16:1-2 ทำให้เราทราบหลักการสามประการเกี่ยวกับการให้ในพระคัมภีร์ใหม่ ประการแรก เปาโลกล่าวว่า “ทุกวันต้นสัปดาห์” ซึ่งสอนให้เราทราบว่าเราควรจะให้อย่างเป็นระบบ ไม่ใช่ให้เมื่อไรก็ได้ตามที่เรต้องการ ประการที่สอง เปาโลกล่าวว่า “ให้พวกท่านทุกคนเก็บเงิน” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทุกคนไม่มีข้อยกเว้นมีหน้าที่ให้แก่พระเจ้า ประการที่สาม เปาโลกล่าวถึง “ผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง [ตามที่พระเจ้าทรงให้]” ซึ่งหมายถึงการให้ตามสัดส่วนที่เราได้รับ

ดังนั้น การให้แก่พระเจ้าควรจะเป็นระบบ เฉพาะแต่ละบุคคล และ ตามที่เราได้รับ ข้อพระคัมภีร์ในส่วนนี้กล่าวถึงการถวายเงิน อย่างไรก็ตาม น่าสนใจว่าหลักการสามประการที่เกี่ยวข้องกับการถวายนี้เป็นเหมือนเช่นหลักการที่พระเจ้าทรงให้ไว้เกี่ยวกับสิบลด สิบลดเป็นสิ่งที่ต้องให้อย่างเป็นระบบ เฉพาะแต่ละบุคคลและตามสัดส่วนที่เราได้รับ ดูเหมือนว่าเปาโลจะกำหนดพื้นฐานของสิ่งที่เขาเรียกว่าเงินถวายตามหลักการของสิบลด ตามจริงแล้ว เงินถวายนี้อาจถือเป็นสิบลดประเภทหนึ่งได้

พระเจ้าทรงมีวิธีการมากมายในการทำให้บุตรของพระองค์มั่งคั่ง อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ว่าความมั่งคั่งทั้งหมดจะเป็นความมั่งคั่งทางการเงิน ความมั่งคั่งทางฝ่ายวิญญาณมีความสำคัญมากกว่าความมั่งคั่งทางการเงิน พระคัมภีร์เตือนเราไม่ให้แสวงหาความร่ำรวย (1ทิโมธี 6:9; สุภาพิต 28:20) บางคนอยู่เพื่อเงินมากกว่าใช้เงินเพื่อมีชีวิตอยู่ พระวณะของพระเจ้าตักเตือนให้เราพอใจ ไม่ว่าเราจะมีมากหรือขาดสน (1ทิโมธี 6:6; ฟิลิปปี 4:11-12)

ในชีวิตของเรา บางครั้งเราอาจต้องทนกับเวลาที่ขัดสนทางการเงิน แม้เมื่อเราถวายแด่พระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อก็ตาม โยบเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์และสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า แต่กระนั้น พระเจ้าก็ทรงอนุญาตให้ผีมารทดสอบเขา ผีมารทูลพระเจ้าว่าโยบรับใช้พระองค์เพียงเพราะเขาได้รับการอวยพรที่ยิ่งใหญ่จากพระองค์ ไม่ใช่เพราะรักพระองค์ โยบเป็นคนร่ำรวยและได้รับการอวยพรจากพระเจ้า แต่ในเวลาที่เขาสูญเสียทรัพย์สินของทุกสิ่งบนโลก เขากลายเป็นคนยากจน พระเจ้าทรงอนุญาตให้เขาทนทดสอบเขาในเรื่องการเงิน

โดยสรุป พระเจ้าไม่จำเป็นต้องทำให้เรามั่งคั่งทางการเงินตลอดเวลา เราไม่ควรจะคิดว่าการให้แก่พระเจ้าเป็นวิธีการบังคับพระองค์ การทดลองอาจเกิดขึ้นเมื่อเรามีเพียงเล็กน้อย แต่เรามีคำสัญญาว่าพระเจ้าจะทรงจัดหาสิ่งจำเป็นพื้นฐานของเราทุกอย่างถ้าเราจะให้พระองค์เป็นที่หนึ่ง (มัทธิว 6:33)

พระเจ้าจะไม่ทรงเป็นหนี้ผู้ใด เพราะ “พระองค์จะทรงตอบแทนแก่การกระทำของเขา” (สุภาพิต 19:17) พระเจ้าทรงจ่ายคืนเสมอ ด้วยความสัตย์ซื่อของพระองค์ พระเจ้าจึงทรงอวยพรโยบให้มีทรัพย์สินในภายหลังมากกว่าแต่ก่อน โดยพระองค์ทรงให้เป็นสองเท่าของสิ่งที่เขาได้เสียไป (โยบ 42:10, 12)

โดยทั่วไป พระเจ้าทรงมีน้ำพระทัยให้เรามั่งคั่ง [เจริญขึ้น] ยอห์นเขียนว่า “ท่านที่รัก ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ท่านมีผลนามัยสมบูรณ์ และเจริญสุขทุกประการ อย่างจิตวิญญาณของท่านจำเจริญอยู่นั้น” (3ยอห์น 2) และทุกสิ่งที่ดีที่ซื่อสัตย์จะทำจะจำเจริญขึ้น (สดุดี 1:3) เราจะต้องจำไว้ว่าไม่ใช่พระเจ้าพรทุกอย่างเป็นการอวยพรทางการเงิน พระพรหลายอย่างเป็นการอวยพรทางฝ่ายวิญญาณ ซาโลมอนกล่าวไว้ว่า “พระพรของพระเจ้ากระทำให้มั่งคั่ง และพระองค์มิได้แถมความโศกเศร้าไว้ด้วย” (สุภาพิต 10:22)

พระเจ้าทรงสัญญาหลายครั้งว่าจะทรงทำให้ประชากรของพระองค์มั่งคั่งถ้าพวกเขาปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ (โยชูวา 1:7; 1พงศาวดาร 2:3; 2พงศาวดาร 26:5; สดุดี 122:6; เฉลยธรรมบัญญัติ 8:6-20) ข้อความเหล่านี้เน้นความมั่งคั่งทางฝ่ายวิญญาณ แต่ก็รวมถึงความมั่งคั่งทางการเงินด้วย พระเจ้าไม่ได้ทรงต่อต้านคนร่ำรวย อับราฮัม อิสอัคและหลายๆ คนในพระคัมภีร์เป็นผู้ที่มีความมั่งคั่ง (ปฐมกาล 13:2; 24:35; 26:12; 1พงศาวดาร 29:28) คนเหล่านี้ไม่ได้แสวงหาความมั่งคั่งทางการเงินด้วยวิญญาณที่โลภ หรือความร่ำรวยเกิดขึ้นกับเขาในทันที พวกเขาใช้สติปัญญาและมีความขยันจนเจริญขึ้น เพราะความเชื่อไม่ใช่สิ่งทดแทนความขยันและการทำงาน (สุภาพิต 10:4; 12:24; 24:30-34; โรม 12:11) พระคัมภีร์กล่าวว่าผู้ที่เชื่อจะต้องทำงานเพื่อเลี้ยงชีพตนเอง (1เธสะโลนิกา 4:11; 2เธสะโลนิกา 3:10)

เราต้องคำนึงว่าพระเจ้าทรงอวยพรแก่คนทั้งหลายตามความสามารถในการดูแลและรับเอาพระพรเหล่านั้น พระเจ้าไม่ทรงอวยพรแก่บางคนด้วยเงินจำนวนมากเพราะเงินนั้นจะทำลายเขา มีเรื่องเล่าของศิษยาภิบาลคนหนึ่งซึ่งมักจะขับรถรับส่งพี่น้องที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าเป็นอย่างมากคนหนึ่ง พี่น้องคนนี้เป็นพยานบ่อยครั้งว่าเธอรู้สึกแย่ที่ต้องรบกวนศิษยาภิบาล และเธอมักจะขอให้คริสตจักรอธิษฐานเพื่อที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานรถให้แก่เธอเพื่อที่ศิษยาภิบาลจะไม่ต้องรับส่งเธอ เวลาผ่านไป พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเธอ แต่เมื่อเธอมีรถแล้ว เธอไม่มาโบสถ์เลยและกลับเป็นชาวโลก เมื่อเธอไม่มีรถ เธอมีความสัตย์ซื่อ แต่เมื่อพระเจ้าอวยพรเธอ เธอหลงไปจากองค์พระผู้เป็นเจ้า สิ่งที่จะควรจะเป็นการอวยพรกลับกลายเป็นการแข่งส่าป พระเจ้าทรง

เดือนชนชาติอิสราเอลเกี่ยวกับอันตรายในการพ่ายแพ้ต่อวิญญาณแห่งการรบกวนสิ่งของเมื่อเขาได้รับพระพรมากขึ้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:11-17)

บางครั้ง เราขอสิ่งของที่อาจเป็นอุปสรรคต่อชีวิตทางฝ่ายวิญญาณของเรา ได้(ยากอบ 4:3) เราต้องขอสิ่งที่เป็น “พระประสงค์พระองค์” ไม่ใช่ตามความปรารถนาแห่งเนื้อหนังของเรา (1ยอห์น 5:14) บางครั้ง เราเป็นเหมือนสาวกสองคนที่พระเยซูได้ตรัสกับเขาว่า “ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ” (มาระโก 10:38) เพราะเราไม่มีความเข้าใจอย่างแท้จริง พระวิญญาณจึงต้องช่วยเราเมื่อเราอธิษฐาน (โรม 8:26) พระเจ้าทรงรู้ว่าพระองค์ไม่สามารถตรัสกับเราทุกคนเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่ซาโลมอนได้ว่า “เจ้าอยากให้เราให้อะไรเจ้าก็จงขอเถิด” (1พงศกษัตริย์ 3:5) พระเจ้าไม่ทรงสัญญาเราว่าจะได้รับทุกสิ่งที่เราต้องการตามเนื้อหนังของเราหรือสิ่งใดที่เรานึกฝัน พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อชีวิต (มัทธิว 6:31-33)

ผู้เผยพระวจนะอาดูร์ให้คำแนะนำที่ดีเกี่ยวกับสมดุลทางการเงินที่ดีที่สุดแก่เรา “ขอให้ความมั่งคั่งและความเท็จไกลจากข้าพระองค์ ขออย่าประทานความยากจนหรือความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์ ขอเลี้ยงข้าพระองค์ด้วยอาหารที่พอดีแก่ข้าพระองค์ เกรงว่าข้าพระองค์จะอิม และปฏิเสธพระองค์ แล้วพูดว่า ‘พระเจ้าเป็นผู้ใดเล่า’ หรือเกรงว่าข้าพระองค์จะยากจนและขโมย และกระทำให้พระนามพระเจ้าของข้าพระองค์เป็นมลทิน” (สุภาษิต 30:8-9)

ปัญหาของชาวโครินธ์

ในปี 44 ก่อนคริสตกาล จูเลียส ซีซาร์ก่อตั้งเมืองโครินธ์ขึ้นใหม่ (เมืองเก่าถูกทำลายไปในปี 145 ก่อนคริสตกาล) เพื่อเป็นอาณานิคมของโรม ตำแหน่งที่ตั้งทางยุทธศาสตร์ของเมืองและการที่ชาวโรมนำ “ผู้ที่เป็นไท” (ทาสที่เป็นอิสระ) ซึ่งมีสถานะทางสังคมที่สูงกว่าทาสเพียงเล็กน้อยเข้ามาอยู่ในเมือง ทำให้เมืองโครินธ์เติบโตอย่างรวดเร็วจนกลายเป็นเมืองที่มีความสำคัญมากเป็นอันดับสามของอาณาจักรโรมัน รองจากเมืองโรมและอเล็กซานเดรีย

แม้ว่าเมืองโครินธ์จะมีความมั่งคั่ง ชาวเมืองส่วนใหญ่เป็นชนชั้นกรรมมาชีพ เช่น ทาสที่เป็นอิสระ ช่างฝีมือ และพ่อค้า การที่เมืองเติบโตอย่างรวดเร็วบวกกับลักษณะนิสัยของพลเมืองก่อให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ชั่วร้ายและเป็นความบาป เมืองโครินธ์เก่า (ศตวรรษที่ห้าก่อนคริสตกาล) มีชื่อเสียงด้านความชั่วทางเพศจน อริสโตฟานีส (Aristophanes) (450-385 ก่อนคริสตกาล) สร้างคำกริยา *korinthiazō* ขึ้นมา โดยคำนี้มีความหมายว่า “การประพฤติเหมือนชาวโครินธ์ การล่วงประเวณี” เห็นได้ชัดว่าความบาปประเภทนี้มีชื่อเสียงในหมู่ชาวโครินธ์ เพราะเปาโลกล่าวโทษเรื่องนี้หลายครั้ง (1โครินธ์ 5:1, 9; 6:9, 13; 6:18; 7:2)

ศาสนาของเมืองโครินธ์มีความหลากหลายเหมือนเช่นประชากรของเมือง โดยมีสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ไม่ต่ำกว่ายี่สิบหกแห่ง สถานที่เหล่านี้อุทิศให้แก่เทพเจ้าต่างๆ มากมาย (กรีกและโรมัน) และเจ้าต่างๆ (ลัทธิบูชาผีสิง) (1โครินธ์ 8:5) สภาพแวดล้อมเช่นนี้เชื้อเชิญศิลปิน นักปราชญ์ และผู้สนับสนุนความคิดต่างๆ มากมายซึ่งมาที่เมืองโครินธ์เพื่อหาผู้ที่ร่วมความคิดของตน

คริสตจักรในโครินธ์ประกอบไปด้วยผู้คนจากหลายระดับสังคม ทั้งคนร่ำรวย คนยากจน ผู้ที่เป็นไท และทาสนั้สการพรเจ้าเพียงแต่ในฐานะกายเดียว เปาโลกล่าวถึงความหลากหลายนี้ โดยพูดถึงคนประเภทต่างๆ อย่างน้อยสี่ประเภท ได้แก่ ชาวฮิวชาวกรีก ทาส และผู้ที่เป็นไท (1โครินธ์ 12:13) สมาชิกส่วนใหญ่ของคริสตจักรโครินธ์มาจากชนชั้นยากจน (1โครินธ์ 1:26) แม้ว่าจะมีสมาชิกที่ค่อนข้างร่ำรวยในที่ประชุมบ้างก็ตาม (1โครินธ์ 11:22)

แม้ว่าจะมีชาวฮิวอยู่ในคริสตจักร จุดหมายของเปาโลแสดงให้เห็นว่าพี่น้องส่วนใหญ่เป็นกลุ่มชาวต่างชาติ (ดูกิจการ 18:4-6) สมาชิกส่วนใหญ่เคยเป็นผู้บุชารูปเคารพมาก่อน ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นชาวต่างชาติ (1โครินธ์ 6:9-11; 8:7; 12:2) เมื่อผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าได้มาเชื่อพระคริสต์ พวกเขาได้นำทัศนคติและความคิดบางอย่างของผู้ไม่เชื่อพระเจ้าเข้ามาในคริสตจักรด้วยวัฒนธรรมและสังคมของกรีกส่งผลกระทบต่อพวกเขาในเรื่องความเข้าใจคำสั่งสอนและการกระทำบางอย่างของเปาโล

เปาโลก่อตั้งคริสตจักรที่โครินธ์เมื่อเดินทางไปเมืองโครินธ์เป็นครั้งแรก ในราว 49-51 ก่อนคริสตกาล เขาอาศัยอยู่นั้นเป็นเวลาหนึ่งปีครึ่ง (กิจการ 18) ตั้งแต่ต้น คริสตจักรเมืองโครินธ์มีปัญหามากมาย (1โครินธ์ 3:1-3) ระหว่างช่วงเวลาที่เปาโลก่อตั้งคริสตจักรและเวลาที่เขาจากไป รากของปัญหาเด่นชัดขึ้น เมื่อเขาจากไป ปัญหาเหล่านี้มีความรุนแรงเพิ่มขึ้น ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะผู้รับใช้คนอื่นๆ มาเยี่ยมเยียนคริสตจักร พวกเขาไม่เคารพค่านิยมของมนุษย์ซึ่งเปาโลไม่มี และได้้นำความคิดที่แตกต่างจากความคิดของเปาโลเข้ามาด้วย

หลังจากเปาโลไปจากโครินธ์ เขาเขียนจดหมายจากเอเฟซัสเพื่อแก้ไขความคิดที่ไม่ถูกต้องบางอย่างที่ผู้เชื่อบางคนเชื่อถึงจดหมายฉบับแรกถึงชาวโครินธ์เป็นการตอบจดหมายที่ชาวโครินธ์เขียนไปถึงเปาโล คริวเรื่อนของคะโลเอได้รายงานเกี่ยวกับการทุ่มเถียงกันในคริสตจักร (1โครินธ์ 1:11; 7:1)

ปัญหาที่เมืองโครินธ์ไม่ใช่แต่เพียงการทุ่มเถียงกันในหมู่ผู้เชื่อเท่านั้น แต่ยังมีปัญหาการปฏิเสธการเป็นอัครทูตของเปาโลอีกด้วย ผู้ที่เชื่อชาวโครินธ์เองและผู้รับใช้คนอื่นๆ สงสัยว่าเปาโลเป็นอัครทูตหรือไม่ (1โครินธ์ 9:1-2; 2โครินธ์ 10-13) พวกเขาท้าทายเปาโลและสงสัยว่าเขามีอำนาจในการเป็นอัครทูตหรือเปล่า

ผู้รับใช้คนอื่นๆ ได้รับเงินจากคริสตจักรโครินธ์เพื่อการทำงานทางฝ่ายวิญญาณของตน (1โครินธ์ 9:12) เนื่องจากเปาโลไม่ได้ใช้ประโยชน์จากสิทธินี้ ผู้ที่กล่าวหาว่าเขาไม่ได้เป็นอัครทูตจึงใช้ประเด็นนี้เพื่อสร้างความสงสัยขึ้นมา บางที พวกเขาอาจกล่าวว่าการรับความช่วยเหลือทางการเงินจากคริสตจักรต่างๆ เป็นสิทธิของอัครทูต แต่เพราะเปาโลเองรู้ว่าตนเองไม่ใช่อัครทูต จึงรู้สึกไม่

ควรค่าที่จะรับความช่วยเหลือนั้น” หรืออาจจะเป็น “อัครทูตเปาโลผู้ยิ่งใหญ่ทำงานดี ไม่ถูกต้องที่เขาจะหยุดการเทศนาเพื่อทำงานในโลก” หรือ “เขากำลังละทิ้งฝูงแกะ” เราทำได้เพียงจินตนาการสิ่งที่คนเหล่านี้รู้สึกหรือบอกเป็นนัยเป็นทำให้อัครทูตผู้ยิ่งใหญ่เสียชื่อเสียง ผู้กล่าวหาเหล่านี้อาจจะอ้างการปฏิบัติของเหล่าอัครทูตในเยรูซาเล็มในการอุทิศตนเพื่อการอธิษฐานและรับใช้พระวจนะก็ได้ (กิจการ 6:4)

นักปราชญ์และผู้ที่มีปัญญาในสังคมกรีกและโรมันหาเลี้ยงตนเองด้วยวิธีการที่วิเศษ ได้แก่ เก็บค่าธรรมเนียมนำมาทำงานหรือจากผู้สนับสนุน แต่ละวิธีมีทั้งผู้เห็นด้วยและคัดค้าน

บางครั้งเปาโลได้รับความช่วยเหลือจากคริสตจักรที่มั่นคงแล้วเพื่อช่วยงานประกาศของเขา (2โครินธ์ 11:8-9; ฟิลิปปี 4:15-16) และบางครั้งเขาขอรับการเสนอความช่วยเหลือด้วยไมตรีจิต (กิจการ 16:15) โดยทั่วไป เขาทำงานเพื่อหาเลี้ยงตนเอง (1เธสะโลนิกา 2:9; 2เธสะโลนิกา 3:7-9; 1โครินธ์ 4:12; กิจการ 18:3) ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่า เปาโลยึดติดกับวิถีใดวิถีหนึ่งที่เหล่านักปราชญ์สนับสนุน แต่สมาชิกบางคนของคริสตจักรในโครินธ์อาจได้รับอิทธิพลจากคนเหล่านั้น และความคิดเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อมุมมองที่มีต่อเปาโล การตัดสินใจของเปาโลที่จะทำงานเป็นเรื่องส่วนตัว เกี่ยวข้องกับการรับใช้ชาวประเสริฐ ไม่ใช่ปรัชญาของผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้า ในฐานะผู้ประกาศบุกเบิก เปาโลไม่ต้องการให้สมาชิกที่เขานำมาสู่พระกิตติคุณคิดว่าเขาพยายามที่จะหาทำมาจากพวกเขา

เปาโลปกป้องสิทธิของผู้รับใช้ในการรับเงินจากคริสตจักรต่างๆ โดยกำหนดพื้นฐานคำสั่งสอนของเขาตามหลักการเกี่ยวกับสิบลดในพระคัมภีร์เก่า การตัดสินใจทำงานแทนที่จะรับความช่วยเหลือไม่ได้แสดงว่าเขาต้องการให้ทางเลือกส่วนตัวนี้กลายเป็นคำสั่งสอน ผู้ที่ตั้งคำสั่งสอนจากการตัดสินใจส่วนตัวของเปาโลในการไม่รับความช่วยเหลือจากชาวโครินธ์เป็นผู้ที่ถือเอาการตัดสินใจนั้นเป็นเรื่องใหญ่มากกว่าที่เปาโลถือ

ดังที่เราได้เห็นมาแล้ว ความคิดเห็นของเปาโลเกี่ยวกับการทำงานเปิดโอกาสให้ผู้ที่มีความคิดเห็นแตกต่างไปสามารถทำลายชื่อเสียงของเขาได้ ปัญหาอาจเกิดขึ้นจากผู้รับใช้ที่มาเยี่ยมซึ่งอาจปฏิบัติแตกต่างออกไปหรือมีคำสอนที่คนเข้าใจกันผิด

ด้วยการทำงานนั้น เปาโลได้ “ถ่อมใจลง” (2โครินธ์ 11:7) บางที ชาวโครินธ์บางคนคิดว่า “คนที่มีปัญญา” หรืออัครทูตจะต้องควรค่าแก่การช่วยเหลือ แล้วทำไมเปาโลจึงทำเต็มที่เหมือนกับคนใช้แรงงานทั่วไป ผู้ที่มีเงินมากอาจรู้สึกขุ่นเคืองที่เปาโลไม่อนุญาตให้พวกเขาช่วยเหลือ

คำถามคือว่า อัครทูตเปาโลมีอำนาจเหนือคริสตจักรหรือไม่ (1โครินธ์ 4:1-5; 14:36-37) เปาโลต้องแสดงว่าเขาควรค่าแก่การได้รับสิ่งตอบแทน แต่ในเวลาเดียวกัน เขามีอำนาจของอัครทูตในการไม่ใช้สิทธิพิเศษนั้น

1โครินธ์ 9 แสดงถึงการโต้แย้งการโจมตีเกี่ยวกับอำนาจการเป็นอัครทูตของเปาโล เขาปกป้องสิทธิของผู้รับใช้ในการรับความช่วยเหลือทางการเงินจากคริสตจักร และในเวลาเดียวกัน อธิบายถึงเหตุจูงใจส่วนตัวในการไม่ยอมรับสิ่งใดๆ จากคริสตจักรโครินธ์

ข้าพเจ้าไม่มีเสรีภาพหรือ ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตในสายตาของคนอื่น ข้าพเจ้าก็ต้องเป็นอัครทูตในสายตาของท่าน เพราะพวกท่านคือตราตำแหน่งอัครทูตของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าผู้ใดสอบสวนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะบอกว่า... (1 โครินธ์ 9:1-3)

เปาโลแสดงหลักฐานในการเป็นอัครทูตของเขา ชาวโครินธ์เองรู้ว่าเปาโลเป็นอัครทูต เพราะพวกเขาเป็นผลงานของเปาโล ในองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นตราตำแหน่งอัครทูตของเขา ข้อที่สองกล่าวถึง “คนอื่น” ผู้ไม่ยอมรับการเป็นอัครทูตของเขา และข้อสามกล่าวถึงผู้ที่ “สอบสวน” เขา จากข้อพระคัมภีร์นี้ เราเข้าใจว่าผู้ซึ่งบางคนทำให้เกิดความสงสัยว่าเปาโลเป็นอัครทูตจริงหรือไม่

เปาโลปกป้องการเป็นอัครทูตของเขาและได้สนับสนุนสิทธิของผู้รับใช้ในการรับความช่วยเหลือทางการเงินจากคริสตจักร การโจมตีการเป็นอัครทูตของเขาและการปกป้องเรื่องการให้ความช่วยเหลือผู้รับใช้นั้นมีความเกี่ยวข้องกัน ข้อสังเกตนี้มีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อการเข้าใจความหมายของบทนี้อย่างถูกต้อง

ข้อที่สามเป็นข้อสำคัญของบทนี้ ทั้งบทเป็นการปกป้องตนจากผู้ที่ถูกกล่าวหาเขา เปาโลถูกกล่าวหาและได้ปกป้องตนเองเหมือนทนายคนหนึ่ง

เราไม่มีสิทธิที่จะกินและดื่มหรือ (ข้อ 4)

เปาโลกล่าวว่าเขามีสิทธิที่จะรับความช่วยเหลือจากคริสตจักรต่างๆ สำหรับความจำเป็นพื้นฐานของเขา 1 โครินธ์ 9:1-18 เป็นการปกป้องสิทธิในการรับเงินเพื่อทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่เพื่อลบล้างสิทธินั้น

เราไม่มีสิทธิที่จะพาพี่น้องซึ่งเป็นภรรยาไปไหนๆ ด้วยกันเหมือนอย่างพวกอัครทูตอื่นๆ และน้องๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเคเฟาสหรือ (ข้อ 5)

อัครทูตประกาศว่าเขามีสิทธิที่จะแต่งงานและรับเงินจากคริสตจักรเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายต่างๆ ในการดูแลครอบครัวได้

เฉพาะข้าพเจ้าและบารนาบัสเท่านั้นหรือ ที่ไม่มีสิทธิที่จะเลิกทำงานหาเลี้ยงชีพ (ข้อ 6)

เปาโลยืนยันว่าเขามีสิทธิที่จะไม่ทำงานในโลกนี้และมีสิทธิที่จะรับการช่วยเหลือจากคริสตจักร ประโยคนี้ดูเหมือนจะแสดงว่าเปาโลและบารนาบัสเป็นผู้รับใช้ส่วนน้อยที่ทำงานแทนที่จะได้รับการช่วยเหลือจากคริสตจักร อีกนัยหนึ่ง ผู้รับใช้ส่วนใหญ่ได้รับการช่วยเหลือจากคริสตจักร

ข้อ 4-6 กล่าวถึงสิทธิของอัครทูตสามประการ ได้แก่ การได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากคริสตจักร การสามารถแต่งงานและมีครอบครัวได้ และการสามารถอุทิศเวลาหนึ่งน้อยเปอร์เซ็นต์เพื่อกิจการงานของพระเจ้าโดยไม่ต้องทำงานในโลกนี้ได้ ในข้อพระคัมภีร์สามข้อนี้ เปาโลถามคำถามสามข้อกับชาวโครินธ์ และพวกเขาทั้งคู่คำตอบของคำถามแต่ละข้ออยู่แล้ว เปาโลรู้ว่าพวก

เขาทราบแผนการของพระเจ้าเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้รับใช้ เปาโลถามสามัญสำนึกของพวกเขาและความรู้ในพระวาระของพระเจ้าของพวกเขา

เปาโลใช้เวลาหนึ่งปีกับหกเดือน สั่งสอนพระวาระของพระเจ้าแก่พวกเขา (กิจการ 18:11) พระคัมภีร์เดียวที่เปาโลมีคือพระคัมภีร์เก่า และเรามีเหตุผลที่จะเชื่อว่าในระหว่างปีครึ่งนั้น เปาโลสอนพวกเขาเกี่ยวกับหน้าที่ของผู้เชื่อทุกคนในการช่วยเหลือผู้รับใช้โดยใช้ธรรมเนียมปฏิบัติและคำของผู้เผยพระวาระ หากไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว เปาโลคงจะไม่สามารถถามคำถามว่า “เราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ” ได้ เปาโลสามารถให้เหตุผลพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่เขาสอนพวกเขาเท่านั้น เห็นได้ชัดว่าเขาสอนคนเหล่านั้นเกี่ยวกับหน้าที่ในการช่วยเหลือผู้รับใช้

ข้อพิสูจน์จากธรรมชาติ

ใครบ้างที่เป็นทหารไปในการศึกสงคราม และต้องกินเสบียงของตัวเอง หรือใครบ้างที่ทำสวนปลูกต้นไม้ และมิได้กินผล
องุ่นในสวนนั้น หรือใครบ้างที่เลี้ยงสัตว์ และมีได้กินน้ำนมของฝูงสัตว์นั้น (1โครินธ์ 9:7)

เปาโลให้ตัวอย่างสามประการเพื่อสนับสนุนคำโต้แย้งของเขา โดยใช้เหตุผลที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าเพื่อพิสูจน์สิทธิ
ของเขาในการรับความช่วยเหลือจากคริสตจักร เขาแสดงให้เห็นว่าเป็นสิ่งถูกต้องที่จะช่วยเหลือผู้รับใช้และไม่ถูกต้องที่จะไม่
ช่วยเหลือ ลองมาดูตัวอย่างทั้งสามกัน

ทหาร

เปาโลได้ใช้การเปรียบเทียบกับทหารใน 2ทิโมธี 2:3-4 ด้วย ในที่นั้น เขาเตือนทิโมธีผู้รับใช้หนุ่มเกี่ยวกับอันตรายของความ
กังวลในชีวิต ผู้รับใช้เป็นทหาร ผู้ต่อสู้สงครามทางฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นเขาจึงมีเวลาที่จะข้องเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ทางฝ่ายโลกเพียง
เล็กน้อย เขามีเป้าหมายเดียวคือ “มุ่งที่จะทำให้ผู้บังคับบัญชาพอใจ”

เหมือนเช่นทหารได้รับความช่วยเหลือจากอาณาจักรหรือรัฐบาลที่เขาพิทักษ์รักษา ผู้รับใช้ข่าวประเสริฐก็ควรได้รับความ
ช่วยเหลือจากแผ่นดินของพระเจ้า เหมือนเช่นทหารอุทิศตัวเพื่อสิ่งเดียวเท่านั้น นั่นคือ ปกป้องประเทศของตน ผู้รับใช้ก็ควรอุทิศตน
เพื่อสิ่งเดียวเท่านั้น นั่นคือ การปกป้องข่าวประเสริฐ ชีวิตของผู้รับใช้ซึ่งเหมือนเช่นทหารต้องเผชิญกับอันตรายจากศัตรูทุกวัน แต่
เขาต่อสู้อย่างเต็มกำลัง (2ทิโมธี 4:7)

ผู้รับใช้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องในชีวิตนี้เป็นอย่างมากจะมีอุปสรรคในการทำงานทางฝ่ายวิญญาณ เพราะความสนใจของเขา
จะถูกแบ่งออกกระหว่างคริสตจักรและอาชีพการงาน เมื่อเขาควรจะต้องสู้สงครามทางฝ่ายวิญญาณนำวิญญาณมา เขากลับอยู่ที่
ทำงาน ผู้รับใช้ควรจะสอนฝูงแกะของพระเจ้าเกี่ยวกับหน้าที่ในการช่วยเหลือผู้รับใช้ ฝูงแกะควรจะตระหนักว่าหากผู้เลี้ยงแกะ
ทำงานในโลกนี้เพื่อเลี้ยงดูครอบครัว ในระยะยาว ฝูงแกะจะได้รับผลกระทบเพราะศิษยาภิบาลจะขาดเวลาสำหรับเรื่องฝ่าย
วิญญาณ

คริสตจักรที่ต้องการให้ศิษยาภิบาลทำงานในโลกนี้เป็นคริสตจักรที่ต้องการศิษยาภิบาลที่รับใช้คริสตจักรด้วยเงินของของ
ตนเอง เป็นคริสตจักรที่ต้องการศิษยาภิบาล แต่ต้องการผู้ที่เลี้ยงชีพตนเองในสงครามฝ่ายวิญญาณที่เขาสู้รบอยู่ ทศคนคิดเช่นนี้เป็น
สิ่งไม่ถูกต้องและไม่ยุติธรรม เปาโลถามว่า “ใครบ้างที่เป็นทหารไปในการศึกสงคราม และต้องกินเสบียงของตัวเอง” ผู้รับใช้ที่ทำ
สงครามฝ่ายวิญญาณเพื่อประโยชน์ของคริสตจักรควรจะได้รับค่าใช้จ่ายจากคริสตจักรที่เขาป้องกันนั้น

ชาวไร่ชาวนา

ต่อมา เปาโลใช้ตัวอย่างของผู้ที่ปลูกองุ่น หรือชาวไร่ชาวนา เขาใช้อุปมาใน 1โครินธ์ 3:6-8 ด้วย ผู้รับใช้ซึ่งเป็นเหมือน
ชาวไร่ชาวนาได้พรวนดิน หว่านพืช เพาะปลูกและรดน้ำ จนกว่าจะได้รับผลของแรง (วิญญาณ) ของเขา นอกจากนี้ เขายังได้กิน
(ได้รับประโยชน์ทางการเงิน) จากสวนองุ่น (คริสตจักร) ที่เขาได้เพาะปลูก วิญญาณที่เขาดูแลกลายเป็นการอวยพรทางการเงินแก่
เขา

กาลาเทีย 6:6 ยังกล่าวถึงหลักการนี้อีกด้วย “ส่วนผู้ที่รับคำสอน [ธรรมิกชน] จงแบ่งสิ่งที่ดีทุกอย่าง [รวมถึงการเงิน] ให้แก่
ผู้ที่สอนตนเกิด [ผู้รับใช้]” ควรจะเป็นความรู้สึกรวมกันที่จะต้องการแบ่งสิ่งที่ดีกับผู้รับใช้ที่เทศนาพระวจนะของพระเจ้าแก่เราอย่าง
สัตย์ซื่อ ผู้รับใช้เทศนาแก่เรา อธิษฐานเพื่อเรา เยี่ยมเยียนเรา ดูแลวิญญาณของเรา ให้คำปรึกษาเราเกี่ยวกับปัญหาของเรา และทำ

หน้าที่อื่นๆ อีกมากมายเพื่อประโยชน์ของชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรา เราไม่ควรปล่อยให้เขาต้องทนทุกข์จากความหิวหรือความกดดันทางการเงิน

ไม่ถูกต้องที่จะคิดว่าชาวไร่ชาวนาจะต้องหว่านพืชและไม่ได้กินจากผลนั้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 20:6) ในทำนองเดียวกัน เปาโลกล่าวว่าไม่ถูกต้องที่ศิษยาภิบาลผู้หว่านพระวจนะของพระเจ้าในใจทั้งหลายจะไม่ได้รับค่าตอบแทนจากสวนองุ่นที่เขาเพาะปลูกนั้น

ศิษยาภิบาลจะต้องตระหนักว่าหากพวกเขาไม่หว่านเมล็ดพืช รวมทั้งสอนเกี่ยวกับสิบลดในคริสตจักร พวกเขาจะไม่สามารถเก็บเกี่ยวได้ (ดูกาลาเทีย 6:7) เราไม่สามารถเก็บเกี่ยวสิ่งที่เราไม่ได้หว่านในคริสตจักร แต่ถ้าเราสอนคริสตจักรเกี่ยวกับหน้าที่ในการช่วยเหลือผู้รับใช้ เราจะเก็บเกี่ยวจากสิ่งที่เราสอน ซาโลมอนกล่าวว่า “บุคคลที่ดูแลต้นมะเดื่อจะได้กินผลของมัน” (สุภาษิต 27:18)

ผู้เลี้ยงแกะ

ในกิจการ 20:28 เปาโลกล่าวแก่ผู้ปกครอง (ศิษยาภิบาล) ในเอเฟซัสว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้ปกครองคริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่พระองค์ทรงได้มาด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง” ศิษยาภิบาลเป็นผู้ดูแลฝูงแกะ เขาเลี้ยงดู เอาใจใส่ ปกป้องฝูงแกะ ฝูงแกะที่มีสุขภาพดีและได้รับการเอาใจใส่ดูแลเป็นอย่างดีจะให้นมและขนแกะที่ดี ผู้เลี้ยงแกะที่ดูแลฝูงแกะมีสิทธิ์ที่จะใช้หรือขายผลิตภัณฑ์เหล่านี้เพื่อเลี้ยงดูตนเอง

ตามธรรมดา แกะต่อต้านไม่ยอมให้ตัดขน ผู้เลี้ยงแกะจะต้องมัดขาของแกะเพื่อไม่ให้แกะไปที่อื่น เมื่อมัดแล้ว แกะจะยอมให้ตัดขนโดยไม่ส่งเสียงใดๆ เลย อิสยาห์เปรียบเทียบพระเมสสิยาห์เหมือนเช่นแกะที่ไม่ปริปากอยู่หน้าผู้ตัดขน (อิสยาห์ 53:7) ทำไมพระเยซูจึงไม่ได้ปริปาก เพราะในสวน [เกทเสมนี] แม้เมื่อเนื้อหนังของพระองค์ไม่ต้องการที่จะตาย พระองค์ทรงยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระบิดา เราอาจกล่าวได้ว่า ขาของพระองค์ (ลักษณะมนุษย์) ถูกมัด (ยอมจำนนต่อพระวิญญาณ) เหมือนเช่นแกะ

เป็นธรรมดาที่คนทั้งหลายไม่ต้องการแยกออกจากเงินของตน ผู้ที่ยอมจำนนเนื้อหนังของตนต่อพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถให้เงินของตนโดยไม่ปริปาก ในตอนแรก ผู้ที่มาเชื่อใหม่จำนวนมากจะต่อสู้ไม่ยอมให้ตัดขน (ให้สิ่งที่เขาได้มาในทางการเงิน) แต่ที่ละเล็กทีละน้อย ศิษยาภิบาลร่วมกับพระผู้เลี้ยงที่ยิ่งใหญ่ จะนำพวกเขาให้ยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ผู้ที่ยอมจำนนเนื้อหนังของตนต่อพระวิญญาณจะไม่ปนเกี่ยวกับการให้แก่กิจการงานของพระเจ้า ที่ใดที่มีการต่อสู้ เตะและเปิดปากเพื่อปนเกี่ยวกับการให้แก่กิจการงานของพระเจ้า ที่นั่นมีแกะซึ่งไม่ยอมจำนนต่อพระผู้เลี้ยงที่ยิ่งใหญ่ หากเขาไม่ยอมจำนนต่อพระผู้เลี้ยง เขาก็ยังจะไม่ยอมจำนนต่อศิษยาภิบาลของคริสตจักรท้องถิ่น

ถ้าศิษยาภิบาลไม่ตัดขนแกะ แกะจะทนทุกข์ทรมานในเวลาต่อมา ขนแกะจะยาวจนปิดตาของแกะ ทำให้มองไม่เห็น ขนแกะจะหนักมากจนกลายเป็นภาระต่อแกะนั้น บางครั้งแกะจะหงายหลัง เพราะน้ำหนักของขน และแกะที่หงายหลังจะไม่สามารถลุกขึ้นได้เอง เมื่อขนแกะยาวมากแล้ว จะทำให้แมลงมารบกวนแกะและอาจทำให้แกะป่วยได้

เราสามารถประยุกต์เรื่องนี้ในทางฝ่ายวิญญาณเกี่ยวกับสิบลดและเงินถวาย หากศิษยาภิบาลของคริสตจักรไม่สอนสมาชิกเกี่ยวกับการให้แก่งานของพระเจ้าอย่างมีระบบ เขาจะทำลายพวกเขา เงินอาจกลายเป็นอุปสรรคที่ขัดขวางการมองเห็นทางฝ่ายวิญญาณได้ อาจขัดขวางความก้าวหน้าทางฝ่ายวิญญาณได้ อาจทำให้การเจ็บป่วยทางฝ่ายวิญญาณเกิดขึ้นในชีวิตของเขาได้ ศิษยาภิบาลจะต้องสอนหลักการในการให้แก่สมาชิกเพื่อประโยชน์ของเขาเอง

ในเมื่อผู้เลี้ยงแกะเลี้ยงและดูแลฝูงแกะแล้ว เขามีสิทธิ์ที่จะใช้นมและขนแกะเพื่อเลี้ยงดูตนเองได้ ศิษยาภิบาลแต่ละคนควรจะมีใจคำแนะนำของซาโลมอนที่ว่า “จงรู้ความทุกข์สุขของฝูงแกะของเจ้าให้ดี และจงเอาใจใส่ฝูงโคของเจ้า” (สุภาษิต 27:23)

ข้อพิสูจน์จากธรรมเนียมปฏิบัติ

ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ตามวิสัยของมนุษย์หรือ ธรรมเนียมปฏิบัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกันหรือ (1 โครินธ์ 9:8)

หลักการเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้รับใช้ เป็นผลจากความคิดที่ได้รับการดลใจ และมีพื้นฐานตามพระวาทะของพระเจ้า เปาโลใช้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเพื่อพิสูจน์คำกล่าวของเขาเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้รับใช้ นักเรียนจะต้องยอมรับความจริงนี้ คำโต้แย้งของผู้ที่ต่อต้านการถวายสิบลดเกิดจากการอ้างว่าสิบลดเป็นเพียงธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส จึงไม่มีผลกับเราในปัจจุบัน หากเป็นเช่นนั้นทำไมเปาโล อัครทูตที่พระเจ้าใช้มากกว่าคนอื่นๆ ซึ่งต่อสู้กับกฎระเบียบที่มากเกินไปของศาสนายิว นำเอาธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสมาสนับสนุนเพื่อพิสูจน์ว่าผู้รับใช้ควรจะได้รับ การช่วยเหลือทางการเงินจากคริสตจักร

คำตอบมีความชัดเจนคือ แม้ว่าเราจะไม่ได้อยู่ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อให้ชอบธรรมต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า แต่ธรรมเนียมปฏิบัติทำให้เรารู้แผนการของพระองค์ในการช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระองค์ซึ่งคือสิบลด สิบลดไม่ได้มีผลในทุกวันนี้เพื่อที่เราจะปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส แต่หลักการของสิบลดยังคงมีผลเป็นวิธีการ ส่วน หรือแบบอย่างที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เพื่อเป็นการรักษาทางการเงินของเราในคริสตจักรพระคัมภีร์ใหม่ เราไม่ควรจะกลัวที่จะศึกษาธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อค้นหาใจความของพระคัมภีร์ เพราะแม้ว่าเราจะไม่ได้อยู่ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ แต่วัตถุประสงค์ที่อยู่ในคำสั่งสนับสนุนคำสั่งสอนหลายอย่างของคริสตจักร ตัวอย่างเช่น คำสั่งสอนเรื่องความบริสุทธิ์และการแยกออกจากโลกนี้มีสอนอยู่ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ เหมือนเช่นในพระคัมภีร์ใหม่

สิบลดเป็นไม้บรรทัดที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อวัดการรักษากาการเงินของเรา เปาโลกล่าวว่าธรรมเนียมปฏิบัติสอนเราว่าควร จะช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระเจ้า ถ้าคนทั้งหลายภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติช่วยเหลือผู้รับใช้พระเจ้า ควรหรือที่จะให้น้อยกว่านั้นในยุคแห่งพระคุณนี้ พระเจ้าทรงยุติธรรมในการช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระองค์ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติมากกว่าภายใต้พระคุณหรือ เปาโลกล่าวว่าธรรมเนียมปฏิบัติสอนบางสิ่งแก่เรา นั่นคือ ผู้รับใช้ภายใต้พระคุณมีสิทธิ์ที่จะได้รับการช่วยเหลือ

ธรรมบัญญัติโบราณสำหรับ ปัญหาสมัยใหม่

เพราะว่าในธรรมบัญญัติของโมเสสเขียนไว้ว่า อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัวเมื่อมันกำลังงัดข้าวอยู่ พระเจ้าทรงเป็นห่วง วัวหรือ (1 โครินธ์ 9:9)

วัฒนธรรมโบราณมีธรรมเนียมในการใช้วัวเพื่องัดข้าว ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้ามักจะเอาตะกร้าครอบปากสัตว์เพื่อที่สัตว์จะไม่กินข้าวเมื่อกำลังงัดข้าวอยู่ แต่ธรรมบัญญัติของโมเสสห้ามไม่ให้ชาวอิสราเอลทำเช่นนั้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 25:4) พวกเขาจะต้องไม่เป็นเหมือนชนชาติที่ไม่เชื่อพระเจ้า ทั้งนี้ เพื่อความยุติธรรม เป็นการไม่ยุติธรรมที่จะเอาตะกร้าครอบปากวัวเมื่อมันกำลังงัดข้าว เพราะวัวนั้นกำลังทำงานอยู่ มันจึงควรได้รับสิ่งตอบแทนแรงงานนั้น

เปาโลให้เหตุผลสนับสนุนการช่วยเหลือผู้รับใช้ทางการเงินโดยใช้ธรรมบัญญัตินี้ หากพระเจ้าทรงยุติธรรมกับวัวแล้ว พระองค์ก็ทรงยุติธรรมกับผู้รับใช้ของพระองค์ ตามจริงแล้ว พระองค์ทรงใส่ใจคนมากกว่าวัว ความยุติธรรมเป็นลักษณะของพระเจ้าที่พระองค์ไม่อาจละเมิดได้ หากพระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองเป็นผู้ยุติธรรมภายใต้ธรรมบัญญัติ พระองค์จะไม่ทรงกระทำเช่นนั้นภายใต้พระคุณหรือ พระเจ้าทรงเป็นผู้เริ่มหลักการในการช่วยเหลือผู้รับใช้ ไม่ใช่มนุษย์ ดังนั้นจึงเป็นหลักการแห่งความยุติธรรมของพระเจ้า

ประเด็นนี้เห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นใน 1 ทิโมธี 5:17-18 “จงถือว่าผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่เทศนาและสั่งสอน เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังงัดข้าวอยู่ และคนงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” ในที่นี้ เปาโลรวมเอาข้อความจากธรรมบัญญัติรวมเข้าไว้กับข้อความจากพระคัมภีร์ใหม่ (ลูกา 10:7) เพื่อสอนเรื่องการช่วยเหลือผู้รับใช้ แล้วเรายังต้องใช้หลักฐานอะไรอีก การช่วยเหลือผู้รับใช้ซึ่งเป็นหลักการเกี่ยวกับความยุติธรรมของพระเจ้าภายใต้ธรรมบัญญัติของโมเสส เป็นหลักการที่ยุติธรรมในการช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระองค์ ภายใต้พันธสัญญาใหม่

บทเรียนสำหรับเราคือว่า ในขณะที่ผู้รับใช้ทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาไม่ควรที่จะถูกกีดกัน (เอาตะกร้าครอบ) จากสิทธิ์อันถูกต้องในการรับความช่วยเหลือทางการเงินสำหรับงานของเขา คริสตจักรควรจะยุติธรรมและซื่อสัตย์กับศิษยาภิบาล ความรักไม่ยินดีในการประทุพติผิดหรือความไม่ยุติธรรม (1 โครินธ์ 13:6) จะเป็นการไม่ยุติธรรมหากไม่ให้ส่วนที่เป็นของศิษยาภิบาลแก่เขา เหมือนกับที่ไม่ยุติธรรมในการเอาตะกร้าครอบปากวัวในขณะที่มันกำลังงัดข้าวอยู่ ตามคำสอนใน 1 โครินธ์ 13:6 ผู้ที่เชื่อที่รักพระเจ้าจะไม่กระทำการที่ไม่ยุติธรรมในการไม่ช่วยเหลือผู้รับใช้ ผู้ที่ไปโบสถ์ซึ่งอยู่ทางฝ่ายเนื้อหนังอาจจะยินดีกับทัศนคติเช่นนั้น แต่คริสเตียนที่รักจะไม่มีส่วนหรือพอใจกับความไม่ยุติธรรมนี้

ผู้ที่เชื่อไม่ควรจะปฏิเสธที่จะถวายสิบลดเพื่อแสดงความไม่พอใจต่อศิษยาภิบาล การทำเช่นนั้นเป็นการไม่ยุติธรรมต่อพระเจ้า จะเป็นการกีดกันศิษยาภิบาล กีดกันเขาจากสิ่งที่มีสิทธิ์อย่างถูกต้อง หากเรารักศิษยาภิบาลของเรา เราไม่ควรจะเก็บเอาสิ่งที่พระเจ้าทรงประกาศว่าเป็นสิทธิ์ของเขานั้นไว้อย่างไม่ยุติธรรม หากพระเจ้าทรงเลี้ยงดูวัว พระองค์จะทรงเลี้ยงดูผู้รับใช้ที่รับใช้พระองค์มากยิ่งขึ้นกว่านั้นเพียงใด การช่วยเหลือที่พระเจ้าทรงจัดให้แก่ศิษยาภิบาลคือสิบลด เราควรจะอนุญาตให้เขามีส่วนในผลทางการเงินจากแรงงานของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้า

พระองค์ไม่ได้ตรัสเพื่อประโยชน์ของเราโดยเฉพาะ (ประโยชน์ของเราทั้งหลาย – พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า) ดอกหรือ ข้อความนั้นเขียนไว้เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย แสดงว่าคนที่ไถนาควรไถด้วยความหวังใจ และคนที่งัดข้าวควรงัดด้วยความหวังใจว่า จะได้ประโยชน์ (1 โครินธ์ 9:10)

คำว่า “ทั้งหลาย” หมายถึงทั้งหมด ทั้งสิ้น รวมทั้งหมด ธรรมบัญญัตินี้ (เจดยธรรมบัญญัติ 25:4) ไม่ได้เขียนขึ้นเพื่อชาวอิสราเอลเท่านั้น แต่เพื่อเราทั้งหมด ทั้งสิ้น รวมทั้งหมดในทุกวันนี้ เป็นหลักการของพระเจ้าที่มาถึงพวกเรา ศิษยาภิบาลที่หว่านและนวดข้าวควรจะทำหว่านและนวดโดยหวังที่จะได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน สิ่งนี้เป็นหลักการทางฝ่ายวิญญาณภายใต้ธรรมบัญญัติและภายใต้พระคุณ

การหว่านของสำหรับวิญญาณ การเก็บเกี่ยวของสำหรับเนื้อหนัง

ถ้าเราได้หว่านปัจจัยสำหรับวิญญาณให้แก่ท่าน แล้วจะมากไปหรือที่เราจะเกี่ยวของสำหรับเนื้อหนังจากท่าน (1โครินธ์ 9:11)

หากศิษยาภิบาลหว่านของสำหรับวิญญาณ (สิ่งนิรันดร์) ไม่ใช่เรื่องใหญ่หากเขาจะเก็บเกี่ยวของ (ทางโลก) จากคริสตจักร ผู้รับใช้หว่าน “ปัจจัยสำหรับวิญญาณ” ในผู้ที่เชื่อซึ่งเป็นการกระทำที่สำคัญยิ่ง ข้อความของเขาเหมาะสมและสำคัญที่สุด งานของเขามีค่าที่สุด การที่ผู้รับใช้ของพระคริสต์หว่านของสำหรับวิญญาณเป็นงานที่มีค่ามากที่สุดที่เคยมีมาในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ไม่มีกษัตริย์หรือประธานาธิบดีคนใดที่จะมีเกียรตินี้ ศิษยาภิบาลรวมทั้งผู้ที่เชื่อควรจะตระหนักถึงสถานะของผู้รับใช้พระวจนะในแผนการของพระเจ้า

เมื่อผู้เชื่อเข้าใจความสำคัญของผู้รับใช้ ผู้เชื่อจะไม่เห็นว่าเป็นสิ่งไม่ถูกต้องหรือไม่มีระเบียบที่ผู้รับใช้จะคาดหวังให้คริสตจักรช่วยเหลือเขา ศิษยาภิบาลจะไม่รู้สึกถูกจำกัดหรือไม่ควรค่าแก่การรับความช่วยเหลือหากเขาทำงานในสวนองุ่นขององค์พระผู้เป็นเจ้า ศิษยาภิบาลแต่ละคนควรจะรู้ว่าจะให้ความสำคัญกับงานของตนเองในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไร และผู้เชื่อแต่ละคนควรจะรู้ว่าจะให้ความสำคัญแก่งานของศิษยาภิบาลอย่างไร (1 เธสะโลนิกา 5:12-13)

เมื่อพิจารณาถึงความยิ่งใหญ่ของงานของผู้รับใช้ในการหว่านเมล็ดนิรันดร์แห่งข่าวประเสริฐ ความจริงที่ว่าเขาสามารถรับความช่วยเหลือได้เป็นเรื่องค่อนข้างเล็ก หรืออาจจะไม่ใช่ “สิ่งใหญ่” เลย ผู้เชื่อควรจะใส่ใจกับงานที่ยิ่งใหญ่ที่ศิษยาภิบาลทำเมื่อเขาหว่านเมล็ดทางฝ่ายวิญญาณแทนที่จะต่อต้านไม่ให้เขาได้รับสิ่งที่ไม่ใช่ “สิ่งใหญ่” เลยตามที่เปาโลได้กล่าวไว้

ถ้าคนอื่นมีสิทธิ์ที่จะได้รับประโยชน์จากท่าน เราไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับยิ่งกว่าเขาอีกหรือ แต่ถึงกระนั้น เราก็มิได้ใช้สิทธิ์นี้โดยเรายอมทนทุกข์ยากสารพัด เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐเรื่องพระคริสต์ (1 โครินธ์ 9:12)

เปาโลถือว่าการได้รับความช่วยเหลือจากคริสตจักรเป็นสิทธิ์ของผู้รับใช้ ทั้งนี้ สิทธิ์หมายถึง “สิ่งที่บุคคลหนึ่งได้มาเนื่องจากกฎหมาย ประเพณี หรือธรรมชาติ” (*American Heritage Dictionary of the English Language*) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้รับใช้ของพระเจ้าว่าต้องการที่จะใช้สิทธิ์นี้หรือไม่ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับคริสตจักร การสละสิทธิ์นี้ไม่ได้ทำให้ศิษยาภิบาลอยู่ในทางฝ่ายวิญญาณน้อยลงไปกว่าคนอื่น

ในทางตรงกันข้าม บางคนวิจารณ์ศิษยาภิบาลที่ทำงานในโลกนี้ โดยไม่คำนึงว่าพวกเขาได้ดูหมิ่นผู้รับใช้ที่มีเกียรติเหมือนเช่นเปาโลและบารนาบัส โดยทั่วไป เป็นการดีกว่าที่ศิษยาภิบาลจะรับการช่วยเหลือจากคริสตจักร เพื่อที่เขาจะสามารถอุทิศตนเพื่อกิจการงานของพระเจ้าได้อย่างเต็มที่ แต่เราไม่ควรปฏิเสธผู้รับใช้ที่ทำงานในโลกนี้เพราะความจำเป็นหรือความเชื่อถือ トラบเท่าที่เขาไม่เกิดความสับสน ผู้รับใช้ที่ทำงานในโลกนี้มีสิทธิ์ที่จะทำเช่นนั้นได้ แต่ก็ไม่ควรดูแลคนที่อุทิศเวลาของตนหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ให้แก่งานขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่ให้เวลาทั้งหมดของตนแก่การรับใช้โดยไม่ทำงานในโลกนี้ไม่ควรจะวิจารณ์ผู้ที่ไม่ได้ทำเช่นนั้น ควรจะมีความเคารพทั้งสองฝ่ายสำหรับมุมมองและความเชื่อถือส่วนตัวที่ไม่เกี่ยวข้องกับความจริงของเรา ผู้ที่ทำงานและเป็นศิษยาภิบาลควรจะสังเกตว่าเปาโลเลือกอาชีพที่ทำให้เขาสามารถมีเวลาให้กับคริสตจักรได้ (กิจการ 18:3)

เหตุผลหลายประการทำให้ศิษยาภิบาลสละสิทธิ์ในการรับความช่วยเหลือของตน ศิษยาภิบาลบางคนสละสิทธิ์ของตนเพราะขาดคุณสมบัติในการสอนหน้าที่นี้แก่คริสตจักร บางคนอาจเป็นเพราะความทะนงส่วนตัว ความปรารถนาที่จะไม่แสดงตัวสนใจในเงินเหมือนศิษยาภิบาลคนอื่น ๆ บางคนทำเช่นนั้นเพราะเหตุผลเดียวกับเปาโล คือเพื่อไม่ให้ “เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐเรื่องพระคริสต์” (1 โครินธ์ 9:12)

เปาโลใช้สิทธิ์เมื่อปฏิเสธไม่รับความช่วยเหลือจากชาวโครินธ์ แต่ความจริงที่ว่าเขาสละสิทธิ์ในการรับความช่วยเหลือไม่จำเป็นว่าเป็นการตัดสินใจที่ฉลาดที่สุดในทุกกรณี เปาโลไม่ได้ใช้สิทธิ์นี้เพื่อให้โอกาสในการทำผิดต่อข่าวประเสริฐ แต่ภายหลังเขาขอให้ชาวโครินธ์ให้อภัยเขาสำหรับการตัดสินใจเช่นนั้น (2 โครินธ์ 12:13) ในบริบท ดูเหมือนว่าการปฏิบัติของเปาโลทำให้ชาวโครินธ์ดูดีน้อยกว่าคริสตจักรของอัครทูตอื่นๆ หรือถ้อยคำของเขาอาจจะเป็นการประชดประชัน

เห็นได้ง่ายว่าการที่ผู้รับใช้ไม่ให้สิทธิ์อาจส่งผลกระทบในทางลบต่อคริสตจักรได้ แม้เมื่อเหตุจูงใจในการไม่รับเงินจากคริสตจักรที่เป็นศิษยาภิบาลนั้นเป็นเหตุที่บริสุทธิ์ แต่ก็ผู้ที่เชื่อมีทัศนคติเรื่องความรับผิดชอบทางการเงินต่อศิษยาภิบาลของฝูงแกะไม่ถูกต้องได้ เมื่อศิษยาภิบาลบางคนเริ่มต้นงาน [ของพระเจ้า] ใหม่ เขาไม่รับความช่วยเหลือทางการเงินจากสมาชิก โดยคิดว่าจะช่วยให้คริสตจักรเติบโตได้โดยไม่มีอุปสรรคขัดขวางใดๆ อย่างไรก็ตาม ในระยะยาว สมาชิกอาจเริ่มรู้สึกว่าสืบลดเป็นของพวกเขา ในภายหลัง เมื่อศิษยาภิบาลต้องการที่จะใช้สืบลด ที่ประชุมอาจจะต่อต้านเขา ถ้าศิษยาภิบาลอยากจะช่วยเรื่องเงินของคริสตจักร เขาควรจะยอมรับสืบลดและให้สืบลดนั้นคืนเป็นเงินถวายเพื่อคริสตจักร หรือเขาสามารถสอนสมาชิกให้รู้ความรับผิดชอบในการช่วยเหลือผู้รับใช้ด้วยการถวายสืบลด และกำหนดเวลาในการใช้สืบลดเพื่อวัตถุประสงค์อื่น [กำหนดเวลาที่จะใช้สืบลดเพื่อกิจกรรมหรือโครงการอย่างหนึ่งอย่างใด] ด้วยวิธีนี้ เขาจะป้องกันไม่ให้ที่ประชุมคิดว่าสืบลดเป็นของพวกเขา บางครั้ง เมื่อศิษยาภิบาลทำงานในโลกนี้ เขาอาจจะคิดว่าเขาทำให้เกิดประโยชน์แก่ที่ประชุม แต่ในความจริง เขากำลังทำอันตรายอยู่

ศิษยาภิบาลทุกคนควรจะพิจารณาถึงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ก่อนที่จะสละสิทธิ์ของตนเพราะการตัดสินใจของเขาจะส่งผลกระทบต่อคนมากมาย ก้อนกรวดที่โยนลงบนทะเลสาบนั้นจะทำให้เกิดระลอกคลื่นเล็กๆ ในที่ที่ก้อนกรวดกระทบน้ำ แต่เมื่อระลอก

คลื่นเคลื่อนออกไปจากจุดนั้น ระลอกคลื่นจะมีขนาดใหญ่ขึ้น เมื่อคริสตจักรใหม่เริ่มต้นขึ้น สิ่งที่เราทำ สิทธิที่เราสละ การตัดสินใจที่
เราเลือก และสิ่งที่เราสอนเกี่ยวกับเงินสามารถส่งผลกระทบต่อคนจำนวนมากได้

เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวาง ข่าวประเสริฐเรื่องพระคริสต์

แต่ถึงกระนั้น เราก็มิได้ใช้สิทธิ์นี้เลย เรายอมทนทุกข์ยากสารพัด เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐเรื่องพระคริสต์ (1โครินธ์ 9:12)

มีทฤษฎีมากมายเกี่ยวกับความหมายของเปาโลเมื่อกล่าวว่า “เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐเรื่องพระคริสต์” (ข้อ 12) ใน 2เธสะโลนิกา 3:8-9 เปาโลอธิบายว่าเขาทำงาน “ทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน มิใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ์ แต่เราเพื่อทำตัวเป็นแบบอย่างให้ท่านทั้งหลายทำตาม” ความตั้งใจที่สำคัญอย่างหนึ่งของเปาโลในเมืองเธสะโลนิกา คือ เพื่อแสดงความจำเป็นและความสำคัญของการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพราะบางคนที่นี่ไม่ต้องการที่จะทำงาน (2เธสะโลนิกา 3:6-12)

แต่เปาโลหมายความว่าอย่างไรเมื่อพูดว่า “เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐเรื่องพระคริสต์” ประการแรก เราต้องเข้าใจว่าเปาโลจะเป็นอุปสรรคแก่ใครโดยการรับของสำหรับเนื้อหนังจากคริสตจักร ทฤษฎีหนึ่งกล่าวว่า เพราะเปาโลเขียนไปยังคริสตจักร คงจะต้องเป็นผู้เชื่อที่เขาไม่ต้องการจะเป็นอุปสรรคขัดขวาง ตามข้อสรุปนี้ เปาโลไม่ได้หมายถึงผู้ที่ไม่ได้รับความรอด (แม้ว่าคนส่วนใหญ่อ้างถึงการให้สิบลดเพื่อช่วยเหลือผู้รับใช้เพื่อเป็นข้ออ้างในการไม่ให้ชีวิตแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า) ผู้สนับสนุนทฤษฎีนี้ชี้ให้เห็นว่าคริสตจักรและผู้รับใช้ของคริสตจักรไม่ควรจะอนุญาตให้โลกนี้สั่งคริสตจักรว่าจะอะไรเป็นสิ่งถูกต้องตามพระคัมภีร์และอะไรไม่ใช่ หากเราปล่อยให้มันเป็นเช่นนั้น เราจะไม่เทศนาเรื่องสิบลด ความบริสุทธิ์ หรือคำสั่งสอนอื่นๆ ที่ชาวโลกไม่เห็นด้วย

พื้นฐานของข้อสรุปนี้คือว่า เปาโลไม่ยอมรับสิ่งใดๆ จากผู้ที่เชื่อในโครินธ์เพื่อประโยชน์ของพวกเขาเอง นั่นคือเพราะการปฏิบัติของชาวโครินธ์เอง [ชาวโครินธ์อาจไม่ต้องการที่จะช่วยเหลือ เปาโลจึงไม่รับสิ่งใดๆ จากเขา] ตามทฤษฎีนี้ เปาโลเขียนจากมุมมองของศิษยาภิบาล การไม่รับสิ่งใดๆ จากชาวโครินธ์เป็นการตัดสินใจของศิษยาภิบาลตามทัศนคติในทางลบที่เปาโลเห็นในคริสตจักร ศิษยาภิบาลเห็นสิ่งต่างๆ จากมุมมองที่แตกต่างออกไปจากฝูงแกะ

ข้อสรุปนี้มีข้อสนับสนุนอยู่บ้าง เนื่องจากคริสตจักรในโครินธ์อยู่ฝ่ายเนื้อหนังมาตั้งแต่ต้น 1โครินธ์ 3:1-2 กล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่าน เหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณแล้วได้ แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนกับท่านเป็นทารกในพระคริสต์ ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยน้ำนม มิใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับ และถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถ” หลายคนเชื่อว่าเปาโลกล่าวถึงตอนต้นของคริสตจักรโครินธ์เพราะใช้รูปกาลอดีต [คำเช่นเมื่อก่อน] ซึ่งแสดงให้เห็นว่า พวกเขาไม่ได้เติบโตมากนักเพราะพวกเขาอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง

ทฤษฎีนี้สรุปว่าเมื่อเปาโลเห็นแนวโน้มทางฝ่ายเนื้อหนังและการขาดความเป็นผู้ใหญ่ของคริสตจักร เขาจึงไม่ต้องการเรียกร้องสิ่งใดจากสมาชิก เพื่อที่จะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางผู้ที่เชื่อเอง ทฤษฎีนี้คาดคะเนว่า เพราะพวกเขาอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ชาวโครินธ์จึงไม่ต้องการช่วยเหลือเปาโล และเปาโลยอมต่อความกดดันนี้เพื่อไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางพวกเขา

หากเป็นเช่นนั้น ผู้ที่เป็นศิษยาภิบาลอาจเห็นใจเปาโลได้มากกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการเป็นศิษยาภิบาล ศิษยาภิบาลมักจะทำสิ่งต่างๆ เพื่อประโยชน์ของผู้ที่เชื่อ หลายคนไม่ได้สอนคำสั่งสอนที่เข้มแข็งบางอย่างกับผู้เชื่อใหม่เพื่อที่จะไม่เป็นการหนักแก่พวกเขา บางคนไม่สอนเรื่องสิบลดเพื่อไม่ให้ดูเหมือนว่าสนใจเรื่องเงิน หรือเพราะผู้ที่เชื่อ “ยากจนมาก” หรือเพราะเขาอาจ “กลัวที่จะสูญเสียพวกเขาไป” ถ้ายืนกรานสอนในเรื่องนี้ บางคนขาดคุณสมบัติส่วนตัวหรือมีอุปสรรคที่ทำให้ไม่สอนเรื่องสิบลด

แม้เมื่อบางคนประกาศว่าสืบลดเป็นแบบอย่างสำหรับผู้เชื่อ แต่เขาไม่เชื่อพอที่จะสอนเรื่องสืบลด จึงก่อให้เกิดคริสตจักรที่ไม่รู้จักกับผิดชอบในการช่วยเหลือศิษยาภิบาลของตน ศิษยาภิบาลมักจะทำสิ่งต่างๆ เพื่อประโยชน์ของคริสตจักรซึ่งภายหลังเขาไม่รู้สึกละอายใจ บางทีเปาโลเองอาจเสียใจในการตัดสินใจของตนที่ไม่ยอมรับสิ่งใดๆ จากชาวเมืองโครินธ์ก็ได้ (2โครินธ์ 12:13)

ทฤษฎีนี้มีข้อดีบ้าง แต่เราต้องดูข้อเสียด้วยเช่นกัน ประการแรก เป็นการยากที่จะเชื่อว่าเปาโลขาดคุณสมบัติที่จะสอนสิทธิของเขาในการได้รับความช่วยเหลือจากชาวโครินธ์ จากงานเขียนของเขา เราสรุปว่าเปาโลไม่ได้ขาดคุณสมบัติ และเมื่อจำเป็นเขาได้เผชิญหน้ากับสถานการณ์ต่างๆ อย่างเด็ดเดี่ยว ประการที่สอง ทฤษฎีนี้ขัดกับ 1โครินธ์ 9:18 ที่ซึ่งเปาโลกล่าวว่า “แล้วข้าพเจ้าจะได้อะไรเล่า คือเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าได้ประกาศโดยไม่คิดค่าจ้าง เพื่อจะไม่ได้ใช้สิทธิในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่” เพื่อให้สอดคล้องกับทฤษฎีนี้ ผู้สนับสนุนคงจะต้องแปลประโยคของเปาโลที่ว่า “เพื่อจะไม่ได้ใช้สิทธิในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่” ว่าเป็นสิ่งแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้รับความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อที่จะต้องใช้สิทธิอย่างเต็มที่ (ใช้อย่างไม่ถูกต้องหรือเหมาะสม ใช้ให้เกิดผลที่ไม่ดี) แต่การยอมรับเงินเป็นการใช้อย่างไม่ถูกต้องได้อย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเป็นสิทธิของอัครทูต การแปลนี้ดูเหมือนจะไม่ถูกต้อง

เราควรจะเข้าใจข้อ 18 ว่าเป็นคำอธิบายหรือการขยายความข้อ 12 เปาโลนำเสนอข่าวประเสริฐแก่ชาวโครินธ์โดยไม่ยอมรับเงินจากพวกเขา เพราะเปาโลเชื่อว่าการทำเช่นนั้นจะเป็นอุปสรรคต่อพวกเขา เปาโลมีเหตุจูงใจอย่างหนึ่งคือ ความปรารถนาของเขาที่จะให้ข่าวประเสริฐได้ประกาศออกไปแก่มนุษย์ทุกคนโดยไม่มี การขัดขวางหรืออุปสรรค ในฐานะมิชชันนารีบุกเบิก เขาไม่ต้องการให้ชาวโครินธ์ ทั้งผู้ที่ไม่เชื่อหรือผู้เชื่อใหม่ คิดว่าเขามาที่โครินธ์เพื่อหาเงินจากพวกเขา เปาโลต้องการให้แน่ใจว่าพวกเขาจะไม่เข้าใจเหตุจูงใจผิดไปและเพื่อที่จะประกาศข่าวประเสริฐอย่างถูกต้อง

เห็นได้ชัดว่า ในเวลานี้ คริสตจักรโครินธ์เข้าใจเหตุผลของเปาโลในการเริ่มคริสตจักรของเขาผิดไป แต่ไม่ปรากฏว่าเปาโลเริ่มต้นคริสตจักรเช่นนั้น [โดยไม่รับเงินช่วยเหลือจากสมาชิก] เพราะทัศนคติทางเนื้อหาบางอย่างของผู้ที่เชื่อชาวโครินธ์ มีแนวโน้มว่าชาวโครินธ์บางคนพยายามที่จะช่วยเหลือเขา แต่เปาโลไม่ให้เขาช่วยเหลือเพราะเหตุผลส่วนตัว เหตุผลส่วนหนึ่งสำหรับจดหมายฉบับนี้คือเพื่อแก้ไขความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการกระทำของเขาในเรื่องนี้

ขอให้เราจำไว้ว่าเปาโลให้เหตุผลส่วนตัว ข้อ 15 ถึง 18 แสดงความรู้สึกส่วนตัวของอัครทูตเปาโล ข้อ 12 เปลี่ยนจากการปกป้องสิทธิของผู้รับใช้ในการรับสิ่งตอบแทนเป็นคำอธิบายเกี่ยวกับเหตุจูงใจส่วนตัวในการไม่รับสิ่งตอบแทนจากชาวโครินธ์ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครเข้าใจเหตุจูงใจของเขาผิด เปาโลเขียนต่อไปในข้อ 13 และ 14 ซึ่งสนับสนุนการช่วยเหลือผู้รับใช้ ก่อนที่จะแสดงเหตุผลว่าทำไมเขาจึงไม่รับสิ่งใดๆ จากชาวโครินธ์

การใช้สรรพนาม “ข้าพเจ้า” ในข้อ 15 ตรงข้ามกับคำว่า “คนอื่น” ในข้อ 12 ไม่ถูกต้องที่จะคิดว่าเปาโลปกป้องสิทธิของตนเองและคนอื่น ๆ ในการรับความช่วยเหลือจากคริสตจักรในข้อสิบสี่นั้นจะมาลงคำโต้แย้งของตนเองทั้งหมด [ในข้อ 15] เปาโลทำให้ชาวโครินธ์มั่นใจว่าการตัดสินใจของเขาเป็นเรื่องส่วนตัว เราไม่ควรจะถือเป็นตัวอย่างสำหรับผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทุกคน เปาโลจะปกป้องสิทธิของผู้รับใช้ในการรับความช่วยเหลือ และทำลายคำโต้แย้งของตนเองโดยการกล่าวว่าทุกคนควรจะทำตามตัวอย่างเขาโดยการไม่รับความช่วยเหลือทางการเงินได้อย่างไร

เปาโลไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น และการแปลความหมายของข้อพระคัมภีร์ในลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ดังที่เราได้เห็นตลอดทั้งบท เปาโลกล่าวซ้ำว่าผู้รับใช้ควรจะได้รับช่วยเหลือ การแปลที่ไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริงนี้เป็นการแปลที่ไม่ถูกต้อง

บางคนกล่าวว่าเปาโลตัดสินใจไม่รับความช่วยเหลือทางการเงินจากชาวโครินธ์โดยเหตุผลเนื่องมาจากวัฒนธรรมและสังคมของชาวโครินธ์ โครินธ์เป็นเมืองที่เจริญรุ่งเรืองมากเมืองหนึ่งของอาณาจักรโรมัน แต่เป็นเมืองที่เสื่อมทราม มีชื่อเสียงในการค้าประเวณีที่เชื่อมโยงกับความเชื่อต่างๆ ในเมือง ผู้พยากรณ์หญิงที่อุทิศตนแก่วีเนัส เทพีแห่งความรัก จะปฏิบัติงานอุทิศตัวขายร่างกายของตนเพื่อนำเงินมาใช้ในวิหาร ในวิหารของวีเนัสเพียงแห่งเดียวมีหญิงโสเภณีถึงหนึ่งพันคน

บางคนเสนอว่าอาจเป็นเพราะเปาโลไม่ต้องการที่จะให้โอกาสชาวโครินธ์ในการวิพากษ์วิจารณ์ เพราะชาวเมืองส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ศรัทธาในตัวแก๊นัส บางทีเปาโลอาจคิดว่าการยอมรับเงินจากพวกเขาจะส่งผลกระทบต่อความเป็นพยานของคริสตจักรต่อโลกนี้ ผู้นมัสการวันสัปดาห์จะทำให้ความเชื่อคริสเตียนเท่าเทียมกับการนมัสการเทพเจ้าของคนนอกคริสต

อีกความคิดเห็นหนึ่งคือว่าเปาโลทำงานของอัครทูต ในตำแหน่งนั้น เขามีหน้าที่ปลูกคริสตจักรต่างๆ ในบริเวณที่ยังไม่มีการเทศนาข่าวประเสริฐมาก่อน เขาเองได้กล่าวว่า “อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้ว่า จะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ถอยหลังบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว” (โรม 15:20)

เราจะต้องคำนึงถึงปัจจัยที่สำคัญคือว่า เปาโลเพียงแต่เริ่มคริสตจักรเหล่านี้ เขาไม่ได้เป็นศิษยาภิบาลเป็นเวลานาน ในคริสตจักรยุคแรก ไม่มีโครงการประกาศที่เป็นระบบเพื่อดูแลค่าใช้จ่ายของอัครทูตในการเดินทางประกาศ เปาโลจึงต้องทำงานในโลกนี้ในขณะที่เริ่มคริสตจักรต่างๆ เพราะในตอนต้นไม่มีผู้เชื่อที่จะให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่เขาได้ เมื่อที่ประชุมเติบโตขึ้น เปาโลสอนพวกเขาเกี่ยวกับหน้าที่ทางการเงินในด้านที่เกี่ยวข้องกับการรับใช้ โดยรู้ว่าเขาจะไม่อาจอยู่ที่นั่นเป็นศิษยาภิบาลของพวกเขาได้ เมื่อเขาจากไป ผู้รับใช้คนอื่นๆ จะเป็นศิษยาภิบาลของพวกเขา ซึ่งจะใช้สิทธิในการรับความช่วยเหลือจากคริสตจักร (1โครินธ์ 9:12) ดังที่เราได้เห็นแล้ว เปาโลสอนเรื่องการช่วยเหลือผู้รับใช้ และตัวเขาเองได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากคริสตจักรอื่นๆ ในขณะที่เขาอยู่ในโครินธ์ (2โครินธ์ 11:8-9)

เมื่อผู้รับใช้เริ่มคริสตจักร เขาอาจจะต้องทำงานในโลกนี้สักพักหนึ่ง แต่การกระทำเช่นนั้นไม่ใช่แผนการที่ดีเลิศของพระเจ้าสำหรับผู้รับใช้ เป้าหมายของผู้รับใช้ทุกคนไม่ควรจะเป็นการข้องเกี่ยวกับกิจการต่างๆ ของโลกนี้เพื่อจะมุ่งที่จะทำให้ผู้บังคับบัญชาพอใจได้ เป้าหมายของเขาควรจะเป็นการให้ฝูงแกะได้ปฏิบัติตามบัญชา (คำแนะนำ) ที่พระเยซูทรงให้ไว้ในลูกา 10:7 วิธีเดียวที่จะบรรลุเป้าหมายนั้นได้คือโดยการสอนฝูงแกะเกี่ยวกับความรับผิดชอบของฝูงแกะ ไม่ถูกต้องที่จะกล่าวว่าผู้รับใช้ทุกคนควรจะทำงานในโลกนี้เพียงเพราะเปาโลทำเช่นนั้นในโครินธ์ เขาไม่ได้พยายามสร้างคำสั่งสอนจากการตัดสินใจส่วนตัวในสถานการณ์นี้

เราไม่ควรจะอ่าน 1โครินธ์ 9:12 ในความหมายที่ไม่ถูกต้องจากบริบท เพียงพอแล้วที่จะกล่าวว่าเปาโลพยายามหลีกเลี่ยงปัญหาโดยไม่อนุญาตให้ชาวโครินธ์ช่วยเหลือเขาทางการเงิน คนจำนวนมากที่ใช้ 1โครินธ์ 9:12 เป็นพื้นฐานในการไม่ถวายสิบลด ไม่รู้ว่าการที่เขาเรียกร้องให้ศิษยาภิบาลทำงานเป็นการทำความผิดต่อเขาและคริสตจักร ศิษยาภิบาลที่ไม่สอนคริสตจักรเกี่ยวกับหน้าที่ในการช่วยเหลือผู้รับใช้ทำให้สมาชิกเสียโอกาสที่จะมีศิษยาภิบาลที่อุทิศเวลาหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์เพื่อกิจการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ได้รับพรอันมากมายที่พระเจ้าทรงประทานแก่ผู้ที่ให้แรงงานของพระองค์

เราไม่วิจารณ์ศิษยาภิบาลที่ทำงานในโลกนี้ หลายคนจะต้องทำงานในตอนเริ่มแรก บางคนอาจสละสิทธิในการรับความช่วยเหลือทางการเงินเพราะความเชื่อถือนบุคคลหรือเนื่องจากสถานการณ์บางประการ แต่พวกเขาควรตระหนักว่าการตัดสินใจของพวกเขาอาจจะไม่ถูกต้องที่สุดสำหรับประโยชน์ในอนาคตของคริสตจักร พวกเขาควรทำงานเมื่อจำเป็นเท่านั้นและเขาควรสอนคริสตจักรเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการช่วยเหลือผู้รับใช้ทางการเงิน ผู้ที่ไม่อนุญาตให้ฝูงแกะช่วยเหลือเขาเนื่องจากความคิดที่ว่า การรับความช่วยเหลือเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์หรือว่าพวกเขาไม่เชื่อในเรื่องสิบลด เป็นผู้ที่คิดผิดข้อพระคัมภีร์ 14 ข้อใน 1โครินธ์ 9 ปกป้องสิทธิของผู้รับใช้ในการได้รับความช่วยเหลือจากคริสตจักร ผู้ที่ต่อต้านความช่วยเหลือนี้ไม่สามารถหาข้อพระคัมภีร์แม้แต่ข้อเดียวในจดหมายฉบับต่างๆ เพื่อสนับสนุนความคิดของเขาได้โดยตรง

สิบลดภายใต้พระคุณ

ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติในโบสถ์ก็กินอาหารของโบสถ์ และคนปรนนิบัติที่แทนบูชาก็รับส่วนแบ่งจากเครื่องบูชานั้น ทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น (1 โครินธ์ 9:13-14)

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เป็นข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับการถวายสิบลดในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ ข้อ 13 อ้างถึงระบบการถวายสิบลดภายใต้ธรรมบัญญัติ ผู้ที่ปรนนิบัติในโบสถ์และปรนนิบัติที่แทนบูชา ได้แก่ ปุโรหิตและคนเลวี ดำรงชีวิตได้ด้วยสิบลดและเครื่องถวายบูชาของชนชาติอิสราเอล (เลวีนิติ 6:16, 26; 7:6; กัณฑ์ดารวิที 5:9-10; เฉลยธรรมบัญญัติ 10:9; 18:1-18)

ในภาษากรีกต้นฉบับ ไม่มีการแบ่งข้อพระคัมภีร์ ดังนั้นขอให้เราอ่านข้อ 13 และ 14 ด้วยกัน “ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติในโบสถ์ [ปุโรหิตและคนเลวี] ก็กินอาหารของโบสถ์ [สิบลดและของถวาย] และคนปรนนิบัติที่แทนบูชา [ปุโรหิตและคนเลวี] ก็รับส่วนแบ่งจากเครื่องบูชา [สิบลดและของถวาย] ทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐ [ผู้รับใช้] ควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น [จากสิบลด]”

เปาโลพูดว่า “ปรนนิบัติ รับการเลี้ยงชีพ รับส่วนแบ่ง” โดยใช้คำที่เป็นรูปกาลปัจจุบัน ซึ่งทำให้เราดูว่าระบบการถวายสิบลดสำหรับคนเลวีมีผลใช้ในเวลาที่เขาเขียนจดหมายนั้นด้วย จดหมายฉบับแรกถึงชาวโครินธ์เขียนขึ้นราว ค.ศ. 54 พระวิหารและระบบของเลวียังมีอยู่จนกระทั่งปี ค.ศ. 70 ดังนั้นผู้อ่านจดหมายนี้จึงเข้าใจได้โดยง่ายถึงสิ่งที่เปาโลต้องการสอนพวกเขา นอกจากนี้ ปุโรหิตในวิหารนอกกรีตในเมืองโครินธ์ยังได้รับความช่วยเหลือจากวิหารที่เขารับใช้ด้วย

“ทำนองเดียวกัน” ในข้อ 14 หมายถึง “ในทางเดียวกัน” นั่นคือ ในทางเดียวกันที่คนเลวีและปุโรหิตได้รับการช่วยเหลือจากสิบลดและของถวายจากชาวอิสราเอล ผู้รับใช้คริสตจักรจะได้รับความช่วยเหลือจากสิบลดของอิสราเอลใหม่ของพระเจ้า นั่นคือ คริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้า (กาลาเทีย 6:16) เปาโลใช้สิบลดตามพระคัมภีร์เก่าเพื่อเป็นแบบอย่างหรือแนวทางในการช่วยเหลือผู้รับใช้ภายใต้พันธสัญญาใหม่

สิบลดเป็นวิธีอันยุติธรรมที่พระเจ้าทรงกำหนดขึ้นเพื่อสนับสนุนผู้รับใช้ภายใต้ธรรมบัญญัติและภายใต้พระคุณ พระเยซูตรัสว่าผู้ทำงานสมควรได้รับค่าจ้าง (การช่วยเหลือเลี้ยงดู) (มัทธิว 10:10; ลูคา 10:7) ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าควรค่าแก่การได้รับสิ่งตอบแทนเหมือนเช่นคนอื่น ๆ ที่อุทิศตนแก่การงานของเขา และเปาโลชี้แนะว่าสิบลดเป็นสิ่งตอบแทนที่ยุติธรรม

เหตุผลของอัครทูตเปาโล

แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิเหล่านี้เลย ที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ก็มีไว้เพื่อให้เขากระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่า ที่จะให้ผู้ใดทำลายเหตุแห่งการอื้อฉาวของข้าพเจ้าได้ เพราะการที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องประกาศข่าวประเสริฐ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศ วิวิตจะเกิดแก่ข้าพเจ้า เพราะถ้าข้าพเจ้าประกาศตามเจตนาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะได้สินจ้าง หากกระทำการประกาศนั้นโดยพระเจตนา ก็ยังเป็นการที่ทรงมอบไว้ให้ข้าพเจ้ากระทำ แล้วข้าพเจ้าจะได้อะไรเล่า คือเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าได้ประกาศโดยไม่คิดค่าจ้าง เพื่อจะไม่ได้ใช้สิทธิในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่ (1 โครินธ์ 9:15-18)

ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เปาโลกล่าวว่าเงินไม่ควรเป็นเหตุในการเทศนาข่าวประเสริฐของผู้รับใช้ เปาโลบอกว่าเขาไม่ใช่ประโยชน์จากสิทธิของเขาในการรับความช่วยเหลือทางการเงินจากชาวโครินธ์และเรียกข้อเท็จจริงนี้ว่า “การอื้อฉาว” (ข้อ 15) ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าความถึงการอื้อฉาวทางเนื้อหนัง ในความรู้สึกที่เหนือกว่าผู้รับใช้คนอื่นๆ เพราะเขาเพียงปกป้องสิทธิของตนเองและผู้รับใช้คนอื่นๆ ในการรับความช่วยเหลือ (ข้อ 1-14) เปาโลไม่ได้หมายความว่าเขาดีกว่าคนอื่นๆ เพราะเขาไม่เอาสิ่งใดจากคนเหล่านั้น เพราะในขณะที่เปาโลอยู่ในโครินธ์ เขาได้รับเงินจากชาวคริสเตียนอื่นๆ สำหรับสิ่งจำเป็น (2 โครินธ์ 11:8) และการอื้อฉาวของเขาไม่ใช่เพียงการประกาศข่าวประเสริฐ (ข้อ 16)

การอื้อฉาวส่วนตัวของเขาคือการได้ประกาศข่าวประเสริฐโดยไม่คิดค่าจ้าง (ข้อ 18) เพื่อที่จะไม่เป็นอุปสรรคในทางใดๆ (ข้อ 12) และไม่ใช่สิทธิของเขาในข่าวประเสริฐ (สิทธิในการรับเงิน) อย่างไม่ถูกต้อง (ข้อ 18) “เพื่อจะไม่ได้ใช้สิทธิในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่” มีความสำคัญเป็นอย่างมาก คำว่า “ใช้...อย่างเต็มที่” มาจากคำภาษากรีก *katachraomai* (*katachraomai*) ซึ่งหมายความว่า “การใช้บางสิ่งจนถึงขีดสุด” เปาโลไม่ได้รับสิ่งใดจากชาวโครินธ์เพื่อที่จะไม่ “ใช้ [สิทธิที่ข่าวประเสริฐให้แก่เขา] จนถึงขีดสุด” เขาไม่ได้ยื่นกรานใช้สิทธิในการรับความช่วยเหลือจนถึงขีดสุดเพื่อที่เขาจะไม่ขัดขวางข่าวประเสริฐในหมู่ชาวโครินธ์

เปาโลคิดว่าการไม่รับสิ่งใดจากชาวโครินธ์จะทำให้คริสตจักรก้าวไปข้างหน้าเร็วขึ้น การรับเงินจากคริสตจักรไม่ได้ “ใช้ [คริสตจักรนั้น] อย่างเต็มที่” เพราะหากเป็นจริง เปาโลคงจะใช้คริสตจักรอื่นอย่างเต็มที่โดยการรับเงินจากพวกเขาในเวลาที่เขาอยู่ในโครินธ์ ใน 2 โครินธ์ 11:8 เปาโลดูเหมือนจะใช้ถ้อยคำประชดประชันและถากถางเพื่อเตือนชาวโครินธ์ว่าเขาได้ “ปล้น” คริสตจักรอื่น โดยการรับเงินจากพวกเขาแต่ไม่รับสิ่งใดเลยจากชาวโครินธ์ เขาได้ปล้นคริสตจักรอื่นๆ ในความหมายที่ว่าเขาประกาศข่าวประเสริฐโดยไม่คิดค่าจ้างใดๆ จากชาวโครินธ์ และช่วยเหลือตนเองเป็นบางส่วนโดยการรับเงินจากคนอื่นๆ เพื่องานที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่พวกเขา [คริสตจักรอื่น]

เป็นสิ่งสำคัญในที่นี้ที่จะเน้นว่าการตัดสินใจของเปาโลเป็นเรื่องส่วนตัวอย่างแท้จริง หากขึ้นอยู่กับชาวโครินธ์แล้ว พวกเขาคงจะช่วยเหลือเปาโล แต่เพราะเหตุผลส่วนตัว เขาจึงไม่ต้องการรับความช่วยเหลือจากที่ประชุมบางแห่ง

ใน 1 เธสะโลนิกา 2:9 เขากล่าวว่า “ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึงการทำงานอันเหน็ดเหนื่อย และความยากลำบากของเรา เมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้ท่านฟัง เราทำงานทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน” เขายังได้กล่าวอีกใน 2 เธสะโลนิกา 3:8-9 ว่า “และเรามีได้รับอาหารจากมือผู้ใดเป็นของกำนัล แต่เราได้ทำการหนักด้วยความพากเพียรทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน มิใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ แต่เราเพื่อทำตัวเป็นแบบอย่างให้ท่านทั้งหลายทำตาม”

เห็นได้ชัดจากบริบทของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ว่าเปาโลต้องการสอนบทเรียนแก่คริสเตียนในเมืองเธสะโลนิกา เป็นไปได้ว่าเขาเห็นแนวโน้มของความเกียจคร้านและเฉื่อยชาในชาวเธสะโลนิกา (ข้อ 11) แต่เห็นได้ชัดว่าการที่เขาตัดสินใจทำงานในโลกนี้เป็น

การตัดสินใจส่วนตัวอันมีเหตุจากปัญหาในคริสตจักร การที่เขาไม่ใช้สิทธิของตนในการรับความช่วยเหลือจากคริสตจักรเหล่านี้ไม่จำเป็นว่าเป็นการตัดสินใจที่เหมาะสมที่สุดโดยทั่วไป หรือว่าเขาตั้งใจทำให้ผู้อื่นไม่มีสิทธินี้

เราควรสังเกตว่า 1 เธสะโลนิกา และ 2 เธสะโลนิกา เขียนขึ้นก่อน 1 โครินธ์ และ 2 โครินธ์ ตามลำดับเวลาแล้ว 1 เธสะโลนิกา และ 2 เธสะโลนิกาเป็นจดหมายฉบับแรกของเปาโลไปยังคริสตจักรต่างๆ จดหมายฉบับแรกถึงชาวเธสะโลนิกาเขียนขึ้นราว ค.ศ. 51 และฉบับที่สองเขียนขึ้นไม่นานหลังจากนั้น จดหมายฉบับแรกถึงชาวโครินธ์เขียนขึ้นประมาณ ค.ศ. 54 และฉบับที่สองในปี ค.ศ. 55

ใน 2 โครินธ์ เราจะเห็นเปาโลไม่ได้เน้นเรื่องการทำงานในโลกนี้เหมือนเช่นที่เน้นในจดหมายถึงเมืองเธสะโลนิกาและในจดหมายฉบับแรกถึงชาวโครินธ์ แม้ว่าเปาโลยังคงยืนหยัดเรื่องการทำงานในโลกนี้ โดยเฉพาะในหมู่ชาวโครินธ์ (2 โครินธ์ 11:9-10) แต่เขาได้มีเวลาในการตรวจสอบจุดยืนของเขา เปาโลกล่าวว่าคริสตจักรอื่นๆ ช่วยเหลือเขาตามฐานะของตน และจากน้ำเสียงขอเปาโล แสดงให้เห็นว่าเขาและคริสตจักรยังคงไม่ลงรอยกัน (2 โครินธ์ 11:7-12) เขากล่าวถึงการ “ปล้น” คริสตจักรอื่นโดยการรับเงินจากคริสตจักรอื่นเพื่อที่จะไม่เป็นภาระแก่คริสตจักรโครินธ์ (2 โครินธ์ 11:8) จากที่นี่ เราเห็นว่าแม้ว่าเปาโลจะทำงานในโครินธ์ เขาได้รับความช่วยเหลือจากคริสตจักรอื่นๆ ด้วย

ราวปี ค.ศ. 56 เปาโลเตือนชาวกาลาเทียให้ช่วยเหลือผู้ที่สอนพระวจนะของพระเจ้าแก่พวกเขา (กาลาเทีย 6:6) ในจดหมายถึงชาวฟิลิปปี ประมาณ ค.ศ. 61 เปาโลมีความยินดีที่เขาให้ความช่วยเหลือทางเนื้อหนัง เขากล่าวว่าพวกเขาทำได้ดีในการแบ่งปันกับเขา โดยเตือนความจำพวกเขาว่าเมื่อเขาเริ่มรับใช้ในมาซิโดเนีย ไม่มีคริสตจักรอื่นใดได้แบ่งปันกับเขาเหมือนเช่นนี้ (ฟิลิปปี 4:10, 14-15) เปาโลชมเชยพวกเขาเพราะพวกเขาช่วยเหลือเปาโลในขณะที่เขาอยู่ในเธสะโลนิกา (ฟิลิปปี 4:16) นอกจากนี้ เขายังมี 1 ทิโมธี 5:17-18 และ 2 ทิโมธี 2:4 อีกด้วย จดหมายถึงทิโมธีเขียนขึ้นราว ค.ศ. 61 และ ค.ศ. 64 เมื่อเวลาผ่านไป เปาโลกล่าวว่ามีคริสตจักรมากขึ้นๆ ที่ช่วยเหลือเขา และเขาได้สอนเรื่องการช่วยเหลือผู้รับใช้เสมอมา

ลองสรุปข้ออ้างอิงเหล่านี้

- 1 เธสะโลนิกา 2:9 ประมาณ ค.ศ. 51 เปาโลเน้นว่าเขาทำการงานด้วยมือ
- 2 เธสะโลนิกา 3:8-11 ประมาณ ค.ศ. 51-52 เปาโลเน้นว่าเขาทำการงานด้วยมือของเขาเพื่อสอนผู้ที่ไม่ทำงานด้วยตัวอย่าง
- 1 โครินธ์ 9:1-18 ประมาณ ค.ศ. 54 เปาโลปกป้องสิทธิของผู้รับใช้ในการรับเงินช่วยเหลือและอธิบายว่าทำไมเขาจึงไม่รับสิ่งใดๆ จากชาวโครินธ์
- 2 โครินธ์ 11:1-12; 12:13 ประมาณ ค.ศ. 55 เปาโลชมเชยชาวโครินธ์เกี่ยวกับความใจกว้างของเขาในการถวายแก่พี่น้องในมาซิโดเนีย แต่ได้แย้งผู้ที่โจมตีการรับใช้ของเขา เขายืนยันอีกครั้งว่าไม่ได้คาดหวังสิ่งใดจากชาวโครินธ์ แต่เขากล่าวถึงการได้รับความช่วยเหลือจากคริสตจักรอื่นๆ ในขณะที่เขาอยู่ในโครินธ์ และขอให้พี่น้องให้อภัยที่เขาไม่อนุญาตให้พวกเขาช่วยเหลือ
- กาลาเทีย 6:6 ประมาณ ค.ศ. 56 เขาดักเตือนพี่น้องให้ช่วยเหลือผู้ที่สอนพวกเขา
- ฟิลิปปี 4:10-16 ประมาณ ค.ศ. 61 เขาชมเชยชาวฟิลิปปีที่ให้ความช่วยเหลือพวกเขา
- 1 ทิโมธี 5:17-18 ประมาณ ค.ศ. 61 ในจดหมาย เปาโลดักเตือนให้ทิโมธีสอนธรรมิกชนให้ให้เกียรติศิษยาภิบาลโดยการช่วยเหลือพวกเขา
- 2 ทิโมธี 2:4 ประมาณ ค.ศ. 64 เขาดักเตือนทิโมธีไม่ให้ข้องเกี่ยวกับกิจการงานของโลกนี้ แต่อุทิศตนหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์เพื่อการรับใช้

เปาโลถูกขังในโรม ประมาณปี ค.ศ. 64

เปาโลแสดงความขอบคุณผู้ที่ช่วยเหลือเขาทางการเงิน และคงสนับสนุนหลักการในการช่วยเหลือผู้รับใช้จนถึงความตาย

ใน 2 โครินธ์ 11:9 เปาโลกล่าวว่า “และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ร่วมกับพวกท่าน และกำลังขาดแคลนนั้น ข้าพเจ้าก็มีได้เป็นภาระแก่ผู้ใด” เหมือนราวกับว่าเขาพูดว่า “อย่ากังวล ข้าพเจ้าไม่เคยรับสิ่งใดจากท่าน และข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจจะเอาอะไรจากท่านในตอนนี้”

เปาโลเน้นความปรารถนาของเขาในการเทศนาข่าวประเสริฐ แม้เขาต้องใช้เงินของตนเองก็ตาม เขาตั้งใจที่จะไม่เป็นภาระทางการเงินแก่ชาวโครินธ์

การไม่สนใจเงินของเปาโลเป็นสิ่งตักเตือนผู้รับใช้แต่ละคนเกี่ยวกับอันตรายในการรับใช้พระเจ้าเพื่อเงิน ผู้รับใช้แต่ละคนควรมีความสมดุลและความจริงใจเกี่ยวกับเงินในการรับใช้ของเขา ผู้รับใช้ไม่จำเป็นต้องทำสิ่งที่เปาโลทำในโครินธ์เพื่อแสดงความจริงใจของเขา แต่ควรระวังไว้เสมอว่าตัวอย่างของเปาโลเป็นสิ่งเตือนเขาว่าการเรียกให้เทศนาข่าวประเสริฐเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตของเขา หากในเวลาหนึ่ง เขาจะต้องเทศนาข่าวประเสริฐโดยไม่ได้เงิน หรือต้องทำงานในโลกนี้ เขาควรจะเต็มใจที่จะทำเช่นนั้น ผู้รับใช้พระเจ้าควรจะทำางานอย่างเต็มใจ ความสนใจของเขาไม่ควรจะเป็น “ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของที่ได้มาโดยทุจริต” (1 เปโตร 5:2)

การคาดหวังที่จะรับสิบลดไม่ใช่การเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของที่ได้มาโดยทุจริต เพราะผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้าง (สิ่งตอบแทนที่ยุติธรรม) (ลูกา 10:7) สิบลดเป็นค่าจ้างสุจริตแก่ผู้รับใช้

บางครั้งเปาโลได้รับความช่วยเหลือ และบางครั้งเขาปฏิเสธความช่วยเหลือ เห็นได้ชัดว่าเปาโลมีเหตุผลส่วนตัวบางประการที่ทำให้เราขอรับความช่วยเหลือจากที่ประชุมบางแห่งเป็นกรณีพิเศษ แม้จะเป็นเช่นนั้น 1 โครินธ์ 9:1-8 สนับสนุนการที่คริสตจักรให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

การสอนของศิษยาภิบาล

เมื่อศิษยาภิบาลไม่สอนคริสตจักรของตนเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้รับใช้ เขาทำให้เกิดความเสียหายในหลายทาง

1. เขาทำให้คริสตจักรไม่ได้รับพระพรอันมากมายที่มาจากกาให้ (ลูกา 6:38)
2. คริสตจักรไม่อาจมีการรับใช้ด้านต่างๆ ได้เพราะขาดเงินทุน คริสตจักรเสื่อมถอยลง
3. คริสตจักรไม่ได้ปฏิบัติตามบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการออกไปและประกาศข่าวประเสริฐแก่ทุกคน เพราะขาดเงินทุนที่เพียงพอ

4. คริสตจักรจะมีศิษยาภิบาลที่อุทิศเวลาครึ่งหนึ่งของตนให้แก่คริสตจักรและอีกครึ่งให้แก่งานในโลกนี้เสมอ
5. ผู้เชื่ออาจแปลเหตุผลของศิษยาภิบาลผิดไปเหมือนที่เกิดขึ้นกับกรณีของเปาโล
6. สมาชิกอาจมีความคิดเกี่ยวกับการเงินของคริสตจักรที่บิดเบือนไป

บางที เปาโลตระหนักว่าการที่เขาตัดสินใจไม่รับความช่วยเหลือจากชาวโครินธ์เป็นผลเสียต่อพวกเขาในที่สุด เพราะใน 2 โครินธ์ 12:13 เขากล่าวว่า “เพราะว่าพวกท่านเสียเปรียบคริสตจักรอื่นๆ ในข้อใดเล่า เว้นไว้ในข้อนี้ คือที่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน การผิมนั้นขอท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเถิด” ผู้อธิบายพระคัมภีร์หลายคนสรุปว่าเขาพูดประชดประชัน บางคนคิดว่าเปาโลแสดงความเสียใจที่ชาวโครินธ์ไม่ได้มีสิทธิพิเศษในการช่วยเหลือการรับใช้ของเขา

คริสตจักรที่ไม่เต็มใจช่วยเหลือศิษยาภิบาลนั้นไม่ปฏิบัติตามคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ตรัสว่า “จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น กินและดื่มของซึ่งเราจะให้ฉัน ด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น” (ลูกา 10:7) “หรืออย่ามาใช้ตามทาง หรือเสื่อ หรือถือไม้เท้า หรือสวมรองเท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับอาหารกิน” (มัทธิว 10:10) เปาโลสรุปว่า “ท่านเองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” (1 โครินธ์

ในการที่คนๆ หนึ่งจะ “ได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐ” หมายความว่าเขาควรจะดำรงชีพจากข่าวประเสริฐนั้น เขาควรจะได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากข่าวประเสริฐ ทั้งนี้ เพราะเป็นแผนการของพระเจ้า

พระเจ้าทรงให้บัญชาแก่ผู้รับใช้และที่ประชุม หากจำเป็นเพื่อให้มีการยอมรับข่าวประเสริฐมากขึ้น ผู้รับใช้สามารถสละสิทธิเหมือนเช่นเปาโลได้ แต่ผู้แกะควรจะต้องเต็มใจที่จะช่วยเหลือศิษยาภิบาลของตน แม้ในกรณีของเปาโล เขาได้สอนหลักการเกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้รับใช้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้เราทราบแผนการอันดีเลิศของพระองค์คือให้คริสตจักรช่วยเหลือศิษยาภิบาล

ศิษยาภิบาลคนหนึ่งควรจะสอนคริสตจักรของตนให้ช่วยเหลือตัวเขาและอนุญาตให้คริสตจักรที่เขาเป็นศิษยาภิบาลอยู่ช่วยเหลือเขา วิธีที่ดีที่สุดที่จะทำให้คริสตจักรถวายสืบลดคือ สอนผู้ที่เชื่อใหม่เกี่ยวกับหน้าที่ของเขาต่อพระเจ้า ทั้งนี้ อาจทำได้โดยการสอนผู้ที่เชื่อใหม่อย่างเป็นระบบ หรือศิษยาภิบาลเป็นตัวอย่างแก่ผู้ที่เชื่อ ฟิน้องอีกคนซึ่งอาจไม่ใช่ศิษยาภิบาล (อาจเป็นมัคนายก) สามารถสอนผู้ที่เชื่อใหม่ให้ช่วยเหลือศิษยาภิบาลได้เช่นกัน คำชี้แนะนี้ไม่ควรจะกระทำล้าช้าไป เราจะดีเลิศได้เมื่อมันยังร้อนอยู่ แต่เมื่อมันเย็นไปแล้ว จะไม่สามารถทำให้เป็นรูปร่างได้ เวลาที่เหมาะสมในการเน้นเรื่องสืบลดคือเมื่อผู้เชื่ออยู่ใน “ความรักดั้งเดิม” ของเขา ศิษยาภิบาลไม่ควรจะกลัวที่จะสอนเรื่องสืบลดแก่คริสตจักร เพราะทั้งพระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า (2 ทิโมธี 3:16)

ศิษยาภิบาลควรจะสอนคริสตจักรเกี่ยวกับการรักษาทางการเงิน ศิษยาภิบาลไม่ควรจะให้ผู้ที่ไม่ถวายสืบลดอย่างถูกต้องเป็นผู้นำในคริสตจักร ผู้นำควรจะได้รับ การทดสอบก่อน (1 ทิโมธี 3:10) ผู้นำจะสอนผู้อื่นในสิ่งที่ตนเองไม่ปฏิบัติได้อย่างไร หากเขาไม่สืดยศในของเล็กน้อย เขาจะสืดยศในของใหญ่ได้อย่างไร (มัทธิว 25:23) ศิษยาภิบาลไม่ควรอนุญาตให้คนประเภทดังกล่าวนำการประชุมหรือให้สิทธิพิเศษในการเทศนาหรือสอนแก่เขา หากศิษยาภิบาลให้สิทธิพิเศษนี้โดยไม่ให้เขารับผิดชอบใน

การถวายสืบลด จะทำให้เขารู้สึกว่าศิษยาภิบาลไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ในชีวิตคริสเตียน แสดงให้ผู้ถวายสืบลดอย่างสัตย์
ซื่อเห็นว่าบางคนสามารถมีสิทธิพิเศษในคริสตจักรได้โดยไม่ต้องรู้สึกรับผิดชอบในการช่วยเหลือผู้รับใช้ในทางการเงิน หากเป็น
เช่นนั้น ศิษยาภิบาลกำลังบอกกับคริสตจักรว่าเขาไม่เชื่อว่าสืบลดสำคัญมากพอที่จะทำให้ที่ประชุมต้องถวาย หากผู้เลี้ยงแกะขาด
ความเชื่อถือนี้แล้ว ผู้แกะจะขาดความเชื่อถือนั้นสักเพียงใด

เปาโลได้ให้โอกาสแก่ชาวโครินธ์บ้างในการช่วยเหลือเขาทางการเงิน ใน 1 โครินธ์ 16:6 เขากล่าวว่า “และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กับท่าน บางทีอาจจะอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวก็เป็นได้ แล้วข้าพเจ้าจะไปทางไหน พวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปทางนั้น” ถ้อยคำที่ว่า “จะได้ส่งข้าพเจ้าไปทางนั้น” มีอยู่ในข้อ 11 ด้วยและในข้อพระคัมภีร์อื่นๆ อีกห้าข้อ (กิจการ 15:3; โรม 15:24; 2 โครินธ์ 1:16; ทิตัส 3:13; 3 ยอห์น 6) คำว่า “จะได้ส่งข้าพเจ้าไปทางนั้น” เป็นวลีเฉพาะซึ่งหมายถึงจัดหาอาหาร เงินและเพื่อนร่วมทาง เพื่อให้แน่ใจว่าบุคคลนั้นถึงที่หมายโดยไม่มีปัญหา ทั้งนี้ เห็นได้อย่างชัดเจนใน 3 ยอห์น 6 “เขาเหล่านั้นได้เป็นพยานต่อคริสตจักรในเรื่องความรักของท่าน ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งเขาเหล่านั้นให้สมกับที่พระเจ้าทรงใช้เขา ท่านก็จะกระทำดี” สิ่งนี้ควรจะทำให้เราช่วยเหลือผู้รับใช้ที่ได้รับเชิญให้เทศนาในคริสตจักรของเราโดยถวายเงิน เพราะหากเราจัดส่งเขาไป “ท่านก็จะกระทำดี”

ศิษยาภิบาลควรรวบรวมเงินถวายเพื่อให้แก่ผู้เทศนาที่เป็นแขก

การไม่ให้เงินถวายแก่ผู้รับใช้ที่เป็นแขกอาจแสดงว่า

1. ผู้รับใช้หรือที่ประชุมไม่เคยได้เรียนรู้เกี่ยวกับการอวยพรของการให้
2. ผู้รับใช้หรือที่ประชุมไม่รู้ถึงความสำคัญหรือการให้เกียรติแก่ผู้รับใช้อย่างถูกต้อง
3. ศิษยาภิบาลเจ้าบ้านขาดจรรยาของผู้รับใช้

นอกจากนี้ ผู้รับใช้ไม่ควรจะปฏิเสธเงินถวาย หลายปีมาแล้ว ข้าพเจ้าไปที่คริสตจักรเล็กๆ แห่งหนึ่ง หลังการเทศนา ศิษยาภิบาลมอบเงินถวายให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังเป็นผู้รับใช้หนุ่ม จึงรู้สึกไม่ควรค่าแก่การได้รับเงินถวายนั้น และข้าพเจ้าได้คืนให้แก่ศิษยาภิบาลโดยเร็ว ซึ่งเขารับไว้โดยไม่ยื่นกรานให้ข้าพเจ้ารับเงินนั้นมา ในภายหลังศิษยาภิบาลของข้าพเจ้าเองได้ถามว่าศิษยาภิบาลคนนั้นได้ให้เงินถวายแก่ข้าพเจ้าหรือไม่ เมื่อทราบว่าเหตุการณ์เป็นเช่นไร ศิษยาภิบาลของข้าพเจ้ากล่าวว่า “ห้ามปฏิเสธไม่รับเงินถวายที่พี่น้องให้แก่เธอโดยเด็ดขาด เพราะเธอกำลังทำให้เขาไม่ได้รับพระพร” อาจารย์ยังได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าอีกว่า “นอกจากนั้น ผมรู้สถานการณ์ทางการเงินของคริสตจักรนั้นดี แม้ว่าโบสถ์จะเล็ก แต่ทรัพย์สินและอาคารเป็นของคริสตจักรเอง และสมาชิกที่เข้าประชุมหลายคนเป็นคนมีเงิน” สิ่งที่ยอมรับใจเขามากที่สุดคือว่าศิษยาภิบาลคนนั้นเป็นบุตรในความเชื่อของเขา

ข้าพเจ้าเข้าใจว่าข้าพเจ้าได้ทำผิดในการไม่รับเงินถวาย คนทั้งหลายได้ถวายเงินเพื่อการนั้น ข้าพเจ้าได้ซื้อพวกเขาจากการอวยพรเพราะข้าพเจ้ายังไม่เคยเรียนรู้ถึงความสำคัญของการรับใช้ของข้าพเจ้า ศิษยาภิบาลทำผิดโดยไม่ยื่นกรานให้ข้าพเจ้ารับเงินถวาย เขามีประสบการณ์ในการรับใช้มากกว่า และเขารู้ว่าคริสตจักรสามารถให้เงินถวายนั้นได้ หลังจากประสบการณ์นั้น ข้าพเจ้าไม่เคยปฏิเสธเงินถวายเลย ข้าพเจ้ายอมรับเงินถวายเหล่านั้น หากองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าเกี่ยวกับความจำเป็นของศิษยาภิบาลหรือคริสตจักร ข้าพเจ้าจะให้เงินถวายส่วนตัวแก่เขา

ในอีกโอกาสหนึ่ง ศิษยาภิบาลบางคนในการประชุมร่วมกันกล่าวว่า “วันนี้เรามีมิชชันนารีประชุมร่วมกับเรา และเราต้องการให้เงินถวายจำนวนมากแก่เขาเพื่อเป็นค่าใช้จ่าย” ที่ประชุมเริ่มตอบสนองและมีการรวบรวมเงินถวาย หลังจากการประชุม ศิษยาภิบาลเรียกข้าพเจ้าออกมาและกล่าวว่า “อาจารย์จ้อห็นครับ นี่เงินถวาย” ข้าพเจ้ารู้สึกผิดหวังเมื่อเห็นจำนวนเงินที่รวบรวมมา และข้าพเจ้ากำลังมีปัญหาเรื่องการเงิน แต่เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวอะไรแก่พวกเขา แต่พวกเขาได้เสียพระพรไป หลังจากนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานสิ่งที่ข้าพเจ้าขาดสนให้แก่ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้เรียนรู้บทเรียนที่สำคัญในวันนั้น ศิษยาภิบาลไม่ควรจะรวบรวมเงินถวายโดยกล่าวว่าจะให้แก่ผู้รับใช้ที่เป็นแขก และในภายหลังเมื่อเห็นจำนวนเงินแล้ว ตัดสินใจที่จะให้ผู้รับใช้นั้นเพียงคนเดียว หากสมาชิกให้เงินนั้นเพื่อผู้รับใช้ที่เป็นแขก ศิษยาภิบาลควรจะให้ทั้งหมด หากเขาไม่ทำเช่นนั้น เขาไม่เชื่อสัตย์หรือปฏิบัติตามจรรยาของผู้รับใช้ ถ้าพระวิญญาณทรงกระตุ้นให้คนทั้งหลายให้จำนวนเงินหนึ่งแก่พี่น้องคนหนึ่ง และเราไม่ให้เงินนั้น เรากำลังต่อสู้กับน้ำพระทัยของพระวิญญาณ

ในการทำงานเดียวกัน ศิษยาภิบาลควรจะใช้ความอดทนเมื่อได้รับเงินถวายสำหรับโครงการสร้างอาคาร หรือกิจกรรมอื่นๆ ไม่มีสิ่งใดทำลายวิญญาณในการให้ในคริสตจักรเหมือนเช่นการใช้เงินที่ให้สำหรับโครงการพิเศษอย่างไม่ถูกต้อง ศิษยาภิบาลไม่ควรแตะกองทุนเหล่านี้เพื่อใช้ส่วนตัว และไม่ควรรู้ใช้เพื่อกิจกรรมอย่างอื่น ๆ โดยไม่ได้รับความยินยอมจากสมาชิกของคริสตจักร ถ้าเขาไม่คำนึงถึงสมาชิกของคริสตจักร เมื่อเขาใช้เงินทุนเหล่านี้เพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ เขาจะทำให้ที่ประชุมเสียความมั่นใจในตัวเขา ถ้าเงินนั้นให้เพื่อการหนึ่งการใด ก็ควรจะใช้เงินนั้นเพื่อการนั้น

ศิษยาภิบาลควรจะใช้สติปัญญาในการดูแลเงินที่พระเจ้าทรงให้เขาไว้ดูแล เขาควรจะให้อย่างระมัดระวังเพื่อที่จะไม่ก่อให้เกิดความไม่แน่ใจและสงสัยในใจของที่ประชุมโดยการใช้เงินทุนของคริสตจักรท้องถิ่นอย่างไม่ถูกต้อง เมื่อศิษยาภิบาลใช้เงินจากกองทุนสร้างอาคารหรือวัตถุประสงค์พิเศษอื่นๆ อย่างไม่ถูกต้อง เขากำลังหาเรื่องใส่ตัว (อนาคต เขาอาจไม่สามารถใช้สืบลดได้) หากเป็นเช่นนั้นแล้ว เขาทำตัวของเขาเอง ศิษยาภิบาลจะต้องซื่อสัตย์และรอบคอบในการดูแลกองทุนของคริสตจักรท้องถิ่น (2โครินธ์ 8:21; ทิโมธี 1:7) ศิษยาภิบาลจะให้รายงานว่าเขาดูแลคริสตจักรที่พระเจ้าทรงให้เขาไว้ดูแลอย่างไร (ฮีบรู 13:17)

ศิษยาภิบาลแต่ละคนควรมีสมาชิกที่รับผิดชอบกองทุนคริสตจักร อาจเป็นสมมุติที่มีสามช่องใส่รายการรายได้ รายจ่าย และคงเหลือ หนังสือนี้ควรมีข้อมูลล่าสุดอยู่ หากเป็นไปได้ ควรแต่งตั้งผู้ที่ไว้ใจได้เป็นเลขานุการของคริสตจักร และเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหา บุคคลนี้ไม่ควรจะเป็นสมาชิกในครอบครัวของศิษยาภิบาล

พระคัมภีร์เตือนให้เราให้เกียรติและเคารพผู้ที่เทศนาพระวจนะของพระเจ้า (1 เธสะโลนิกา 5:12-13) มีหลายทางที่จะให้เกียรติศิษยาภิบาลของเราได้ เช่น เชื้อฟ้าง ยอมจำนน และอธิษฐานเผื่อเขา แต่พระคัมภีร์ให้อีกวิธีหนึ่งซึ่งมักจะถูกละเลย ใน 1 ทิโมธี 5:17-18 เปาโลกล่าวว่า “จงถือว่าผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่เทศนาและสั่งสอน เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า อย่าเอาตะกร้าครอบปากไว้ เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่ และคนงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน”

คริสเตียนจำนวนมากอ่านข้อ 17 โดยไม่คำนึงถึงข้อ 18 ข้อ 17 สอนเราเกี่ยวกับหน้าที่ของเราในการให้เกียรติผู้รับใช้ แต่ข้อ 18 กล่าวถึงวิธีในการให้เกียรติพวกเขา คริสตจักรและผู้ที่เกี่ยวข้องให้เกียรติศิษยาภิบาลเพียงแต่จะให้เงินช่วยเหลือเขาเท่านั้น หลายคนเชื่อว่าพวกเขาให้เกียรติศิษยาภิบาลของตน แต่พวกเขาให้เกียรติศิษยาภิบาลอย่างแท้จริงเหมือนเช่นข้อพระคัมภีร์นี้ได้สอนหรือเปล่า

พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าคนๆ หนึ่งต้องให้เกียรติพระเจ้ามากกว่าแค่ปาก (อิสยาห์ 29:13; มัทธิว 15:7-9) เราจะต้องให้เกียรติพระองค์ด้วยทรัพย์สินและผลแรกของสิ่งที่เราได้มาทั้งหมด (สุภาษิต 3:9) ในฮีบรู คำว่า “ให้เกียรติ” หมายถึง “ตั้งราคา” หรือ “นับถือ” เมื่อเราให้แก่พระเจ้า เราตั้งราคาของพระองค์ในชีวิตของเรา หากเรากล่าวว่าเราให้เกียรติพระเจ้าแต่ไม่ให้ทรัพย์สินต่างๆ ของเราแก่พระองค์ เราให้เกียรติแก่พระเจ้าจริงหรือ ถ้าเราทำอะไรก็ได้หรือสิ่งที่เหลือแก่พระองค์ เราให้คุณค่าอะไรแก่พระองค์ คำว่า “ให้เกียรติ” ในภาษากรีกมีความหมายเหมือนกับ “ให้คุณค่า” “เกียรติ” เป็นรากศัพท์ของคำว่า “เงินรับเพราะผู้อื่นให้เกียรติ” ผู้ที่เทศนาข่าวประเสริฐเป็นอย่างไรดีควรค่าแก่คุณค่าและเงินรับเพราะผู้อื่นให้เกียรติเป็นสองเท่า

คริสเตียนที่ไม่ให้เกียรติศิษยาภิบาลของตนโดยให้ความช่วยเหลือเขามีความผิดในการเอาตะกร้าครอบปากเขา เขาทำงาน แต่พวกเขาไม่อนุญาตให้เขาได้รับผลของแรงงานของเขา หากเป็นได้ ศิษยาภิบาลควรรับเงินเดือนที่ควรค่าแก่อาชีพของเขา หมอ ทนายความและอาชีพอื่นๆ ได้รับเงินเดือนตามที่เขาทำ แต่บางครั้ง ผู้ที่เชื่อเหมือนจะคิดว่าศิษยาภิบาลควรจะกินอากาศ พวกเขาต้องการเปลี่ยนศิษยาภิบาลให้เป็นเหมือนกับคนขอทาน เพราะพวกเขามีความคิดเห็นเกี่ยวกับงานของศิษยาภิบาลไม่ถูกต้อง ผู้รับใช้ไม่ใช่เพียงงานเลี้ยงชีพ แต่เป็นอาชีพที่ต้องได้รับการเรียกจากพระเจ้า เป็นการเรียกสูงสุดที่พระเจ้าสามารถให้แก่มนุษย์ได้ เพราะเป็นเรื่องของวิญญาณชั่ววันนี้นรันดร์

หากเราอยากที่จะจ่ายเงินเดือนให้แก่ศิษยาภิบาลของเราอย่างแท้จริง เราไม่อาจจ่ายเขาพอสำหรับงานที่เขาทำ เขาทำงานกับวิญญาณที่พระคัมภีร์กล่าวว่าหาค่ามิได้ (มัทธิว 16:26) งานที่เขาทำมีค่ามากกว่าเงินทั้งหมดในโลกนี้ พระเจ้าทรงทราบเป็นอย่างดี เพราะพระองค์ทรงกำหนดวิธีการในการช่วยเหลือผู้รับใช้ เช่น สิบลด เราควรจะรู้สึกขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงส่งคนบางคนมาเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่เรา รายได้ของผู้รับใช้อาจขึ้นลง ขึ้นอยู่กับประเภทของงานที่เขาทำในหมู่วิญญาณทั้งหลาย ยิ่งงานยากเท่าใด และนำวิญญาณมามากเท่าใด เงินเดือนของเขาก็จะมากขึ้นเท่านั้น

วิธีที่พิเศษที่สุดวิธีหนึ่งในการให้เกียรติศิษยาภิบาลของเราคือการนำตะกร้าครอบปากออกจากเขาและให้เขาได้รับเงินเดือนที่ยุติธรรม ถ้าเราต้องการให้เกียรติศิษยาภิบาลของเรา เราสามารถทำได้โดยช่วยเหลือเขาด้วยสิบลด เมื่อเราทำเช่นนั้น เราจะรู้สึกดีขึ้นเกี่ยวกับตัวเราเอง งานของพระเจ้าโดยรวม และผู้ที่ดูแลวิญญาณของเรารวันแล้ววันเล่า

เครื่องบูชาที่ทรงโปรด

ผู้เชื่อทุกคนเป็นปุโรหิต (1เปโตร 2:5, 9) เราทำหน้าที่ของปุโรหิต งานที่สำคัญของปุโรหิตคือการถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้า เครื่องบูชาของผู้ที่เชื่อแก่พระเจ้าคือร่างกายของเรา (โรม 12:1) ใจที่สำนึกผิดและซอกซำ (สดุดี 51:17) คำสรรเสริญ (ฮีบรู 13:15) และเครื่องบูชา [ทางการเงิน] (ฟิลิปปี 4:18)

เปาโลได้รับความช่วยเหลือทางการเงินมากกว่าหนึ่งครั้งจากผู้เชื่อในฟิลิปปี (ฟิลิปปี 4:10-16) การช่วยเหลือคือ “ผล” ของใจที่ขอบพระคุณต่อพระเจ้าเพื่อการรับใช้ของเปาโล (ฟิลิปปี 4:17) เปาโลเรียกการถวายของพวกเขาว่า “เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่ทรงโปรดและพอพระทัยของพระเจ้า” (ฟิลิปปี 4:18) การให้แก่ผู้รับใช้เป็นการถวายเครื่องบูชาแก่พระเจ้า การถวายของพวกเขาไม่เพียงแต่ทำให้ใจของเปาโลเต็มไปด้วยความรักเพื่อผู้เชื่อเหล่านี้เท่านั้น แต่ยังทำให้พระเจ้าพอพระทัยอีกด้วย เมื่อเราให้แก่ผู้รับใช้จากใจที่ขอบคุณ สิ่งที่เราให้กลายเป็นเครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมหวาน เครื่องบูชาที่ทรงโปรดแก่พระเจ้าของเรา

ในฐานะปุโรหิต ผู้เชื่อทุกคนควรจะถวายเครื่องบูชาในการให้เพื่อช่วยเหลือผู้รับใช้ที่พระเจ้าทรงส่งมา (ฮีบรู 13:16) ในวิธีนี้ เราแสดงถึงความรักของพระเจ้าต่อศิษยาภิบาลของเรา และความรักเป็นเครื่องบูชาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่งที่เราสามารถให้ได้ (มาระโก 12:33) ขอให้เราถวายเครื่องบูชาแก่พระเจ้าโดยการสละเงินของเราให้แก่ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เราจำเป็นต้องถวายเครื่องบูชาที่ทรงโปรดแก่พระเจ้า (มาลาคีย์ 1:13-14; เลวีนิติ 22:17-25; 31-33) เมื่อเราสนับสนุนศิษยาภิบาลของเราด้วยเงินของเรา เราให้เครื่องบูชาที่ทรงโปรดแก่พระเจ้า ขอให้เครื่องบูชาชิ้นนั้นไม่ขาดไปจากชีวิตของเรา

วิญญาณหรือทัศนคติที่เราแสดงออกในการให้เงินของเราแก่งานของพระเจ้าสำคัญหรือไม่ สำคัญอย่างแน่นอน พระเจ้าทรงให้ความสำคัญในเรื่องวิญญาณในการกระทำบางอย่างเป็นอย่างมาก เมื่อเราให้แก่งานของพระเจ้า ทัศนคติของเราควรมีลักษณะเช่นนี้

1. ไม่ให้ด้วยนึกเสียดายหรือฝืนใจ (2โครินธ์ 9:7)
2. ด้วยใจยินดี (2โครินธ์ 9:7)
3. ไม่ใช่ด้วยหวังที่จะได้รับสิ่งหนึ่งสิ่งใด (กิจการ 20:35)
4. ไม่ใช่เพื่อให้ผู้อื่นได้เห็นหรือได้รับคำสรรเสริญ (มัทธิว 6:3-4)
5. ด้วยใจกว้างขวาง (2โครินธ์ 9:6)
6. ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้เจริญขึ้น (1โครินธ์ 16:2)
7. โดยไม่บ่นหรือทู่มถึยงกัน (ฟีลิปปี 2:14)
8. เพื่อสง่าราศีของพระเจ้า (1โครินธ์ 10:31)
9. ไม่ใช่เพื่อโอ้อวด (ลูกา 18:10-14)
10. ด้วยใจที่ไม่มีความขัดเคือง (มัทธิว 5:23-24)
11. อย่างเป็นระบบ (1โครินธ์ 16:2)

โครงการต่างๆ ขององค์การ

แล้วโครงการต่างๆ ที่รวบรวมเงินทุนสำหรับคริสตจักรในระดับชาติเป็นอย่างไร คริสตจักรเกือบทุกแห่งมีโครงการ เช่น Sheaves for Christ หรือ Mother Memorial ซึ่งรวบรวมเงินสำหรับคริสตจักรในระดับชาติ กลุ่มต่างๆ เช่น Dorcas Sisters หรือ Ladies Auxiliary เป็นกลุ่มที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อรวบรวมเงินเพื่อสร้างคริสตจักรหรือให้ความช่วยเหลือศิษยาภิบาลและครอบครัวของพวกเขา โครงการเหล่านี้มีประโยชน์มากด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1. โครงการเหล่านี้รวบรวมเงินเพื่อให้ข่าวประเสริฐขยายออกไป พระเจ้าทรงอวยพรแก่เงินถวายทุกอย่างที่ให้เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ เพราะเป็นเพื่อพระองค์และเหตุของพระองค์
2. โครงการเหล่านี้ส่งเสริมความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในระดับชาติ เพราะผู้เชื่อสามารถเห็นความพยายามที่เป็นหนึ่งอย่างชัดเจน สามารถบรรลุเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่สำหรับพระเจ้าได้ เมื่อเขาเห็นงานที่สำเร็จ แต่ละคนที่ได้ช่วยเหลือสามารถกล่าวได้ว่าเขามีส่วนในสิ่งที่สำเร็จ
3. โครงการเหล่านี้สอนคนทั้งหลายเกี่ยวกับพระพรที่มาจาก การแบ่งปันแก่ที่ประชุมอื่นๆ โครงการเหล่านี้กำจัดความเห็นแก่ตัวของคริสตจักรหลายๆ แห่งและศิษยาภิบาลหลายๆ คนเมื่อพวกเขารวบรวมเงินเพื่อคริสตจักรของตนเองเท่านั้น
4. โครงการเหล่านี้เป็นตามพระคัมภีร์ พี่น้องของเปาโลรวบรวมเงินถวายในวิธีที่เป็นระบบเพื่อส่งให้แก่คริสตจักรอื่นๆ (1 โครินธ์ 16)

เป็นการดีที่จะมีส่วนร่วมในโครงการต่างๆ เพื่อรวบรวมเงินเพื่อส่งาราศีของพระเจ้า การให้ดีกว่าการได้รับจริงๆ

คริสเตียนในศตวรรษที่ยี่สิบจะต้องไม่เป็นเหมือนกับนกกระจอกเทศในหนังสือสุภาษิตที่มุดหัวลงในทรายเมื่อประสบกับความจริงและปัญหาที่มีอยู่ในสังคมของเรา สังคมสมัยใหม่ที่มีระบบและเทคโนโลยีติดต่อสื่อสารกำลังก้าวไปอย่างมาก แต่คริสเตียนบางคนกลับทนทุกข์จากเชื้อโรคที่เรียกว่า ความใจแคบ พวกเขากำลังถกเถียงกันว่าเราควรจะถวายสิบลดหรือไม่

ความใจแคบนี้ขัดขวางและเป็นอุปสรรคต่อการเติบโตของคริสตจักรในโลกนี้ คริสเตียนเหล่านี้ไม่สามารถเห็นแผนการของพระเจ้าในโลกนี้ได้ เพราะเห็นแต่คริสตจักรของตนเองหรือตัวเอง เพราะพวกเขามุ่งต่อต้านสิบลด จึงไม่สามารถเห็นภาพทั้งหมดได้ พวกเขาไม่เห็นคุณค่าของแผนการทั้งหมดของพระเจ้าเพื่อคริสตจักรบนโลก พวกเขาทนทุกข์จากการมองการณ์ไม่ไกลในทางวิญญาณ แผนการของพระเจ้าเป็นการประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วโลก ในการนำแผนการแห่งความรอดไปยังมนุษย์ทุกคน ดังนั้นเราจึงต้องนำเอาความใจแคบในหลายๆ อย่างออกไปจากตัวเรา

ความใจแคบนี้ทำให้เนินดินเล็กๆ กลายเป็นภูเขา และเกิดขึ้นกับผู้ที่ไม่สามารถประกาศข่าวประเสริฐแก่โลกนี้ได้ เราไม่สามารถมีการฟื้นฟูได้ โลกนี้บาปเกินไป มีคนที่ได้รับความรอดเพียงเล็กน้อยดีกว่าเสี่ยงที่จะใช้วิธีใหม่ๆ ในการนำคนเป็นพันๆ เข้ามา

ความใจแคบนี้แทรกซึมเข้าไปในคริสเตียนจำนวนมาก โดยส่งผลกระทบต่อความคิดของพวกเขาเกี่ยวกับเงินในด้านที่เกี่ยวข้องกับกิจการงานของพระเจ้า สำหรับคนจำนวนมาก การให้เป็นความรู้สึกกลัวกับว่าบางคนปล้นเขาหรือนำเงินไปจากเขา พวกเขาต่อสู้เพื่อสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ในขณะที่โลกนี้กำลังจะไปนรก พวกเขาหมกหมุ่นกับการพิสูจน์ประเด็นคำสั่งสอนของเขา (ว่าไม่จำเป็นต้องถวายสิบลด) จนไม่สามารถเห็นว่าคริสตจักรไม่อาจบรรลุเป้าหมายในโลกนี้ได้เพราะขาดเงินทุน

ผู้ที่ต่อต้านการถวายสิบลดทำเช่นนั้นด้วยตามืดบอด โดยไม่ให้ทางออกอื่นใดที่ดีไปกว่าสิบลด หากเราจะต่อต้านบางสิ่งควรจะเป็นเพราะเราเชื่อว่าเรามีสิ่งที่ดีกว่า เพียงพอที่จะมีประสิทธิภาพกว่าสิ่งที่เราต่อต้าน หากผู้ที่ต่อต้านการถวายสิบลดมีแผนการในการจ่ายค่าใช้จ่ายของศิษยาภิบาลและคริสตจักรท้องถิ่นได้ดีกว่าสิบลด ทำไมพวกเขาไม่บอกให้เรา

ไม่สำคัญว่าเราจะพยายามมากเท่าใด เราจะไม่สามารถแก้ไขแผนการของพระเจ้าได้ ที่ได้ก็ตามที่สมาชิกถวายสิบลด คริสตจักรจะเจริญขึ้น เพราะเป็นแผนการของพระเจ้า สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงวางแผนไว้จะประสบผลสำเร็จหากว่าเราจะปฏิบัติตามข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงอวยพรผู้ที่ถวายสิบลดจะปิดปากของผู้ที่ต่อต้านตลอดไป

คริสตจักรจำเป็นต้องตอบคำถามด้วยใจที่เปิดกว้าง ผู้เชื่อแต่ละคนควรจะเปลี่ยนแปลงลำดับความสำคัญและความคิดของเขาเกี่ยวกับเงิน เราจะไม่ถูกตัดสินในสิ่งที่เราไม่มีเพื่อให้แก่พระเจ้า แต่ถูกตัดสินในสิ่งที่เรามีแต่ไม่ให้แก่พระองค์ คริสเตียนไม่อยากจะยอมเพียงใดอาจใช้ความยากจนเป็นข้ออ้างในการไม่ให้เพื่อการประกาศข่าวประเสริฐ

ชาวมาซิโดเนียให้ ไม่ใช่เพราะความร่ำรวย แต่จาก “ความลำบากยากจนอย่างที่สุด” และ “เกินความสามารถของเขา” (2โครินธ์ 8:2-3) แม้ว่าเขาจะจน แต่เขาขอให้เปาโลได้ให้พวกเขาช่วยคริสเตียนคนอื่นๆ ที่ขาดแคลน (2โครินธ์ 8:4) เหตุผลที่คริสเตียนที่ยากจนอย่างที่สุดเหล่านี้สามารถให้เงินของเขาเพื่อช่วยคริสเตียนคนอื่นๆ ได้เป็นเพราะพวกเขา “ได้ถวายตัวเขาเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน” (2โครินธ์ 8:5)

ไม่ยากที่จะให้แก่พระเจ้าเมื่อเราได้ให้ตัวเราแก่พระองค์ก่อน เหมือนกับชายที่มีกระเป๋าเงินในกระเป๋าของเขาในขณะที่เขาได้รับบัพติศมา เมื่อมีคนบอกเขาว่ากระเป๋าเงินอยู่ในกระเป๋าของเขา เขาร้องว่า “ไม่สำคัญหรอกครับ เมื่อผมได้บัพติศมา ผมอยากจะทำทุกอย่างให้แก่พระเยซู รวมทั้งกระเป๋าเงินของผมด้วย” จะดีเพียงใดหากทุกคนที่รับบัพติศมาจะให้กระเป๋าเงินของเขาได้รับบัพติศมาด้วย คริสเตียนที่พระเจ้าได้ทรงอวยพรด้วยเงินที่มากกว่าไม่ควรจะลืมนึกว่าพระพรเหล่านี้มาจากพระเจ้า และดังนั้นเราควรจะให้ตามที่พระเจ้าทรงให้เราได้เจริญขึ้น

เราได้กล่าวถึงการให้และการถวายสิบลดเป็นพิเศษจากมุมมองที่ไม่ถือกฎระเบียบมากเกินไป เราได้เห็นการอวยพรที่ยิ่งใหญ่อันเกิดจากการให้แก่งานของพระเจ้า เป็นไปไม่ได้ที่จะให้คำตอบแก่ทุกคำถามเกี่ยวกับหัวข้อที่ใหญ่เช่นนี้ แต่หลักการของพระคัมภีร์ที่เราได้กล่าวถึงไปควรจะทำให้เราให้แก่คริสตจักร เราควรจะให้เกียรติศิษยาภิบาลของเราให้สิบลดของเราเพื่อช่วยเหลือเขา ดังนั้นเขาจึงสามารถอุทิศเวลาหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ให้แก่งานของพระเจ้าได้ ด้วยรายได้สิบเปอร์เซ็นต์ของเรา เขาสามารถอุทิศเวลาของเขาทั้งหมดเพื่อแสวงหาวิญญาณที่หลง แม้แต่องค์พระเยซูก็ได้รับการช่วยเหลือจากผู้ที่ติดตามพระองค์ หากพระองค์ผู้ทรงเป็นศิษยาภิบาลของศิษยาภิบาลทั้งปวงมีผู้ที่ “ปรนนิบัติพระองค์... ด้วยบัจจัยของเขา” (ลูคา 8:3) ศิษยาภิบาลของเราก็สมควรที่จะได้รับสิ่งเดียวกัน พระเยซูยังทรงประสงค์ให้เรารับใช้พระองค์ โดยให้บัจจัยของเราเพื่อช่วยเหลือผู้ที่อุทิศตนเองต่อการเทศนาข่าวประเสริฐและเพื่อให้การรับใช้บนโลกของพระองค์ดำเนินต่อไป

จงให้เขา และท่านจะได้รับด้วย และในตักของท่านจะได้รับดวงตะนานถ้วนยัดสั้นแน่นอนพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะดวงให้เขาด้วยตะนานอันใด พระเจ้าจะได้ทรงดวงให้ท่านด้วยตะนานอันนั้น (ลูคา 6:38)

เงินคือราชา

เมื่อมีเงิน ท่านสามารถซื้อ

ที่พักอาศัย แต่ไม่ใช่บ้าน

ที่นอน แต่ไม่ใช่การนอนหลับ

หนังสือ แต่ไม่ใช่สติปัญญา

พันธมิตร แต่ไม่ใช่เพื่อน

เครื่องสำอาง แต่ไม่ใช่เสน่ห์

เพศสัมพันธ์ แต่ไม่ใช่ความรัก

ปากกา แต่ไม่ใช่ความสามารถ

ความสนุก แต่ไม่ใช่ความสุข

ยาเสพติด แต่ไม่ใช่ความสงบสุข

อาวุธ แต่ไม่ใช่ความปลอดภัย

ยารักษาโรค แต่ไม่ใช่สุขภาพ

อาหาร แต่ไม่ใช่ชีวิต

ค้ายกยอ แต่ไม่ใช่ความบริสุทธิ์

ไม้กางเขน แต่ไม่ใช่ความเชื่อ

พิธีทางศาสนา แต่ไม่ใช่ความรอด

ที่ในหลุมฝังศพ แต่ไม่ใช่สวรรค์

ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง

บรรณานุกรม

- Beall, James Lee. *Your Pastor, Your Shepherd*. Plainfield, NJ: Logos International
- Fee, Gordon D. *The First Epistle to the Corinthians*. Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans.
- Garcia-Pelayoy Gross, Ramon. *Requeno Larousse Ilustrado*. Marsella Mexico: D.F. Ediciones Larousse.
- Strong, James. *Exhaustive Concordance of the Bible*. Nashville: Crusade Bible Publishers.
- Unger, Merrill. *Unger's Bible Dictionary*. Chicago: Moody Press.
- Vila, Samuel. *Enciclopedia de Anecdotas e Ilustraciones*. Libros CLIE.
- Vine, W.E. *Expository Dictionary of New Testament Words*. Maclean VA: Macdonald Publishing Company.

จอห์น เอฟ ฮอบกินส์ จูเนียร์ เกิดที่เมืองเลค ชาร์ลส์ รัฐลุยเซียนา อาศัยอยู่กับบิดามารดาในรัฐอะแลสกา เนแบรสกา เดลาแวร์ และฟลอริดาที่ซึ่งบิดามารดาของเขาก่อตั้งคริสตจักรบุกเบิกหลายแห่ง จอห์นเข้าเรียนที่วิทยาลัย Texas Bible College (เทกซัส ไบเบิล คอลเลจ) จากนั้นแต่งงานในปี 1972

จอห์น ฮอบกินส์ทำงานรับใช้สามปีในกลุ่มชาวฮิสแปนิก (คนพูดภาษาสเปน) ในเมืองฮิวส์ตัน รัฐเทกซัส ดำรงตำแหน่งศิษยาภิบาลของ Spanish United Pentecostal Church (สหคริสตจักรเพนเทคอสต์ภาษาสเปน) ในบรองซ์ รัฐนิวยอร์ก และตั้งคริสตจักรภาษาสเปนขึ้นที่ควีน รัฐนิวยอร์ก ภายใต้การดูแลของ General Home Mission Division (แผนกประกาศในประเทศ) เขาจัดการประชุมสหคริสตจักรเพนเทคอสต์ภาษาสเปนขึ้นเป็นครั้งแรกในอเมริกาเหนือ

ในปี 1979 เขาได้รับแต่งตั้งเป็นมิชชันนารีบุกเบิกของสหคริสตจักรเพนเทคอสต์ไปยังประเทศปานามาในทวีปอเมริกากลาง ในปี 1985 เขาได้รับผิดชอบดูแลสหคริสตจักรเพนเทคอสต์ในประเทศคอสตาริกาด้วย ครอบครัวฮอบกินส์อาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสี่ปี และในปี 1992 เขายังเป็นประธานสหคริสตจักรเพนเทคอสต์ในนิคารากัวด้วย ในปัจจุบัน จอห์น ฮอบกินส์อาศัยอยู่ในปานามาพร้อมกับภรรยา Aurelia และลูกๆ ได้แก่ Sofia, John III และ Alisa

---

หนังสือดีเกี่ยวกับการถวายสิบลดและการถวาย คริสเตียนทุกคนจะได้รับประโยชน์จากการนำเสนอตามพระคัมภีร์นี้